

John
Caldwell

HIDEGLELÉS

John Caldwell

HIDEGLELÉS

fantasy regény

**CHERUBION KÖNYVKIADÓ
2007**

The Shivers
Copyright © Nemes István, 2007
all rights reserved!

Sorozatszerkesztő: Nemes István

A címlap
Szendrei Tibor
munkája

ISBN 978-963-9566-54-5
ISSN 1215-8518

Hungarian edition © 2007 by Cherubion Kft.

Felelős kiadó:
a Cherubion Kft. ügyvezető igazgatója
Szedte és tördelte a Cherubion Könyvkiadó
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 9491.49.01.
Készült 2007-ben

Előrezgés

Langy esők mennek, hús árnyak jönnek

A testem. Reszkető, elgémberedett lélekkel ízlelgetem. Bőröm recés kőfelület. Szívem jégtömbbé fagyott. Gyomrom belsejében lándzsahegy-jégcsapok. Zúzmarás tüdőmben csikorog a deres levegő. Szétmar a hideg. Csontfagyaláló fuvallat tekereg körbe a nyakamon. Bokámat dermesztő fogak harapdálják. Bordáimat éles karmok vájják.

Odakünn, az ablakon túli, érzékdús világban még csak az imént tűnt el a naplemente vörhenyes utolja. Párás, langy-meleg este terpeszkedett a városnak ott-hont adó, hosszanti medencében. A tél már hetek óta ostromra készült. Szilaj szelek, orkánszerű zivatarok söpörték a környező földeket, tépázták a lombvesztett fák ágait. A nyárinak is túlzó, szokatlanul forró ősz azonban makacsul bevette magát a szögletes kőházak, soktornyos paloták közé, sorra visszavert minden rohamot. Rekkenő hőséggel védekezett elűzetése ellen ezen utolsó napjaiban. Ma is, akárcsak tegnap és tegnapelőtt, meg még azelőtt, még a gyomnövények is fonnyadozva agonizáltak. Délidőben tojáshéjat lehetett sütni a sisetegő utcaköveken. Szétfőtt volna a lunnaiak agyveleje is ettől az emberöltők óta nem tapasztalt, szokatlan melegtől, ha nem zúdul alkony közeledtével nap mint nap enyhet hozó zápor a városra

Meglehet, én egyedül, ez a hideglelősen reszkető, szerencsétlen teremtmény voltam az egyetlen Themsey legészakibb városában, ki fájni tudtam ezen órában.

Az utcán szekerek zörögtek, paták csattogtak, vidám kurjantások, kacajok harsantak az esőázta kövekről felgomolygó párában, ahogy a hihetetlen hőség enyhültével Lunna lakosai előmerészkedtek házaik hűvöséből. A városka megélénkült, ki-ki sietve igyekezett elvégezni mindazt, amire a forróság miatt nem jutott ereje.

Idebenn mit sem lehetett érezni a kinti enyhülésből. A sötét sarkokból prédára leső füstkiégőként tekergeti elő a homály, egyre sűrűsödve falta maga körül a fényt. Ahogy a világosság elenyészett, úgy fokozódott a dermesztő hidegség.

Borzongva álltam. Épp a sötétség középpontjában. Én voltam a csali. Az ízletes. A kíváncsi. Az Árnyak tétován keringtek köröttem. Ismerkedtek velem. Néha megérintettek. Megnyaltak. Kóstolgattak.

Nem bírtam ezt sokáig. Nem lehettem más, megmutattam nekik önmagam. Teljes valómban.

Csak hogy tudják, kivel kezdenek.

Elrebbentek a közelemből. Az Árnyak. Többségében. De nem mindegyikük. Némelyek tovább ízlelgettek.

Ezeket, a legpimaszabbakat megbüntettem. Lánggra lobbantottam őket. Jajongva, nyüsztve hamvadtak el. Áttetsző, fluoreszkáló pernyék szállongtak a szobában. Aztán minden belefakult a homályba.

Újra nekem jöttek.

- Takarodjatok! - leheltem. - Más prédát keressetek! Velem nem bírtok. Erőben fölöttetek álltok!

Megértették.

Lassan ellebegtek. Távolodtak. Szürkességbe fakultak. Enyhült a hideg. Valamilyest. Azt hittem, visszajönnek. Ismét rám rontanak. De nem. Elmentek Békén hagytak.

Egyelőre...

Veszendő lelkekre vadásztak immár. Odakünn. A langy-meleg, lustán párolgó lunnai éjszakában.

VESZENDŐ LELKEK

Morigan de Leroux letörölte halántékáról és az orra hegyéről a hab maradékát, lerakta a nedves borotvát az agyagtál mellé, és illatos olajjal dörzsölgette arcbőrét. Az álla jobb oldalán ejtett vágáshoz zöldsöt nyomott, hogy összehúzza az apró sebet és megszüntesse a vérzést.

Mindennap megborotválkozott, pedig nem lett volna szüksége rá. Arcán soha nem nőtt szőr, nem volt mit levágni, de ő szerette az érzést, ahogy a szappanhab bizsergeti, a penge pedig a bőrét karcolja. De leginkább persze a zöldső csiklandós érintését kedvelte; talán emiatt vágta meg magát oly gyakorta. Meg talán azért is, hogy kicsorduljon a vére; hogy érezze a létezés izgalmát.

Elégedetten szemlélte magát az egészalakos tükörben. Magas volt és vaskos, férfias, magabiztos és megnyerő. Senki más nem viselte nála délcegebben a dragonyos egyenruhát a lunnai helyőrségben. És ezt nem csak a legelőkelőbb nemesi családok kisasszonyai állították...

Most mégis egyre türelmetlenebbül toporgott. Az imént, borotválkozás közben kiverte a testét a hideg, valami fura betegség, és még érezte magán a jeges borzongás utóhatását. Lovaglócsizmája nélkül, mezítlábasán szinte csupasznak érezte magát. Dacára a nehezen viselhető hőségnek, meg-megreszketett még most is. Immár sokadszor förmedt rá késlekedő szolgájára:

- Goikoooo... te gyalázatos kecsketoszogató! Hol a jó édes khamedi anyádban mélézol már megint?!

A pattanásos képű, félszemű siheder derűsen sántikált elő a konyha irányából.

- Jövök már, száznagy úr, ehun ni, itten jövök. Csizma helyett azonban ócska, pántos sarut lóbált a kezében. Morigan érdeklődve meredt rá.

- És a csizmám?

- Kipucováltam én áztat is, ahogyan köllött.

- Noééééés??

- Túl meleg van most a csimmához, uram - magyarázta az ifjú lelkesen. - A saru alkalmasabb.

- No 'iszen! Majd még tán azt is te fogod előírni nekem, melyik zekét húzzam?

- Hát, a bőrzeke ilyenkor aztán végképp...

- Ne koptasd a szád! - torkolta le Morigan türelmetlenül. - Ha tízszer ekkora lenne a hőség és a seggem vágatában is olvadt zsír csorogna, akkor se lenne po-fám saruban és ingujjban beállítani a *Lélekvesztő*-be az ezeres úr ünnepélyes megnászolására! - Intett. - Na, fiam... hozod már azt a kurva csizmát, vagy én rugdossalak ki érte a konyhába?

A szolga azonban csizma helyett kést húzott elő, és a hegyét a gazdája homloka irányába tartotta.

- TÉRDRE!

Morigan de Leroux megrogyant, aztán lassan, tétovázva letérdelt a tükör előtt. Ekkor már nem volt önmaga, így nem láthatta saját bamba ábrázatát, nem törhetett ki gúnyos röhögésben.

Csak térdelt.

Térdelt.

Térdelt.

Kiszolgáltatottan.

A szolgája egészen közel ment hozzá, és a homlokához nyomta a kékes szürke pengét.

- Maradjon nyugton, száznagy úr! - mormolta. Aztán a hangja rideggé, recsegéssé változott. - *Új parancs. Hagyd az ezerest! Ő csak báb. Más osztja a lapokat.*

- Hagyom az ezerest - motyogta Morigan transzban. - Mást kell elkapnom!

- *Vegyél részt a társasági rituáléjukban! Vedelj velük, mulass, hőzöngj, mint ők! Öld meg a kancsal szeműt, mielőtt leleplez bennünket!*

- A kancsal szeműt. - Morigan szaggatottan zihált, a szeme fehérje kifordult. - Megölöm a kancsal szeműt.

- *Légy óvatos!*

- Óvatos legyek.

- *Elengedlek. Engedelmes szolgádnak látsz, ismét.*

Morigan nehézkesen egyenesedett fel, és értetlenül pislogott. Fejében nehezen oszlott a köd. Nem nagyon tudta, miért térdelt le az imént. Kétszer is nagyot nyelt, alig találta a szavakat. Próbálta felvenni a fonalat, de ismét rátört az a borzongató hideglelés. Szinte vacogott a foga.

- Goiko... gyalá... zatos kecske-gató! Hol a jó érdes... khema... khame...

- Ehun ni, itt vagyok, száznagy úr, épp maga mögött. Máris hozom a kapcát, meg a szépen kipucovált csizmáját, ha tényleg arra vágyik, hogy szétizzadjon a lába...

Morigan de Leroux diszkréten öklendezett, és úgy tett, mintha csak nehezen uralkodna hányingerén. A hidegrázása mostanra elmúlt, de a sörét, amiről azt állították, hogy a legdrágább és legnemesebb khojetán főzet, langyosnak, undorítóan érezte. Ez igazából nem zavarta volna, de túl sokan bámultak rá ahhoz, hogy mindez véletlen legyen. A legtöbben röhögő szemmel. E jeles pillanatban még a kherotai¹ is felhagyott a fülsértő sipákolással.

Tudta, hogy sürgősen reagálnia kell valamit.

- Mi a gennyes...

¹ *kherota - jellegzetes themsey-i zenéspáros; magas és mélyebb fúvós hangszerrel, egyfajta sípokkal. Néha egy harmadik zenész, egy lantos is kíséri őket.*

- Nocsak, nocsak, száznagy bajtárs? Tán nem ízlik a sörmedvény?

- Ez nem Szqülla Vére² - szögezte le Morigan határozottan. A szemét forgatta. - Azt hittétek, átverh... - öklendezett - ...hettek, rohadé... *hhhkkkok?*

Nagy derűtség.

Jobb oldali asztalszomszédja, Braga a vállára csapott, és nyíltan a pofájába röhögött.

- Ki ne hányd, bazzki! Jóféle nedű ez! De bezony ám, még milyen jóféle! Mer' hogy nem is egyféle... *hanem tucátféle!* Egybelögybölve! Kimondottan neked kerverve.

- No 'iszen! - Méltóságán aluli lett volna a további öklendezés. Kitaccsolni az első korsó sörtől pedig végképp nem illendő egy sokat próbált persi nemesember-től, aki ráadásul a lunnai dragonyosok száznagya.

Fogát jó erősen összeszorítva, némileg vicsorogva még valamiféle „értem-én-a-hülye-tréfát-ti-szemét-állatok” jellegű vigyorral is megpróbálkozott.

Nem túl sok sikerrel.

Arcát eltorzította. Ismét öklendezett.

Tisztársai immár mind rajta röhögtek. Úgy tűnt, ezen az estén rá osztották a kocsmabohóc szerepét. Naná, hisz' ő érkezett utolsónak.

Braga a vállát ölelgette, és jókedvű, nedves férficsókot akart nyomni a pofacsontjára. A fintorgó Morigan azonban épp ekkor fordította el a fejét, így a hangos cuppantást egyenesen a bal kagylójába kapta. Siketítő, éles csattanásként érzékelte.

- A fülemben, te marha?! - Eltaszította magától a harcsabajuszos trialcorit, és ujjával próbálta kidugítani hallójáratából a visszhangzó csengést.

² Szqülla Vére - az egyik legdrágább és legkeresettebb khojetán búzasör. Nagy ritkaság Themsey-ben.

A pökhendi félelf, Roan de Merxk, aki épp szemközt ült az áldozattal, megcirógatta kurtára nyírt kecskeszakállát, aztán kiszórt maga elé félmaréknyi érmét.

- Öt ezüst, hogy nem issza ki!

- Tartom - harsogta azonnal az asztal túlfeléről Rankavahar, az orkgardmester³, és egyenként leszámolta a fényes érméket. - Én a'sszzondom, kiissza!

³ gardmester - altiszti rendfokozat, a kilencfős őrzőjáratok vezetője.

Sorra kerültek elő az erszények, mi több, a szomszédos asztaloktól is odacsődült néhány pofátlan alak - többnyire rendfokozat nélküli dragonyosok -, és beszálltak a fogadásba.

- Kettőt én is teszek rá.

- Én meg hármat... ellene. - A hórihorgas Mudi gardmester akkorát csapott az asztalra, hogy csaknem szétrepedt a tenyere. - Jusst se nem issza ki!

Aztán valaki más a háttérből:

- Négyet arra, hogy fertályórán belül okádni fog!

Naer Kradel, az a borotvált fejű, sebhelyes képű félvér ork, aki Morigan alatt szolgált már akkor is, amikor ő még csak zöldfülű gardmester volt, mocskos rongydarabba tekert érmekupacot hajított az asztal közepére.

- Kéthavi zsoldomat rá, hogy kiissza... már ha megbocsátanak a tiszt urak, hogy én is közbepofátlankodok! - Aztán biztatóan ráordított felettesére: - Igya ki, száznagy úr, basszameg, igya ki!

Morigannak még mindig csengett a füle az iménti cuppantástól, és az asztal körüli nagy ordítózás nem igazán javított az állapotán. Tulajdonképpen csak e pillanatban döbbsent rá, hogy az ő bőrére megy a játék.

Felemelkedett a székéről.

- Na-na-na, hé-hé, várjunk csak...

Nem tudta folytatni, oly nagy lett a hangzavar. Azt hitték, azért állt fel, hogy mindenki láthassa, amint megpróbálkozik ledönteni a torkán a fogadás tárgyát. Némelyek még csak most ocsúdtak, ordítoztak, és nagy sietve téteket szórtak az asztalra; senki sem akart kimaradni a mulatságból. Támogatói ordítva biztatták, ellenzői hangosan röhögtek, hujjogtak vagy obszcén hangokat hallattak. Valahol a háttérben ketten ököltre mentek.

Megélénkült a lagymatag este a fülledt, verejtekébűzős kocsmában; immár mindenki ott tolongott a tiszték asztala körül. Javarészt emberek voltak, többségében themsey-i nemesfattyak, de néhány külhoni is akadt. No meg persze egy maréknyi barbár és *zhendeani* ork; azok, akik az eltelt évek alatt kiérdemelték, hogy az elit kompánia befogadja őket, s velük mulathassanak.⁴ Tompán fénylettek az izzadt, zsíros ábrázatok, derűs, várakozó tekintetek villogtak, kiáltások, röhögések harsogtak.

- Ez csak tréfa, ostoba tréfa, nem kellene túlzásba vinni! - üvöltözte védekező-
én Braga. Aztán minden átmenet nélkül önelégülten felröhögött. - Mit beszélek?!
De, dehogynem! Undorító lötytyöket lögyböltem a sörébe! Kizárt, hogy megigya.

- Tölts le, száznagy úr! - sipította valaki. - Nyolc ezüstöt tettem! Ha elveszí-
tem, két hétig vizet kell innom!

- Abba megpusztulsz, bazki...

- Te dumálsz, bűdös fajzat?! Még mosdásra se használsz vizet sose...

Jókedvű pofozkodás kezdődött, recsegték a bútorok a háttérben. Valami eltört.
Meg valakinek az orra is. Persze, nem volt ez komoly, csak afféle férfias civódás.

⁴ *Themsey területén már alig-alig léteznek faji ellentétek, de az északon letelepített határvédő
barbárok és a Zhénia hitére megtért, themsey-i orkok - az úgynevezett zhendeanik - többsége az
északi végvárakban szolgál, a dragonyosokhoz csakis a legrátermettebbeket veszik be. A törpék
megmaradtak hegymélyi tárnavárosaikban, az elfek pedig a keleti erdőségekben.*

Braga hamar rájött, hogy szél ellen harsogni nem érdemes, ezért hirtelen pál-
fordulással a támogatók élére állt, és a lehető leghatározottabb modorban acsar-
kodva, kérlelve és szitkozódva igyekezett rendezni és egymással szembeállítani a
tétet.

Mostanra szinte már mindenkire átragadt a „játék” izgalma a *Lélekvesztőben*, a
Cölöpvárhoz⁵ legközelebbi kocsmában. Mudi gardmester az asztalt verte. Tírel
Muradzi száznagy hátradőlt székén, és álmosan pislogott; de két teljes arany
meg egy kis kupac ezüst már ott emelkedett előtte is. Hegdor Rankavahar, a há-
jas és vigyori ork gardmester még ivás közben is röhögött, sőre kétoldalt lefolyt
az állán, lecsöpögött sebhelyes mellkasára. Senar gardmester, aki oly fiatal volt,
hogy még a bajsza is épp csak serkent, fejhangon vihogott, és vadul vakaródzott,
mintha megbolhásodott volna. A hiúztekintetű Thiur, ez a brutális ábrázatú, da-
rabos mozgású barbár, aki egykor maga is tisztí rangig verekedte fel magát, de
akit aztán pár alkalmi gyilkosság miatt újra meg újra lefokoztak, orrba könyökölt
valami pofátlan tolongót, és bömbölt, akár egy megvadult bika. Még a kevés sza-
vú Magoth kapitány is kivette szájából a pipáját, és méla vigyorral ő is a pénzét
babrálta. Súlyos aranypénzeket csengetett elő.

Morigan nem tudta megállapítani, felettese vajon rá fogad-e vagy ellene...

Immár persze ő sem tiltakozott. Bár a nyelvén még ott érezte az első korty un-
dorító ízét, a literes trollkorsóban pedig még legalább nyolc-tíz kortynyi adag lö-
työgött...

...aminek már a zavaros kinézetétől is öklendezni támadt volna kedve...

...úgy tett, mintha erőt vett volna magán.

Mosolygott.

Időközben a tenyérbe mászó ábrázatú Roan de Merxk is aranyakat szórt maga
elé, megtízszerezte tétjét, és oly lekezelő, arisztokratikus göggel meredt feléje,
hogy Morigan már *csak-azért-sem* visszakozott.

⁵ *Cölöpvár - a lunnai kaszárnya neve, melyet annakidején cölöpökből vert falak védelmeztek,
de amit manapság már kőfalak vesznek körbe. A hagyományos név ennek dacára máig megma-
radt.*

Veszítse csak el a pénzét az a nyavalyás hegyesfülű! Megragadta a trollkorsó
fülét, és az arca elé emelte. Braga azonban még időben rácsimpaszkodott a csuk-
lójára.

- Hoho-hohó! - harsogta üdvözülten a harcsabajuszos trialcori, mintegy azon
örvendezve, hogy mily izgalmas játék kerekedett ki gyermekes tréfájából. - De
Leroux, bazzki! Te nem teszel tétet magadra?! Vagy... magad ellen?

Morigan flegmán vállat vont.

- Üriember biztosra nem fogad.

- Na de... akkor miért iszod meg ezt a lóhúgyot?

- Hagyjam talán, hogy csorba essen a lunnai dragonyosok becsületén?

Még az is ordított, az is éljenezte, aki ellene fogadott. Ez a kis közbjáték alaposan felrázta a hőség sújtotta városkában szolgáló katonákat.

Morigan nem húzta tovább az időt; a literes trollkorsóval odatisztelgett a közeliében tolongóknak.

- Kapitány úr! Tiszt urak! Gardmester urak! Dragonyos urak!... Egészségeetekre!

Fapofával a szájához emelte a trollkorsó peremét, és gondosan ügyelve arra, hogy ne lélegezze be a folyadék bűzét, kiadós kortyokban tölteni kezdte magába. Nem nézett se jobbra, se balra. Valahová a semmibe révedt, és ex kedvese arc-képét képzelte maga elé. Semmi másra nem akart gondolni, csakis reá, Alvirára.

A nem túl szép, nem túl csinos, ámde kedves tekintetű és jócskán vagyonos Alvira de Lunnára.

Nem érezte a kortyok ízét.

Ki tudta zárni az ízlelést; nem is akarta érezni.

A langymeleg folyadék pár pillanat alatt lecsúszott a gigáján. Semmi gond nem akadt; csak nem volt szabad arra gondolnia, hogy mit tölt magába.

Megitta!

Látványosan lefelé fordította a nagy korsót, és diadalmas mosollyal, fültépő ováció közepette lecsapta az asztalra, csak úgy csattant.

- Soha rosszabbat! - harsogta. Aztán kajánul kacsintva hozzátette: - Ööö... Meghívna valaki még egy korsónyira ugyanebből az éltető kotyvalékból, uraim?

A hangulat ezt követően is a tetőfokán maradt a *Lélekvesztőben*. A helyőrség maroknyi tisztikarának azon tagjai, akik épp nem kényszerültek szolgálatba, azért gyűltek össze, hogy megnászolják parancsnokukat - vagyis áldomást igyának a tiszteletére. Emer Mendda ezeres, a „vén harci csóka” ugyanis elszánta magát a nősülésre, és nemrég hivatalosan is bejelentette egybekelését nevelt leányával, Corinna Neriummal. A véres csatákban megkeményedett és megőszült - de még inkább: megkopaszodott - hadfi érzelmeihez nem férhetett kétség, hisz' elég volt kiejteni előtte ifjú arája nevét, azonnal elkönnyesedett a szeme.

- Naná, hogy elbőgi magát a vén disznó! - magyarázta Braga. - Én még zokognék is örömben, ha ilyen törekeny rózsaszálat kellene a nászágyba gyömszőlnöm, mint a kis Corinna...

Élveteg vigyorral hajolt még közelebb Morigan füléhez, ő azonban indulatosan ellökte magától.

- A fülembe ne csókolj még egyszer, te kibaszott karthín állat!

- Nyálazgassa a szőrös fülcimpádat a halál heréit ménje! - fortyant fel Braga. - Jól van, bazzki, ha nem akarod, nem súgok semmi titkot. De szavamra, száznagy bajtárs, ha még egyszer karthínnak titulálsz, rád harapok és tövig rágom a nyamvadt tökeidet!

Morigan hunyorgott.

- Mi bajod?!

- Trialcori vagyok, bazzki, nem karthín!⁶ Morigan émelygett a megivott egyvelegtől.

- Na és?!

⁶ *Trialcor - független hercegség Karthínia belsejében.*

- Ősi trialcori vér csorog az ereimben. Az én apai nagyanyám házasság révén harmadkuzinságban állt Hector Golkarral... a rosszlelkű nagyherceggel, aki teljes pereputtyával ott pusztult a palotájában, amikor megidézni próbált valami pokolbéli démont⁷... Hajszálon múlt, hogy én megúsztam. Vagyis inkább: *sok-sok hajszálon*. - Röhögött saját tréfáján, amit csak ő értett. - Hollófekete tincsen, bazzki! Ugyanis épp hazafelé tartottam Skaldföldről...

- Francot se érdekel!

- Meséltem már arról az édes ajkú, bűgő hangú, dús hajú angyalkáról, aki miatt lekéstem a tragédiába torkollott ünnepséget?

- Tucatszor.

- A kislány épp őrá emlékeztet. - Braga elmerengett, grimaszolt, cuppantott is. - A vén harci csóka... és itt kifejezetten a mélyen tisztelt Mendda ezeres úrra utalok... alig várta már, hogy üdvöskéje betöltse a tizenhármat. - Fintorgott. - De minek várt eddig? Nyakamat rá, hogy már legalább négy éve ivarérett ez a kis... *nerium*.

- Mendda - helyesbített Morigan. - Corinna Mendda. Már nem Neriumnak hívják. A nász után az ezeres nevét viseli.

- Na ja, azt, azt, de tudod, mit hívnak mifelénk neriumnak? - vigyorgott Braga leereszkedően. - A leandert, bazzki Nemcsak szép, de mérgező is... épp, mint ez a lány. De tudod, mit? Én azért megfarkalnám... jobban ám, mint ahogy te tetted...

- Hozzá se nyúltam! Ostoba pletyka, tisztí szavamra!

- Óh, ah, óh, persze hogy mindenkinek ezt mondod... De egyszer ugye majd elmeséled, milyen volt megcsöcsörészni azt az édes kis rib...

Morigan megmarkolta köpcös tisztára vállát, és jelentőségteljesen a szemébe nézett.

⁷ Hivatkozás: John Caldwell: *A Káosz Virágai c. regénye*.

- Befognád végre az ocsmány, bűdös pofádat, száznagy bajtárs, kérlek? Hányinger kerülget.

- Még csak most „kerülget”?! Rég okádnod kellene! - Braga diszkréten közelebb hajolt. - Hagyjuk a kis leandert. Megsúgjam, mit ittál?

Morigan a szemét villogtatta. Igyekezett rájátszani rosszullétére.

- Ne... merészeld!

- Harmadrész sör. Persze, nem Szqülla Vére... hisz' vétek lett volna elpazarolni az értékes itókat. Beértük afféle helyi zavarossal, amit mifelénk erjesztenek.

- *Most* hagyd abba!

- Ízesítésképpen töltöttünk bele kevéske mosogatólevet, két kupicányi strekwari gabonapárlatot, pár csepp themsey-i homokfutót, fiolányi páfránynedvet, ami orrdugulás ellen használatos...

- Kussolnál, kérlek?!

- ...megsűrűztem kevéske kecskekumisszal, vadmentával, zöldborssal, köményei és szárított, reszelt lócitrommal. És végezetül, ámde nem utolsósorban, ha már a paripáknál tartunk, a hiányzó részt kipótoltam mimózaléval... már ha érted, mire gondolok, száznagy bajtárs, bazzeg...

Persze, hogy értette: a kedvenc kancáját hívták Mimózának.

- Mocskok! - Orrba vágta Bragát, öklendezve felemelkedett, és az egyre mámorosabb hangulatba keveredő asztaltársaság nagy ovációja közepette, kezét a szája elé szorítva, öles léptekkel távozott a hátsó ajtó irányába.

Mintegy az elméje szegletében tudatosult benne a tény, hogy tisztársai - és az odapofátlankodó bakák - időközben új fogadást kötnek...

...arra, hogy visszatér-e fertályórán belül, avagy sem.

Alig bukott ki az ajtón, kiadta gyomra tartalmát. Egy részét, legalábbis. De még a többi is kikívánczozott volna. Öklendezett. Szeme előtt táncot jártak a hátsókert árnyai, s igencsak cefetül érezte magát.

Ez furcsa volt. Soha, de soha ezelőtt nem hatott még így rá semmilyen alkohol. Bármennyit ihatott, bármilyen szeszből, jóformán meg sem érezte. A nagyobb gondot inkább az okozta, hogyan játssza meg a részegséget a cimborái előtt, hogy ne fogjanak gyanút. Most viszont...

Most viszont!

Talán annak a hidegleléses borzongásnak tudható be. Valamiféle betegség gyötri, az okozza ezt a furcsaságot.

Kis idő múlva léptek koppantak a háta mögött.

Valaki kijött utána.

- De Leroux száznagy...

- Menj el! - nyögte Morigan. Görcsös helyzetében nem bírta beazonosítani a lány, nőiesen puha hangot. - Takarodj a 'nyádba, bárki vagy!

Az illető nem jött közelebb. De nem is távozott. Ott álldogált az ajtóban. Csendben, percek át.

- Te... még mindig itt esz a fene?!

- Jobban érzi már magát, száznagy úr?

- Frászt! - Morigan még mindig nem bírta kinézni, ki lehet az. - Ki a nyűg vagy? Senar? De Merxk?

- Meron de Kastran, uram.

Kasztrált Meron?! A helyőrségparancsnok szárnysegédje? Az a szőkésbarna hajú, nyálas képű, lányos alkatú fiúcska, aki állítólag a vén hadisólyom minden kívánságát kiszolgált; s nem csak hivatalos értelemben, de gömbölyded alfelével is. Erre az utóbbira, most, hogy az öreg megnősült, nyilván nem lesz már szüksége. Bár ki tudja...

- Mi a hányást akarsz tőlem, kicsi Meron?

Az ifjú félszegen közelebb lépett, és valami fehér holmit villantott.

- Önnek küldik, száznagy úr...

- Levél? - dörmögte Morigan meglepetten. - Azt hittem, a helyőrségparancsnok úr személyesen is tiszteletét teszi saját ünnepségén.

- Nos, igen, tényleg úgy volt, hogy benéz az ezeres úr - rebegte az ifjú -, ámde sajnálatos módon másfelé szólították kötelezettségei, így engem küldött, hogy helyettesítsem őt.

- Tééééged?... Na bazzki! No 'iszen!

- Felhatalmazott rá, hogy bejelentsem, miszerint ma este a tiszt urak és a jelenlévő dragonyosok valamennyien az ő vendégei, az ő kontójára fogyaszthatnak a *Lélekvesztőben*, amennyi beléjük fér.

Morigan gyomra diónyivá zsugorodott ennek hallatán, és még mindig kitörni kívánt.

- No 'iszen - ismételte. Behunyta a szemét, kivárta, amíg elmúlik az ezelőtt még soha nem tapasztalt szédülés, aztán megtörölte nyálmedves száját átizzadt, rongyszerű ing-ujjában. Gyanakodva pislogott az egyik lábáról a másikra álló szárnysegédre, akit a háta mögött a beavatottak csak „szárnysegg”-ként emlegettek. - Miért küld épp nekem levelet Emer Mendda? Nem Magoth kapitányt kellett volna értesítenie a tivornya részleteiről?

Az egyenruhás ifjú hevesen megrázta a fejét.

- De ezt nem az ezeres úr küldte.

- Hanem?

- A kisasszony - rebegte Meron, aztán zavartan helyesbített. - Úgy értem, az ezeres úr újasszonya.

Morigan megrökönyödve egyenesedett fel.

- Álljunk csak meg! Miért küldene épp nekem levelet az az ifjú hölgy? A hülye pletykák miatt? A jó francba! Életemben kétszer láttam, akkor is csak futólag... És még csak vissza sem kacsintott!

A szárnysegéd hevesen rázta a fejét. Szemmel láthatóan nagy zavarban volt. A kezében tartott levéllel jóformán Morigan orrát bökölte.

- Én azt nem tudom. Nem tudhatom... Száznagy úr! Én csak elhoztam. Megígértem, hogy átadom önnek. Kérem, vegye át! Vegye már át!

Morigan ösztönösen elvette az összehajtogatott papírt, s a csalóka holdfényben a pecsétet vizsgálgatta. Valóban a Mendda-ház kócsagos címere zárta le.

Felnézett. Gyanakodva pislogott.

Aztán...

...jóval fenyegetőbben pislogott.

- Meron, édes fiam, ha ez megint valami otromba tréfa, amit az a seggfej Braga eszelt ki, most mondd meg, de sietve, különben a te *szárnyseggedet* fogom szét-rúgni, de roppant megalázó módon ám!

Az ifjú valószínűleg fülhegyig vörösödött; ám ez nem látszott a homályban.

- Száznagy úr... Zhéni Szent Lugasára esküszöm, az ezeres úr asszonya bízta a gondomra, személyesen!

- Mi áll benne?

- Bármilyen is az, bizalmas, uram. Én nem tudhatom.

- Na ja, persze. - Morigan feltörte a pecsétet, és kihajtogatta a levelet. A kedvezőtlen fényviszonyok miatt nem bírta elolvasni a kézírást, ezért hát kibotorkált az udvar közepére, ahová jobban odavilágított a hold, és a szemét erőltetve próbálta kisilabizálni a szabályos, gondosan megrajzolt, hurkos végű, kerek betűk értelmét.

Ez állt a papíron:

Száznagy úr! Sötét erők éledeznek Lunnában, melyek halálos veszélyt jelentenek számunkra, de különösképpen önnek. Engedje, hogy óva intsem! Valaki az ön környezetében, kit megnevezni nem kívánok, a halálát áhítja, álnok módon az életére tör. Kérem, legyen elővigyázatos és körültekintő! Ne hagyja, hogy leleplezzék! Sokunk léte múlhat önön!

Morigan a homlokát ráncolva meredt a türelmetlenül álldogáló szárnysegédre.

- Nincs aláírás - jegyezte meg szárazon.

- Uram! Én arról végképp nem tehetek.

- Szóval, te semmit nem tudsz, csak elhoztad a levelet, és kézbesítetted nekem?

- Pontosan, száznagy úr. Mindössze ezt tettem. - Az ifjú szárnysegéd a fejét rázta. - Nem tudom, mi áll a levélben, és őszinte becsületszavamra mondom, nem is érdekel! Azzal, hogy átadtam, megtettem vállalt kötelességem, s most, engedelmével, lelépek.

Szavaival ellentétben a fiatalember nem várt engedélyre; viasszasurrant a pálinkabűzös, füstös csehóba.

Morigan mélyeket lélegzett, az arcát dörzsölgette, aztán amikor egy újabb hidegrázásos émelygést követően jobban lett, még egyszer átfutotta a szabályos sorokat, megszemlélte a feltört pecsétet, még valami virág vagy fűszer illatát is érezni vélte - leanderét talán? -, többször is megszagolta, majd jó ideig bambán bámult maga elé. Vanília illat? Aztán sandán elvigyorodott, megrázta a fejét, összehajtogatta a papírost, és az öve bélésébe dugta.

Mégsem tudott napirendre térni a dolog fölött.

Mit akar tőle az a csitri? Jószerivel nem is ismerik egymást. Miért figyelmezteti őt bármire is? És egyáltalán, mi a fene ez az egész?

„Valaki az ön környezetében, kit megnevezni nem kívánok, a halálát áhítja, s álnok módon az életére tör.”

De ki? És miért?

- Valaki... a környezetemben? - motyogta Morigan az orra alatt, és zordan vi-gyorgott. Ez meglehetősen tág megfogalmazás. Hiszen ezen az estén is minimum három tucatnyian tartózkodnak a „környezetében”. Ráadásul a figyelmeztetés jelentése még tágabb; hiszen szó nincs arról, hogy csak azokat érintené, akik a *Lélekvesztőben* jelen vannak. Mi a helyzet a szolgálatosokkal, akik nem lehetnek itt? Például Jineas Sa kapitánnyal, a kígyószemű elffel? Ha listát kellene írnia az ellenségeiről, valószínűleg azzal a keskeny szemű, hegyes fülű, rosszindulatú kis seggfejjel kezdené...

És a levelet nem a Szövetség Nága-gyűrűjével pecsételték le. Nem utal semmi arra, hogy *beavatott* küldte volna. De akkor mit jelenthet a többes szám első személy? *„Sokunk léte múlhat önön.”*

Morigan felnézett a felhők mögül előterpeszkedő, hasas holdgömbre, nyújtóz-kodott, nyújtóz-kodott, nyújtóz-kodott, aztán mélyeket sóhajtott a langymeleg éj-szakai levegőből. Egy pillanatra megszabadult nyűgétől; könnyűnek, átszelle-műltnek érezte magát. Mintha sikerült volna megtisztítania a testét; mintha min-den anyagi szenvedésétől megszabadult volna pár szívdobbanás alatt. A tüdeje kitisztult, s már a gyomra görcsös remegése is távoli emléknek tűnt csupán. Vi-szont a szájában még ott érezte a felhőrbölt kotyvalék gusztustalan, émelyítő ízét, s ezt még saját hányadékának aromája sem bírta enyhíteni. Sietve indult vissza a csehóba, hogy valami jóféle nedűvel kiöblítse száját, és végképp lenyug-tassa háborgó gyomrát.

Odabenn plafonrengető ováció fogadta. Még a gerendák is beleremegtek és enyhén megereszkedtek. Morigan szerényen pislogott. Naiv módon azt hitte, őt köszöntik ily kitörő lelkesedéssel, de aztán rájött, hogy rá ügyet sem vetnek; az ifjú szárnysegéd bejelentése keltett ekkora örömet, mellyel Emer Mendda üzene-tét tolmácsolta:

- ...fogyasszanak kedvük és kapacitásuk szerint, jó urak, Mendda ezeres úr kontójára! Ő állja a cehhet.

A *Lélekvesztőben* elszabadult a pokol, s hetek óta nem tapasztalt, féktelen dorbézolás vette kezdetét.

Csupán Morigan gyomra szorult össze még inkább, ahogy rámeredt a meg-megránduló arcizmú, bandzsító ifjúra. Különös, bizsergető gondolat formálódott a tudatában, a gyilkolás kényszere egyre erősödött benne, s ez az érzés átterjedt a zsigereire is. *„Öld meg a kanccsal szeműt, mielőtt leleplez bennünket!”*

Nem tudta, honnan jön ez a sürgetés, azt viszont igen, hogy engedelmeskednie kell.

Meron de Kastran! Kanccsal szemű. Naná!

Legyen halott!

Morigan nem sokkal később félrevonta legmegbízhatóbb katonáját, Naer Kradelt, akivel nem egy sötét üzletet lebonyolított már korábban. Azok közé a *zhendeanik* közé tartozott, akinek ősei megtagadták Groomsot, minden orkok öregapját, Zhénia útját követték, és emiatt telepedtek le Themsey-ben. A sebhe-lyes képű, borotvált fejű félork már jócskán belevetette magát a dorbézolásba, a cimboráival kockázott, nyakló nélkül töltötte magába a híg, homoki vinkót, már énekelgetett, de még nem részegedett le teljesen.

- Kradel! - súgta a fülébe Morigan. - Tartozol nekem. Emlékszel?

- Ja, ja-ja. Hogy is felejtettem volna el?

- Hagyd abba az ivást! Eljött a törlesztés ideje.

- Óóó, bassz... pont most?! Nyerésben vagyok, uram! Ráadásul ma mindenki ingyen ihat, az ezeres kontójára!

- Hosszú még az éjszaka. Hamar végzel, visszasurransz, simán beérheted a többieket, és ahogy téged ismerlek, a nyakamat rá, hogy reggelre bárkinél segg-részegebb leszel.

A zhendeani megadóan pislogott. Lehajtotta a fejét. Kivillantotta agyarait, mondani akart még valamit, de Morigan nem hagyta tiltakozni.

- No? Készen állsz leróni a tartozásodat?

A kopasz félork kurtán biccentett. Ronda arcvonásai megfeszültek.

- Kit?

- Meront.

Naer Kradel felhúzta dús szemöldökét, sűrűn pislogott, de végül csupán annyit kérdezett:

- Itt, idebent, mindenki szeme láttára? Jó véresen, beleket kifordítva, velőt szétmázgálva, elrettentés gyanánt?

Morigan nemet intett.

- Csendesen, titokban. Ha kimegy... üríteni... én majd fedezlek...

A félork sandán vicsorgott, mintha valami vicceset akarna mondani a „fedezés”-sel kapcsolatban, de végül nem szólt semmit.

Meron de Kastran nem vedelt együtt a féktelen piálásba bonyolódott dragonyosokkal. Mindössze egyetlen pohárka méregdrága nektáriumot kortyolt, azt a frissen nősült ezeres tiszteletére ürítette, s még valami kurta, összefüggéstelen jókívánságot is makogott. De persze senki nem figyelt rá. Csupán Morigan, aki kételkedően leste őt a szeme sarkából.

Az ifjú szárnysegéd már attól a kevéske likőrtől is kipirosodott, és furcsán csillogó szeme egyre jobban keresztbe állt. Morigan fejében pedig mind sürgetőbben dobolt a kényszerítő gondolat:

„Öld meg a kanccsal szeműt, mielőtt leleplez bennünket!”

Meron de Kastrannak meg kell halnia!

De miért? Miért??

Morigan a homlokát ráncolta. Nem értette a belső sürgetés okát. Ez a kölyök sosem ártott neki. Meg tán a légynek se, olyan ártatlannak és szerencsétlennek tűnt a bamba képével, a bandzsa szemével, a pufók arcával.

De mégis ott lüktetett a kényszerűség...

„Öld meg a kanccsal szeműt, mielőtt leleplez bennünket!”

Leleplez bennünket?

Ezt a részt sem igazán értette. Kik azok a „bennünket”? S neki, a persi nemesembernek, akinek már az apjai is lunnai dragonyos tiszt volt, hűséges vazallusa Elhonger királynak, vajh, miféle lelepleződéstől kellene félnie?

Mégis, ott dobolt, valahol legbelül a bizonytalanság. Hiszen tudta magáról, hogy már rég nem az, aki volt.

Valami megváltozott. Minden más lett. Érthetetlen, ködös, homályos, zavaros. És amikor a tudat kifakul, a zsigereire kell hallgatnia.

„Öld meg a kanccsal szeműt, mielőtt leleplez bennünket!”

Éjfél körül Meron elnyalogatott még egy pohárka nektáriumot a félreeső sarokasztalnál, aztán, látván, hogy a részegen duhajkodók jól megvannak nélküle, felállt, kedvesen rámosolygott egy-két tisztársára, némelyiktől megpróbált kézszorítással elköszönni, majd miután azok durván szemberöhlögték és kigúnyolták, kioldalgott az ajtón.

Morigan akaratlanul is a megbízottjára pillantott. Kradel mereven egyenesedett fel az egyik asztaltól, megrángatta gyűrött zubbonyát, megigazgatta derékszíját, tokjában lógó töre markolatát.

- Maraggyá' má', baromfejű! - ordított rá valaki mérgesen. - Nyerésbe' vagy! Nehogy má' hazamennyé' a lével!

- Ki kell adnom a fölőset.

- De a budi hátú' van. Ne a' uccán üríccsé'!

- Mert? Tán belekaffogsz, hol loccsantok? Beverjem a pofádat?

Morigan idejét látta, hogy magára terelje a figyelmet a készülő látványosságról. Felborította a söröskorsóját, ügyelve arra, hogy a borostyánszínű folyadék nagy része Roan de Merxket és Bragát terítse be.

- Ez nektek sör, basszátok meg?! - ordította. Az asztalra csapott. Ettől egy másik korsó is felborult. - Olyat adjatok, amit először ittam, ne ezt a híg mosogatólevet! - Fennen röhögött. - Bármibe lefogadom, hogy senki se issza meg, amit én magamnak keverek!

Ez bejött. Ismét a tisztek asztalához csődült mindenki, pénzérmék csörögtek, és miközben a félrészeg Braga azt próbálta kisilabizálni, hogy egyáltalán mire fogadnak, a borotvált fejű zhendeani észrevétlenül kislisszolt a Lélekvesztőből.

Eztán pedig már csak vedelni kellett.

Morigan arra tért magához, hogy erőteljesen rázzák. Éjszaka volt, a levegő alaposan lehűlt, s a komor házak közti, szűk sikátorban száguldozó, langy szélrohamok a haját tépázták.

Eddig a hasán feküdt, arccal egy sekélyke pocsoltyában, egyik orrlikából buborékokat hortyogva és szörcsögve, de a kemény kezek kíméletlenül ülő helyzetbe rángatták, és sármocskos arcát dörzsölgették. Még le is pofozták. Jobbról, balról. Aztán megint jobbról.

- Afffffakkkn-rvnyáád...

- Nyugalom, tiszt bajtárs, csak én vagyok, Aren.

- Aren? Aren??? Miffféle...

- Braga, bazzki. - Valóban, a zömök trialcori emelte ki őt megalázó helyzetéből. Széles, zsírtól fénylő ábrázatán visszatükröződött a hold fénye, s farkocsszerűen befont, gyöngyökkel díszített bajsza ott libegett az éledező Morigan szeme előtt. - Ürmös kis piászat volt ez, cimbora, de asszondom, lassacskán haza kéne támo-lyognunk, mielőtt a kibaszott napkorong belereggeledik a pállott pofánkba...

Morigan kábán pislogott. Sokszor *eljátszotta* már ezelőtt a részegséget, de életében most először tapasztalta meg, milyen is az valójában.

Totális tudatvesztés után tért magához. Legalább másfélkét óra kiesett számára; vagy talán három is.

De... hogy lehetséges ez??

Szűk sikátorban voltak, abban a sötét közben, amely a Vásározók útját és a Rézművesek utcáját kötötte össze, és ahová még a holdfény is alig-alig merészkedett be. Pár lépésnyire más alakok is mocorogtak. Tirel Muradzi kerge tánclépéseket téve, halkan gajdolv azzal szórakoztatta magát, hogy faltól falig imbo-lyogva hol a sikátor egyik oldalának koccant neki, hol pedig a másiknak. A sötét bőrű délvidéki minden egyes ütközéskor hangosan felvihogott, majd karjait szét-tárva sasként vijjogott, és nagy átéléssel megpróbált elrepülni. Csalódnia kellett. Jókorákat koppant. Egy másik alak a közeli kapualjban hevert, némán tátogott, akár egy hal, és vaskos medvemancsaival az ölében heverő, lantszerű zeneszer-
szám elszagotott húrjait birizgálta.

Morigan őt nem látta tisztán, mivel odáig már nem merészkedett be a hold fénye, de jellegzetes szálfatermete alapján úgy saccolta, Alaver Mudi gardmester lehet az.

De hogy a lantot honnan szerezte, az rejtély.

S még arrébb, végképp a sötétségbe burkolózva valaki fennhangon zokogott, és az anyukája kísértetének könyörgött szívszaggató fájdalommal.

- Mamó, mamókám... haggyá' má', vén ribanc!... Én nem akartam... magátúl röpött ki a vessző a' zíjból... Mé' kellett ippeg akkor bedugnod a kibaszott fedjed?!... Nem mész má' innét?... Pofán vágjalak?!

Morigan felismerte a hangot - és a már sokadszorra elhangzó részletet. Hiúz, ez az érzéketlen, brutális barom, aki megvert mindenkit, aki rossz szemmel nézett rá, és aki két éve pusztá kézzel törte ki az őt ugráltatni próbáló gardmestere nyakát, valahányszor beivott, visszalényegült tízéves kölyökké, és állandóan fél-szemű anyukáját siratta. Most is.

Morigan talpra küzdötte magát, tett pár lépést, majd miután elégedetten tapasztalta, hogy a lába nem csuklik össze a teste súlya alatt, mélyeket lélegzett. Hosszan, sokat. Új volt neki ez az érzés. Bambán meredt száznagytársára.

- Braga, bazzki... hogy kerültünk ide?

A befont bajszú trialcori érdeklődve hajolt közelebb.

- Mikor gombócosodott össze az agyturhád, pajtás?

- Össze?? - Morigan fejében furcsán füstölögtek az elmúlt órák eseményei. - Inkább szétködlött.

- Mire emlékszel?

- Vedeltünk egy keveset a Lélekvesztőben - motyogta nehézkesen. Újabb kép villant be lelki szemei elé, s ez heves fintorgásra készítette. - Aztán Muradzi megtanította nekem... a khittarán tevetáncot...

- De meg ám!

- Kurvaéletbe! Bazzki! Mindenki rajtam röhögött?

- No, azér' nem mindenki - vigasztalta Braga. - Addigra már többen az asztal alá részegültek. Ők nem látták. Nekik majd holnap meséljük el.

Morigan tovább emlékezett.

- Aztán én, te, Muradzi, Alaver, Hegdor... meg a Hiúz... meg a Hiúz fia, Theor Den elmentünk... elmentünk... elmen... *Hova a bús picsába mentünk?*

Braga fancsali képet vágott.

- Nem is rémlik, száznagy úr? - Csalódottan sóhajtott. -Jujjj, de kár! Pedig ez volt az est fénypontja!...

Morigan a homlokát ráncolta. Beugrott valami.

- No 'iszen! - mordult fel. - Magunkkal cibáltuk azt az egyszálbél lantost a kherotából...

- Bezony ám! - röhögött diadalmasan a trialcori. - És még most sem jut eszedbe, hova mentünk a Lélekvesztőből? - Száznagytárs a vállát csapkodta féktelen jókedvében. -Te, figyelj, cimborá... anélkül, hogy elárulnám a lényegét, annyit azért megsúgok, hogy... ha jól akarsz magadnak, egy darabig ne nagyon menj egy bizonyos úri palota közelébe!

És ekkor sok-sok minden felrémlett.

- No 'issszen! - sziszegte Morigan, és idegesen, csalódottan hunyorgott. - Ez... *nem csak egy rossz álom volt?!*

- De bezony hogy nem ám, pajti! - röhögött Braga önelégülten. - Csoda, hogy nem loccsant szét a kemény persi kobakod a de Lunna-ház vasalt kapuján!

Morigan tompán felnyögött. Immár még több minden eszébe jutott az éjszaka történetéből, s ez magyarázattal szolgált arra, mitől lüktet ennyire a feje. Az elfogyasztott italoktól is kóválygott, persze, de a fizikai fájdalomnak egészen más oka volt...

Faltörő kost játszott.

Mivelhogy nem nyitották ki számára a kaput, megpróbálta bezúzni azt. Saját fejével. Vagyis...

...meggörnyedt, hörgött, fújtatott, kapált a lábával, s akár egy feldühített bika nekirohant a homlokával a kemény kapunak.

Többször is.

Az a tenyérbe mászó képű lakáj, Anton először szép szóval kérte őt, hogy távozzon, aztán fenyegetőzni kezdett, hogy a hátsó kapun át futárt szalaszt a városőrséghez...

Ám ekkor a Hiúz fia, Theor Den benyúlt a kémlelő résen, orrnnyergesen ragadta a nyavalyást, és jó alaposan megrázta. „Mi vagyunk a városőrség”, adta a fickó tudtára, s néhányszor lekoppoltatta vele a kapu vasalatát, mielőtt engedte vérezni és lehanyatlani. Ezután Anton már nem sokat okoskodott...

...de a kaput továbbra se nyitotta ki.

Ekkor döntött úgy Morigan, hogy ha nem engedik be szép szóval, bemegy erőszakkal. Újra meg újra megrohamozta a kaput, megpróbálta szétfejelni apró forgácsokká, de nem járt túl sok sikerrel.

Hogy végül is ő maga adta fel a fájdalmas próbálkozásokat, vagy a társai vonszolták el eszméletlenül, arra már nem emlékezett kristálytisztán, de arra igen, hogy miért is vetemedett erre a kétségbeesett cselekedetre.

Ugy kezdődött, hogy ő és erősen ittas tisztársai együttesen a palota előtti térre vonultak. Az eredeti elképzelés szerint szerelmes szerenádöt óhajtottak adni a ház szépséges - vagy ha nem is túl szépséges, de legalább kedves és gazdag - kisasszonyának megörvendeztetésére. Azonban hiába óbégatta ő a tőle telhető legnegédesebb hangon, hogy „Alvira, én tényleg szeretlek, bazzki, bújj elő! Nézel már ki, hé, te rusnya!”, meg hogy, Alvira, te dagadt ribanc, higgyed már el, hogy nem csak a pénzedért szeretlek, hanem amúgy is... légy már a feleségem!”

...meg ehhez hasonlókat...

Azonban a nevezett kisasszony nem dugta elő pattanásos orrát, és még csak szobája ablaktábláit sem tárta ki.

Mindegy, ha már ott voltak, a szerenádöt azért mégis megejtették. A lantos lantolt. Ő és tisztársai pedig alkalmi dalárdává lényegültek; szerelmes katonanótákat, bánatos balladákat, hősi eposzokat és dübörgős menetdalokat adtak elő, rendkívüli átéléssel. A dolog szépséghibája viszont abban rejlett, hogy annyifélet, ahányan voltak. Nem nagyon figyeltek egymásra; mindenki mást és mást kornyikált. Ráadásul az utcabéli kutyák zaklatott vonyítása és ugatása csak még inkább fokozta az eszeveszett kakofóniát. Morigan, aki tisztában volt azzal a ténnyel, hogy valószínűleg ő a leggyatrább énekes Lunnában - vagy talán az egész Maldiberan kontinensen -, azzal igyekezett enyhíteni borzasztó kornyikálását, hogy kecses tánclépésekkel fűszerezte előadását. A frissiben elsajátított tevetáncot adta elő egykori kedvese gyönyörködtetésére.

Alvira azonban semmi jelét nem mutatta, hogy kedvezően fogadná a szerenádöt vagy a táncot... s valamivel később ennek a rideg hallgatásnak a folyománya-ként próbálta ő dühöngő kos módjára szétfejelni a vasalt kaput.

Arra már nem emlékezett, mikor adta fel a próbálkozást, de arra igen, hogy közben elég sokat átkozódott és egyáltalán nem fukarkodott a szitokszavakkal a hálátlan Alvira családját illetően.

Most, hogy sajgó homlokát tapogatva, zavaros kifejezéssel meredt röttyögő tisztársára, Morigan de Leroux igazából már csak egy valamit nem értett: hogy lehetséges az, hogy a történtek ellenére nem nyilazták halomra valamennyiüket a de Lunna palotából?!

Lehet, hogy Alvira még mindig szereti őt? Talán még imponált is neki elszánt vallomásával? Vagy csak a de Lunna család nem akart bonyodalmat a helyőrség tisztjeivel?

És volt még valami, ami felrémllett Morigan ködfoltos tudatában.

- Nem látom Naert. Ő is...

- Hát erre se emlékszel? - A zömök trialcori a fejét ingatta. - Bazzki, száznagy bajtárs! Te találtad meg a hullát a Grendel-közben, a Lélekvesztőtől alig ötven lépésnyire. Keresztülestél rajta, mint valami béna f...

- Na és? - sziszegte Morigan. - Ezért lefogták? Semmi sem bizonyítja, hogy a zhendeani ölte meg! Amikor távozott a kricsmiből, Kradel ott volt velünk, erre határozottan emlékszem, és tisztí szavamra tanúsítom. - Ellentmondást nem tűrően intett. - Ő nem ölhetette meg Meron de Kastrant!

- Mi?? - Braga ostoba képet vágott. - Hogy jött szóba Meron?! Ő is megnyuvadt?

- Hát nem az ő tetemébe...

- Kradelben buktál fel, bazzki, száznagy bajtárs! Nem hiszem el, hogy nem emlékszel!

Morigan csontjaiban hidegség kúszott fel, egyre feljebb. Feljebb, és még feljebb. Rohadt érzés volt!

- A zhendeanim... *meghalt?!*

- Meg, bazzki. Méghozzá nem is akárhogy. Rút módon megcsonkították!

- Rútmódon?

- Fejét vették.

- No' isszen! Levágták?!

- Nem vágásnyomok voltak azon a nyakcsonkon, nekem elhiheted! Bazzki, le-tépték azt a kopasz fejet, aztán meg a felismerhetetlenségig péppé zúzták!

Morigan úgy érezte magát, mintha hirtelen fejbe vágták volna azzal a trollkorsóval, amiből a rosszullétét és emlékezetvesztését okozó egyveleget itta.

Beleroggyant kissé a hallottakba.

Az elméje körbe-körbe forgott, újra meg újra egy dologhoz kanyarodott vissza.

„Öld meg a kancsal szeműt, mielőtt leleplez bennünket!”

- És Meron? Az ő tetemét... - Elharapta a folytatást. Nyilvánvaló, mi történt: fordítva sült el a dolog - a zhendeani valamit elhibázott, talán túl részeg volt már, s a vadászból áldozat lett. A pufók és kancsal Meron ölte meg őt.

De hogyan?! Miként lehetséges ez?! Hogyan téphette le a puhány ifjú a sokat próbált, tapasztalt gyilkos fejét?

Bárhogy legyen is, Morigannak már elege lett ebből a szédült, hidegleléses éjszakából; meghozta döntését.

- Hazamegyek.

Braga kedvesen megpaskolta a pofazacskóját.

- Éppen ideje, kedves bajtársam, éppen ideje...

Volt valami furcsa a harcsabajuszos trialcori sötét tekintetében, ami egyáltalán nem tetszett Morigannak. Mintha rejtegetne - mintha titkolna - valamit!

- Hazamegyek - ismételte zordan, ellentmondást nem tűrően, és határozott léptekkel megindult.

Braga azonban vad hördüléssel rávetette magát hátulról. Megmarkolta a vállát, a karját, és megperdítette.

- Affene... - Morigan ösztönösen a kardja után kapkodott. Többször is mellé nyúlt, mert hogy nem volt nála fegyver. - Mi a francot akarsz?!

- Teeeeeee, te részeg állat! - A zömök trialcori csúfondárosan a képébe röhögött, majd pedig kedvesen a fülébe csókolta. - Rosszfelé indultál, bazzki! A másik irányba' laksz!

Morigan de Leroux hangosat csuklott, miközben csúf szitkokat mormolva kotorászott bőrzekéje bélésében. Háza masszív tölgyajtáját zárva találta, s hiába dőngette meg a vaskos, kecskefejes rézkopogtatóval újra meg újra, egyre ingerültebben, szolgálja továbbra sem mutatkozott.

- Goiko, te álmatag khamedi birka! - harsogta mérgesen. - Szétütöm a gennyes pattanásokat a bánatos juhpfádon, ha nem nyitsz ajtót íziben!

Zsibbadt ujjai vonakodva engedelmeskedtek, ahogy a várakozást elunva a kulcsával babrált a hajnal előtti sötétségben. Kezét és arcát langy eső birizgálta, a Rézművesek utcáján végigsöprő, fel-feltámadó éjszakai szél a homlokába sodorta csapzott, fekete tincseit. Villámlott. Vékony, fehér fénynyalábok vágtattak odafönn, a durcás, felhőduzzadt égboltozaton. Mostanra alaposan lehűlt a levegő; a délutáni gutaütős hőségnek már az emlékét is elmosta a zápor.

Morigan nem boldogult a kulccsal. Még mindig fájt a feje, az agya tompán lüktetett, és a szemgolyója legszívesebben kifordult volna üregéből - de idétlenségét nem ennek a soha nem tapasztalt érzésnek tudta be. Oda-vissza megforgatta kulcsát a zárban, s még a tompa, távoli mennydörgések közepette is tisztán hallotta az éles, fémes kattanásokat...

...az ajtó mégis zárva maradt.

- No 'iszen! - dörmögte. - Mi a bánatos nyű folyik itt?!

...katt-katt... katt-katt...

Oda és vissza. Oda és vissza.

A kulcs látszólag kifogástalanul működött. Forgott a zárban. Az ajtó azonban továbbra is zárva maradt.

Morigan belerúgott. Az megnyikordult, résnyire nyílt. Nem volt szélesebb a köz egyetlen tenyéryninél! Nekifeszítette a vállát, és két erőteljes lökéssel beljebb tasszantotta annyira, hogy immár bepréselhette magát a keskeny résen. Még az alkonyi homályban is rögvest ráismert arra a valamire, ami a bejutást gátolta: egy test hevert közvetlenül az ajtónál, amiatt nem lehetett tágra nyitni.

Goiko!

Morigan megmozgatta a csizmája orrával.

- Mi van veled, te, te gennyesképű? Te is berúgtál?!... De mint az állat ám, ahogy elnézem!

Átlépett a girhes test fölé, és az oldalsó polchoz botorkált. Tapogatózva kereste a mécsest és a tűzszerszámot. Aztán egy közeli villám kísérteties fénye vetült az előszobába, és miközben az iszonyatos égi csattanástól egy pillanatra megsüketült, megtalálta a keresett holmikat. Tüzet csiholt, meggyújtotta a mécses kanócat, és halovány világosság lobbant a szobában.

Azonnal rádöbrent, mi a helyzet.

Goiko saját vérében hevert; mellkasán és hasán hét-nyolc vagy kilenc-tíz szúrt seb tátongott. Az apró termetű, gyöngye testalkatú ifjú szaggatottan hörgött, ép szeme kidülledt, keze aprókat rándult - vélhetően alig néhány perce döfhatték le. Haldoklóit.

- No 'iszen!

A kótyagos Moriganban nagyjából ekkor tudatosult, hogy a gyilkos talán még a házban lehet. De mire ráeszmélhetett volna ennek jelentőségére, lerohanták.

A hálósobából rontottak rá; talán négyen. Vagy hatan? Egyikük kurta nyelvű, faragott fejű dorongot markolt, a többiek kezében görbe pengék villogtak - kések, kardok, szablyák? Valamennyien sötét bőrvértet és széles derékszíjat viseltek, amit kusza, egymásba bonyolódott kígyókat formázó ólomcsat ékített; hosszú, fekete hajukat varkocsba fonva hordták. Ebben az egyenruhában, a hasonló

hajhordozással alig lehetett megkülönböztetni őket egymástól. Mintha testvérek lennének.

Morigan reflexből hozzávágta a mécses az élen robogóhoz, és a kardja után kapott. De persze, amikor tivornyázni megy az ember, nem visz magával fegyvert...

Jó hogy! Még megvágna magát!

A kardja ott lógott a déli falon, a hüvelyében, egy kampóra akasztva, apjától örökölt hóhérbárdja alatt.

Morigan arrafelé mozdult, de a dorongos lerohanta.

Sikerült ugyan kitérnie a csapás elől, amennyire tudott, de a vaskos bot így is eltalálta; tompán csattant a vállán és a nyakszirtjén. Az elcsúszott, lendületét vesztett ütésben szerencsére nem volt túl sok erő, így, bár Morigan megtántorodott, sikerült talpon maradnia. Azonban a feje fölött már újra ott suhogott a dorong, és érkezett két késes fickó is.

A mécses eltört, a kifröccsenő olaj lángra lobbant. Az eltalált idegen pecsétetes ingujja tüzet fogott, bal karja lángolt, akár egy eleven fáklya. A libegő lángok fényében Morigan ádáz tusába bonyolódott az őt szorongató hármassal.

Valahogy kitért a homlokára irányzott csapás elől, és gáncsot vetett a dorongosnak. Az egyensúlyát vesztett fickó átesett a lábán, elterült a földön, kobakja a kőnek koppant. Morigan rátaposott a fejére, és teljes súlyával visszanyomta a padlóra. Összezúzott arccsontok recsegték, ropogtak.

Görbe penge villant Morigan nyaka felé kaszáló mozgással. Ő a baljával félre csapta a szablyát markoló, szőrös kézfejet, és miközben a jobbival a kardja után kapott, elterelésképpen a harmadik martalóc felé rúgott.

Hasogató fájdalom nyilallt a bal vállába hátulról.

Megszúrták!

Megfeledkezett az elsőről...

...aki ahelyett, hogy oltani próbálta volna lángoló ingujját, alattomos módon mögéje került, és belédöfte kését.

Morigan felordított.

Éles fájdalom lüktetett végig széles vállában. Érezte, hogy a seb nem végzetes: a penge félrecsúszott, nem hatolt mélyre, csupán az izmait roncsolta.

Miközben megperdült, sikerült lecibálnia kardját a szögről, és még ugyanazzal a mozdulattal kirántotta a díszes hüvelyből. Úgy tett, mintha a pengével támadna, de ez csak elterelés volt; a hüvellyel csapott rá ellenfele csuklójára, és bár az ütés inkább meglepő volt, mint erős, a kés koppanva hullott a padlóra támadója lezsibbadó ujjai közül.

Morigan ragadozószerű kacajt hallatott, és vállsebével mit sem törődve két gyors sasszéval beérte elhátráló, lefegyverzett ellenfelét. A lángoló ingujjú orv-támadó szemében a halál közelségének felismerése csillogott. Tompán felnyögött, de nem kért kegyelmet. Morigan pedig nem adott.

Először hasba szúrta, aztán erőteljes csuklómozdulattal elmetszette a torkát, de nem elégedett meg ennyivel: kardgombjával belevágott a megroggyanó férfi arcába. Csontok reccsentek, vér fröccsent, és az idegen hátborzongató hangokat hallatva roskadt össze. Arca ragacsos, bíborszínű masszává vált; vére összemocskolta a falat és a padlót.

Morigan karddal a kézben fordult a többiek felé.

- Gyertek csak, mocskok! - invitálta őket kihívó mosollyal. Kedvenc fegyverével a kezében immár ő érezte nyeregben magát. - Mi van, mire vártok?!

Az egyik fickó feléje dőött a szablyájával, de ez csak felszínes, imitált próbálkozás volt; ő maga sem gondolta komolyan, hogy sikerrel járhat. Morigan zordan nevetett rajta, és pengéje sebes csapásaival hátrafelé terelte két ellenfelét, az ajtó irányába.

Időközben a dorongos összeszedte magát, és talpra kecmergett; megtaposott ajkáról vörös, habos nyál csörgött. Sötét szeme dühödten villogott, ronda ábrázát még jobban elcsúfította a harag. Szitkokat köpködött valami olyan nyelven, amit Morigan nem értett, de a beléjük sűrített indulatot egyértelműen érezni lehetett.

A nagy darab, olajbarna képű fickó a délvidékről származhatott - khamedi, khatír vagy khittarán volt. Ugyanakkor azt sem lehetett kizárni, hogy a Strekwarban szolgáló délvidéki zsoldosok szivároghattak át valahogy a Kemal-hegység túlfeléről. De bárhonnan jött is a fickó, az most másodlagos volt. Gyilkos indulatok feszítették a keblét, és lángoló tekintete elárulta, hogy ölni akar; bosszút állni.

Feldühített troliként rontott Moriganra, és oly eszelősen csapkodott jobbra-balra vaskos botjával, hogy a száznagy, bármily jó vívó volt is, nem bírt megállni előtte. Néha-néha megpróbálkozott egy-egy hirtelen viasszúrással, de kardjának hegye nem érte el a vicsorgó megszállottat. Jobbat nem tehetett, hátrált hát, és várta a megfelelő alkalmat, amikor szélmalomként hadonászó ellenfele egy pillanatra védtelen marad...

Az egyik késes valamit ordibált, és az ajtó felé intett, mintha azt sürgetné, hogy tűnjenek innen, de a dorongost nem lehetett leállítani; viasszorgott társára két süvítő csapás között, de nem hagyott fel a folyamatos támadással.

Morigan nem nagyon tudott mit kezdeni ezzel a háborodottal. Ismét megpróbált rést találni annak védelmén. Kardja azonban a lendülő dorong útjába került, és amikor a két fegyver találkozott, a penge csaknem összetört, és majdnem kicsúszott izzadságtól nedves ujjai közül.

Ráadásul, ahogy az ütés ereje végigreszketett merev testén, szúrt sebe fellángolt, s a bal vállában sajgó fájdalom átterjedt mindkét karjára és a felsőtestére is. Bár a megivott alkohol hatása mostanra teljesen elillant szervezetéből - ő legalábbis így érezte -, mozgása, gyorsasága mégsem volt az igazi.

Más fegyver kell! Valami hatásosabb!

- Miféle idomtalan lajhár vagy te?! - gúnyolódott, miközben a falon függő bárd felé araszolt. - Maldiberan mely mocskos zuga köpött épp ide, Lunnába?

Újabb, sürgető kiáltás harsant.

Morigan látta a doronggal csapkodó férfi válla fölött, amint a másik kettő felnyalabolja átvágott torkú, bevert pofájú társuk testét, és sietve az ajtó felé cipelik. A karja már nem lángolt, csak füstölgőn. A dorongos is hátralesett.

Morigan azonnal kihasználta a lehetőséget: megsúrta. Kardhegye végigkarcolta a fickó dagadozó bicepszét, és csaknem becsusszant a hóna alá, de a kemény bőrvért eltérítette. Még időben visszarántotta fegyverét, mielőtt a nagy barom a bunkójával elérhette volna. Vöröslő sáv kísérté viasszavonulását; vér csöpögött a padlóra.

A délvidéki újabb szitkokat köpött, és bár jó párat még odacsapott ellenfele irányába, már korántsem olyan meggyőződéssel, mint korábban.

Morigan ismét megbökte.

Kardja hegye egy-másfél centinél nem hatolhatott mélyebbre az ipse combjába - jelentéktelen sebet ejtett -, de ez is épp elég volt ahhoz, hogy elgondolkodtassa.

Időközben a másik kettő már kicipelte halott - vagy csak súlyosan sebesült? - társuk testét az ajtón, s a dorongos is lassú viasszavonulásba kezdett.

Morigan ismét előrenyomult, hogy bevigyen egy hatásosabb döfést, de ellenfele ezúttal számított erre a próbálkozásra. Mackós lomhasággal ugyan, de még időben ellépett a kobraként előrevágó penge elől, és miközben dorongját széles mozdulattal a feje fölé emelve csapásra lendítette...

...alattomos módon úgy térden rúgta a győzedelmesen vigyorgó száznagyot, hogy az megtántorodott, és kis híján halott szolgája tetemére hanyatlott.

Miközben az egyensúlyát kereste, biztosra vette, hogy itt a vég... ám a nagy darab barom ahelyett, hogy egy jól irányzott csapással bevégezte volna munkáját, inkább menekülésre használta ki az ő megingását.

Mire Morigan visszanyerte egyensúlyát és megkönnyebbülten állapítva meg, hogy zsibbadozó bal térdé működőképes maradt, az idegenek már mind eltűntek a lakásából.

Leakasztotta a falról a nagy bárdot, és azzal a kézben, nehézkes léptekkel - alig helyezve testsúlyát sérült térdére - az ajtóhoz botorkált, és kilesett az esőfelhőktől terhes éjszakába. Mint ahogy azt sejtette, az utca eddigre már kihaltnak tűnt, az idegeneknek már nyomát sem látta.

Csupán egy kedélytelen kutya vonyított a távolban.

Aztán hirtelen az is elhallgatott.

Morigan bezárta az ajtót, és rátolta belülről a reteszt. A bárdot odatámasztotta a közelébe, arra az esetre, ha a gyilkosok visszajönnének. Mivel a mécses összetört, gyertyát gyújtott. Aztán a kevéske fényben felvette padlóra hajított kardját, damaszt keszkenőjével letörölte a vért a pengéjéről, s visszacsúsztatta azt a hüvelyébe. Sérült tagjait próbálgatta. A térdével nem volt gond; mire az ajtóig elbotorkált, már alig érezte a rúgás okozta zsibbadást. Lehet, hogy megduzzad, megdagad kissé, de majd rendbe jön magától. Ahogy szokott. Viszont az az alattomos szúrás átlyukasztotta zubbonyát, és kihalászta, csúnyán összevénázta kedvenc ingét...

Meglakolt érte a rohadék!

Fölemelte bal karját. Nemcsak a sérült váll környékén észlelte a tompa zsibbadtságot, a fájdalom mostanra végiggyűrűzött a mellkasán és mindkét karján, le egészen a csuklóig. Ujját viszont gondtalanul, szabadon mozogtak, s tulajdonképpen a karja is épp csak fájdogált.

Nem vészes. Ő megúsza.

Goiko viszont nem...

Morigan letérdelt mellé a gyertyával a kezében, és szemügyre vette, tehet-e valamit az érdekében.

A sovány szolga aprókat reszketve, meg-megrándulva hevert a testét körülvevő vértócsában. Már a haláltusáját vívta; Morigan szakértő szemmel állapította meg, hogy már nem segíthet rajta. Percei lehetnek hátra...

Vérbe borult, keskeny mellkasát már készült elhagyni az utolsó lélegzet, merev tekintete az előszoba plafonját bámulta, kinyújtott, vörös színű tagjai a rángások ellenére is furcsán merevnek tűntek, s úgy tűnt, mintha lassanként már kezdenének kihúlni.

Morigan korholón ingatta a fejét.

- Mibe keveredtél, méla cimborám? A kártya ördöge végül mégis a képedbe vi-csorgott?

A haldokló ifjú tátogott, nyöszörgött, úgy tűnt, mondani próbál valamit. Morigan közel hajította a fülét a szájához.

- Nyögjed, bazzki!

- Százna... gyúr...

- Goiko, kedves szolgám - mormolta Morigan -, hidd el, nagyon bánom, hogy néha megpofoztalak... De tudnod kell, hogy mindig magadnak köszönhetted. Sokszor kihoztál a sodromból a birkaszerű értetlenségeddel, de kérlek, bocsáss meg a hirtelenségemért! Én tényleg kedveltelek. Ne távozz haraggal erről a világról!

- A kés... elv... elvakést...
- Miféle kést?!
- Alva... rez... se... noy-hy... oora...
- Persiül agonizálj, bazzki! Nem értem a khamedi birkabégést.

A fiú már az ereje végén járt. Jobb szeme kidülledt, s arca rángásából úgy tűnt, mintha a világtalan ballal is pislogni próbálna.

- Eéénem... kh'medi... va-ook...
- Shhh, Goiko, nyugalom!
- Dzsa... mai...

- Dzsamal a neved? - Morigan értetlenül pislogott. - Akkor miért hagytad, hogy egy éven át Goikónak hívjalak, te bir... bárány?!

- Shandu Rahn... v-vim-anai... dzsa-mal... A kés... minden... ami... attésatükör... a tük... ahhhkr... ahrrr... Ilyen-messzi... elj... elj...

- Shhh, shhh, ne erőlködj! Shhh, nem kell most neked tükör... megrettenél, ha látnád magad.

- Vimá... naaaaaaahhhh...

A szolgál kilehelte lelkét, rángó arcbőre kisimult, elernyedte. Nem szólt többet. Morigan pedig nem faggatta. Sietve elmormolt egy búcsúimát Zhénia kegyeiért, aztán felnyalábolta a dermedt testet sajgó karjaiba, s miközben sántikáló léptekkel felcipelte az emeleti szolgaszállásra, szimatoló agárként szaglászta körül tudatát egy kósza gondolat...

Miféle késről beszélt a fiú? És vajh, ki lehet az a Vimána, akit utolsó leheletével megtisztelt? Talán egy szolgálólány, akibe reménytelenül beleszeretett?

Az idegenek nem rabolni surrantak be, az nyilvánvaló. Miután halálra szurkálták a szerencsétlen ifjút, bőven lett volna idejük, hogy magukhoz vegyenek néhány könnyen mozdítható, értékesebb csecsebecsét. No de semmi nem hiányzik! Az összes kés a helyén van, a török is; a kardjához sem nyúltak, és a csatabárdhoz sem.

Hálósobája komódján - jól látható helyen - érintetlenül hevert apja gyöngyház berakásos, drágakövekkel ékített tubákszelencéje. Bármilyen tolvaj, ki zsákmányra vágyik, ezt vette volna magához elsőként. Hiszen szem előtt van, és még egy laikus is láthatja a dobozka mives kiképzésén, hogy akár több száz persi aranyat is megkaphatna érte még egy kicsinyes, szőrös szívű orgazdától is.

De akadtak itt más értékek is. Gazdag szövésű kathír szőnyegek, lekhtani „fekete gyémánt”-ból kifaragott ogárszobrocskák, khittarai oroszánfog-nyaklánc, moleztrán pávatoll-legyezők, mytheron kerámiavázák...

...páratlan különlegességek...

...amiket mind-mind világjáró, mérhetetlenül nyugtalan szellemű apjától örökölt...

...s amiket épp emiatt ő kellőképp szeretett.

De a behatolók nem nyúltak semmihez; értékeit a helyükön hagyták, háborítatlanul. Bejöttek, meggyilkolták a szolgáját... és csendben meglapulva várták az ő hazaérkezését. Csupán az öltözőasztala mellett álló, hatalmas tükröt törték szilánkokra.

Morigan meggyújtott még két gyertyát Goiko lelki üdvéért, vagy bárki volt is az ifjú - nem bírta megjegyezni, miféle nevet mondott -, majd elmormolt még egy sietős imát Zhéniaéhoz, aztán a biztonság kedvéért Ordinishez, az Éj és a Fájdalom istenéhez is, de közben egy pillanatra sem tudott szabadulni attól a gondlattól, hogy ezek az idegenek az ő vééréért jöttek!

De miért? Ki küldte őket? Mi okuk lehetett rá?

Újra meg újra végiggondolta azt az összefüggéstelen zagyválást, amit a szolgálja próbált a tudtára adni, de az nem vezetett sehová. Semmit sem értett belőle.

És végtére is, megvizsgálta: egyetlen kés sem hiányzott. Mint ahogy kanál, villa vagy tojásszipka sem. Goiko nyilvánvalóan félrebeszélte haláltusája közben!

Ezután arra gondolt, hogy túlzottan szabad lelki apja valamely tette miatt szakadtak rá a délvidéki orgyilkosok...

...de aztán, hosszas habozás után szinte teljesen kizárta ezt a lehetőséget. Apja már közel egy évtizede eltávozott Lunnából; az ősi persi birtokra, Dagóba ment meghalni. Ha bárkinek elszámolása lett volna vele, évekkel ezelőtt megtalálhatta volna őt.

Órá lestek, őt akarták megölni, semmi kétség...

...és nem az apja miatt!

A szolgaszállás sublótjából előkotorta Goiko ünneplő ingét, és a makulátlanul tiszta lenvászonnal a hóna alatt lebicegett a kopottas konyhába. A modern, persi bádoggorsóból langyos, zavaros vizet töltött a lavórjába, levetkőzött derékig, és suta, gyakorlatlan mozdulatokkal kimosta, megtisztogatta vállsebét. Már amennyire elérte. Látni ugyan nem látta, de eléggé érezte. Sajgott és lüktetett, bár úgy tapasztalta, valóban nem túl mély a seb, és épp csak szivárog belőle a vér.

Egy kés segítségével tenyérnyi csíkokra hasogatta szolgája ingét. A nyomorult fickónak már úgyszincs szüksége ilyesféle hívságokra, neki viszont épp megfelel sebkötésnek. Csak hogy ne vérezze össze még jobban saját kedvenc ruhadarabjait.

Miután a kötözéssel úgy-ahogy végzett, visszavette saját vérfoltos ingét, majd - ha már úgyis a konyhában volt - letuszkolt a torkán pár falatot. Fekete kenyérrel, juhsajttal és vakhagymával oltotta éhét, s ugyanabból a zavaros vízből kortyolt hozzá, amiből a lavórba töltött sebmosás céljából.

Míg ráérősen rágódott étken, gondolatai visszatértek a fő kérdéshez. Ki a fene akarja meggyilkoltatni?! És miért?!

Morigan, amennyire tudta, nem örökölte apja féktelen természetét - inkább a Zhénia-hívők jámborsága ütközött ki jellemén. Mert bár már ifjúként a dragonyosok közé állt, s senki sem találhatott hibát bátorságán, mégis, ha csak lehetett, kerülte a harcot, s többnyire kitért a viták elől. Nem hencegett, nem ártott senkinek, szándékosan nem sértegetett másokat - legfeljebb felvette a kesztyűt, ha ugratni próbálták -, és azon kevés tiszték egyikeként tartották számon, akiért gondolkodás nélkül tűzbe mentek az emberei és az orkjai. De persze akadhattak olyanok, akik a halálát akarták. Bárki azonnal kardot rántott volna rá, ha megtudja a titkát...

Morigan de Leroux ugyanis a Nága Szövetség⁸ ügynöke volt, amióta az esztét tudta. Rossz emlékü apjától örökölte ezt a kapcsolatot is, mint oly sok minden mást, de azon túl, hogy három-négy évente felbukkant a közelében valami fura alak, aki felmutatta a Nága-pecsétet, és akinek be kellett számolnia mindenről, ami Themsey északi határvidékén történik, semmit sem tudott a Szövetség valódi céljairól és mibenlétéről. Minden alkalommal busásan megfizették, és csupa-csupa olyan dolgról faggatták, amit ő teljesen érdektelennek, semmitmondónak tartott. A csengő aranyak viszont, amiket fizetségként kapott, kellemesen megkönnyítették megélhetését, és gondtalanná tették életét. De nem csupán a pénz miatt vállalta feladatát; őszintén hitt abban, hogy sorsa elrendeltetett, s amit tesz, azzal a világot jobbítja.

⁸ *A Nága Szövetség a rejtélyes Aranyváros, Vimáná védelmezőinek világot behálózó szervezete. Tagjaik többsége úgynevezett „alvó ügynök”, aki maga sem tudja magáról, hogy kit vagy mit szolgál, mindaddig, amíg a szükség úgy hozza, hogy cselekednie kell. Megint mások konkrét feladattal bírnak. Erről bővebben a Kondor c. kétkötetes antológiában olvashatunk. (J.C.)*

Bár sosem kerülte a kihívásokat, s bátran szembenézett a sorsával, ez idáig meg sem álmodta volna, hogy a Szövetség miatt esetleg veszélybe kerülhet az élete.

De most...

Fáradtan pislogott, és a fejét ingatta. Képtelenségnek tartotta, hogy bárki is rájött volna a titkára. A Szövetség évtizedek - vagy talán évszázadok - óta létezik, és mindvégig sikerült megőrizni anonimitását. Kizárt, hogy épp most lepleződtek volna le...

Eszébe jutott az a levél, amit a nyálas képű Meron kézbesített számára a helyőrségparancsnok ifjú asszonyától. Előhúzta az öve béléséből, jó alaposan megsejmelte a feltört pecsétet - egyértelműen Mendda kócsagja volt, nem pedig a cirkalmas Nága-rúna -, kihajtogatta, és elolvasta ismét, lassan, megfontoltan, sorról sorra:

Száznagy úr! Sötét erők éledeznek Lunnában, melyek halálos veszélyt jelentenek bárkinek, de különösképpen önnek Engedje, hogy óva intsem! A kancsal szemű rájött a titkára, álnok módon az életére tör. Kérem, legyen elővigyázatos és körültekintő! Ne keltsen feltűnést! Ölje meg mielőbb, de most már ne bízsa másra!

- No 'iszen! - Úgy bámult a kezében tartott papírdarabra, mintha abból apró, szivárványszínű démonocskák ugráltak volna elő, hogy megfricskázzák az orrát.

E pillanatban szörnyen ostobának érezte magát.

Ösztönösen az övében kaparászott, majd mentéje bélését is áttúrta, biztosra véve, hogy meg fogja találni az eredeti levelet is. Hiszen ez...

Ez egy másik levél lehet!!

De nem találta az „eredetit”; csak ez az egyetlen egy levél volt nála.

- No 'iszen! - ismételte hitetlenkedve. - Basszameg! Pedig hótt tisztán emlékszem...

A homlokát dörzsölte. Próbálta felidézni az eredeti levél szövegét, de csak ködös foszlányok rémlettek fel. Egy valamiben viszont biztos volt: abban a levélben nem szerepelt a „kancsal szemű” kifejezés. És mintha abban nem biztatták volna gyilkosságra...

Ez egyértelműen másik levél!

Bár a felismerés döbbenetesen hatott, természetesen akadt rá ésszerű magyarázat. Miközben ő az eszméletlenségig lerészegedett, bárki kicserélhette öve bélésében a levelet. Elvette a régit, és helyére dugta ezt az újat.

Bárki megtehetette. De ki? És mi okból?

A legnyilvánvalóbb az, hogy duhaj tisztársai valamelyikének volt rá legjobb alkalmja, azoknak, akikkel együtt imbolyogta végig a részeg éjszakát. De vajon melyikük tette? Braga? Muradzi? Mudi? A Hiúz? Theor Den? Vagy esetleg a pökendi de Merxk?

Morigan behunyta a szemét, aztán amikor percek múltán kinyitotta, ismét elolvasta az egyenletes sorokat. A lelke mélyén arra számított, hogy ismét az eredeti mondatokat olvassa majd, de csalódnia kellett. Az iménti üzenetet látta csak.

- No'iszen! - mormolta ismét. - Basszameg!

Nem is biztos, hogy Meron az, akire a levél titokzatos írója hivatkozik, valaki egészen más is lehet a „kancsal szemű”, aki „rájött a titkára”. Valaki más lehetett az, aki megölte azt a veszekedett Kradelt, akit Meronra küldött. Valami tagbaszakadt barom, aki elég izmos és brutális ahhoz, hogy képes legyen *letépni* egy harcedzett félork fejét.

Például a Hiúz! Bár ő nem kancsal, tőle kitelne. A gyengécske, pufók arcú, gömbölyű fenekű Merontól viszont semmiképp.

De ha nem Meron, akkor ki áll a merénylet hátterében?! Ki küldte a házába ezeket a délvidéki gyilkosokat? Miért ölték meg Goikót? Miféle késről hablatyolt a féleszű kölyök az utolsó pillanataiban? Miért törték össze a behatolók a nagy ayvari tükröt? Miért lestek rá?

És aki a levelet írta, vajon miért figyelmezteti?

Morigan harmadjára is elolvasta ezt az új levelet, és eltöprengett az üzenet jelentésén, de fel nem bírta fogni, miféle „sötét erők” lehetnek azok, amik „éledeznek” Lunnában, ebben a poros, jellegtelen themsey-i kisvárosban, ahol a legjellemzőbb vonás: a méla unalom. Ahol hónapok óta nem történt semmi komoly atrocitás, s egy dragonyosnak legfeljebb azért kell kivonnia a kardját, hogy a hüvelybe ne rozsdálljon.

Na jó, félévvel ezelőtt még akadt bőven tennivaló, de amióta a káoszhitű Strekwarban rendeződtek a hatalmi viszonyok, s Mentra, a Káosz itteni helytartója saját isteni vérével szentesítette a békeszerződést, és átcsoportosította hadait, hogy megsegítse Swielle-t a Nordes és Doneran ellen folytatott háborúban, ezen a részen megszűntek a határvillongások, és az élet egyhangúvá, unalmassá vált Lunnában. Az itt állomásozó zsoldos sereg kétharmadát már tavaly átvezényelték a keleti tartományokba, hogy a swielle-i határt őrizzék, s Lunnában a dragonyosok létszámát is alaposan lecsökkentették. Ők csupán biztonsági tartalékként szolgáltak az északi határvédő végvárak mögött, szükség esetére.

Hónapok óta nem történt it semmi rendkívüli.

De most... sötét erők éledeznek... melyek komoly fenyegetést jelentenek „különösképpen” az ő számára.

Mit jelent ez?

Miért épp az ő számára?

Mit akarnak tőle azok a bizonyos „sötét erők”?

Támadói idegenek voltak, semmi kétség; egyforma ruházatuk arra utalt, hogy egyazon szervezethez tartoznak - talán valamely strekwari orgyilkos céhhez -, de a kérdés szempontjából nem ők a lényegesek. Ők csak a kéz, akiket megfizettek azért, hogy elvégezzék a munkát. Morigan viszont azt a kezet kereste volna, aki a pénzt adta nekik.

Bár gondolatai részeg zergékként ugráltak a választ rejtő, megmászhatatlan sziklafal körül, körbe és körbe, túl sokra nem jutott.

Egy biztos: Meron de Kastrannal mindenképp el kell beszélgetnie. De mielőtt erre sort kerítene, a titokzatos levelek küldőjével fog váltani pár barátságos szót...

Hajnalodott odakünn.

Normális esetben jelentenie kellene az eseményeket a Cölöpvárban, s elhívni a halotthordókat meggyilkolt szolgálja teteméért, de a hajnalig tartó tivornya és a heves csetepaté után túlságosan fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy további órákat töltsön ébren és kínos kérdésekre válaszolgasson. A levél írója egyébként is elég egyértelműen fogalmazott: *„Kérem, legyen elővigyázatos és körültekintő! Ne keltsen feltűnést! Ölje meg mielőbb, de most már ne bízsa másra!”*

Ha jelentené az éjszakai támadást, azzal kimondottan feltűnést keltene. Sok megmagyarázatlan kérdés vetődne fel. Kifaggatnák. Talán elf mágiahasználók is kérdegetnék. Fortélyos varázslattal a fejébe néznének, és még a végén a Nága Szövetséggel való kapcsolatára is fény derülne.

Ráadásul ma épp Sa kapitány van szolgálatban!

Az a szemét kis elf gyűlöli őt - valószínűleg a persi származása miatt -, és pusztán rosszindulatból talán még arra is lenne, hogy benn tartsa a Cölöperdőben, amíg az ügy nem tisztázódik.

Azt már nem!

Morigan nem akarta megadni ezt a lehetőséget a hegyes fülű seggfejnek. Úgy döntött, hogy inkább majd holnap jelenti az ügyet, amikor már Magoth kapitány lesz a szolgálatos. És amikor talán néhány kérdést már sikerült tisztáznia.

A szerencsétlen Goikónak - vagy bárkinek nevezte is magát a féleszű kölyök - már úgymint mindegy; őt már semmi nem támasztja fel.

Morigan kimerültén ásított, nagyokat pislogott, bebotorkált a hálósobájába, ruhástól dőlt le az ágyára, és szinte nyomban elaludt. Álma nem volt zavartalan; nyugtalanul forgolódott, vergődött, ahogy felajzott tudata tovább vívta azt a harcot a bőrvértes délvidékiekkel, amit nem sokkal ezelőtt folytatott. Eközben sötét, arctalan árnyak bukkantak fel előtte, nógatva, biztatva ellenfeleit, s csillogó aranyakat szórva feléjük, avégett, hogy gyilkolják meg őt. Furcsán ismerősnek tűnt valamennyi, de Morigan még álmában sem tudta megsejteni a kilétüket.

Ám az egyikük... egy nő volt!

Őt azonnal felismerte. Beazonosította teste formáját: keskeny derekát, széles csípejét, asszonyos fenekét, keblei alma formáját, hajkoronáját. Még a teste illatát is érezni vélte.

Felriadt. Felült az ágyán.

- Alvira? - suttogta hitetlenkedve. - Alvira de Lunna?

Alvira!

Morigan nem is oly rég még hevesen udvarolt Alvira de Lunnának, titokban többször is a kedvesévé tette őt a kerti lakban, és már-már az egybekelést tervezgették...

...azonban a lány apja rájött titkos viszonyukra, s a lehető leghatározottabb módon kiutasította őt a házából. A de Lunnák Themsey legpatinásabb nemesi családjai közé tartoztak, hírneves őseik oldalági sarjai voltak a déli Tartományuraknak, s bár valami okból rossz sorsuk az északi határvidékre űzte őket, itt, Lunnában jelentős befolyással és nem csekély gazdagsággal bírtak. A dragonyosok zsoldja fölött is ők rendelkeztek, s ennek következtében jelentős befolyásuk volt a tisztikar tagjainak sorsára.

Aelvin de Lunna hosszan elbeszélgetett az egyetlen lánya körül legyeskedő száznaggyal, és keresetlen módon értésére adta, hogy lehetetlenre vágyik: Alvirát sosem adják nőül egy hozzá hasonló, pénztelen és csekély rangú, hontalan nemeshez, miközben nagy reményű és még nagyobb vagyonú férfiak serege esedezik a kivételes rangú leányzó kegyeiért - és nem utolsósorban a királyi vérvonal rokonságáért. S e beszélgetés végén a kemény tekintetű, idős gróf azt sem titkolta, miféle lépéseket kíván tenni, ha a „hozományvadász” száznagyocskának nem tűnik el önként a leánya életéből. Előfordulhat, hogy igen hamar - talán már másnap - parancs érkezik Mendda helyőrségparancsnoktól, mely haladéktalanul felderítésre küldi de Leroux száznagyot a káosz-uralta Strekwarba vagy éppen Swielle fortyogó poklának közepébe... ahonnan a hazatérés, enyhén szólva is bizonytalan. Durvábban szólva: biztos fűbeharapás.

Aelvin gróf persze joviális mosollyal biztosította, hogy valaha ő is „nagy kópé” volt, s nem tudja elítélni, ha egy becsvágyó persi uracska érvényesülni szeretne itt és evégett megcirógat némely arisztokrata lányokat... és a lehető legtávolabb áll tőle az olyasfajta gonoszság, hogy szándékosan a halálba küldessen jobb sorsra érdemes tisztet...

...de tétovázás nélkül megteszi, ha a jó szó nem hatásos.

Morigan persze csak részben hajtott a rangra és a vagyonra; ő őszinte szívvel akarta asszonyának a nem túl bájos, ámde szeretetreméltóan kedves Alvirát. Megérintette a lelkét a lány rejtett bája, kivételes intelligenciája, makacs ragaszkodása és természetes kedvessége. A halálba küldetést kockáztatva újabb titkos légyottra hívta kedvesét. Talán arra akarta rávenni, hogy szökjön el vele? Vagy hogy eszeljenek együtt valami tervet a gróf meggyőzésére? Már alig emlékezett. S jóformán bele se kezdhetett mondandójába, mert a lány azon az utolsó találkán a Mályva szalonban kifejezetten barátságtalanul viselkedett vele: arra hivatkozva, hogy az apja bármelyik pillanatban hazaérhet, pár perc alatt egyszer s mindenkorra kiadta az útját.

Morigan újabb találkozót szervezett. Azonban Alvira arra már nem jött el, csupán egy levelet küldött, melyben tudatta, hogy nem kívánja tovább folytatni e tiltott és veszélyes viszonyt. A búcsúzkodó sorokból az is kiderült, hogy Aelvin gróf valószínűleg a saját lányával is elbeszélgetett. Nyilván a tudtára adta, miféle sors vár a kedvesére, ha továbbra is találkozgatnak. Alvira arra hivatkozva zárkózott el az ő további közeledéseitől, hogy „félti őt apja haragjától, és nem akarja vesztét”, s e levelet követően Morigan minden további közeledési kísérletét mereven elhárította.

Ő pedig feladta. Négy hónapja már, hogy véglegesen lezárták viszonyukat, de ő képtelen volt feledni a lányt...

...és rejtélyes álma most arra utalt, hogy az elzárkózó kisasszonynál - vagy éppen az apjánál, Aelvin grófnál - kellene keresnie a merénylet indítékát.

Ráadásul Morigan azt is pontosan tudta, hogy Alvira elzárkózása csupán védekező reakció. A lány sem szűnt meg szeretni őt; csupán azért nem fogadja közeledését, mert nem akarja kitenni apja bosszújának. Mindamellett a távolból féltékenyen figyelte Morigan sorsának alakulását. Kémeket fizetett meg, akik a száznagy körül ólálkodtak, együtt ittak vele, az érzelmeiről faggatták - néha nem is túl fortélyos módon -, s jelentették megbízójuknak. Alvira, ha csak tehetette, szerét ejtette, hogy hallhasson felőle, s ha olykor találkoztak, szembe sétáltak a Zhendeani Park napsütötte korzóján, szemrehányó, sebzett pillantásokat küldött feléje.

Mintha ő tehetne arról, hogy szakítaniuk kellett! Mintha ő, a kemény lelkületű száznagy nem fertőződött volna meg túlzottan is a szerelem rémségétől!

Morigan nehezen ocsúdott zavaros álmából. A lelkébe fészkelte magát az a meggyőződés, hogy csakis Alvira - vagy esetleg Aelvin gróf- állhat az orgyilkos merénylet mögött.

Elhatározta, hogy az ügy tisztázása végett felkeresi és szóra bírja hajdani kedvesét.

Lekaszálódott az ágyról, és sebesült vállát próbálgatta. Mozdulatai ólmosabbak voltak, mint máskor, s még mindig érezni vélte a különös zsibbadást, ami már az egész testére kiterjedt. Megrázta a fejét - nem szívesen gondolt arra, hogy seblázat kapott, vagy ami még rosszabb...

...netán mérgezett törrel ejtették a vállán a sérülést.

Meg akarta nézni a sebet. De persze nem tudta, hisz' egyetlen tükkrét összetörték a sötét bőrű idegenek.

Ez újfent gondolkodóba ejtette.

Vajh, miért tették? Mit ártott nekik az egész alakos, hatalmas ayvari tükör? Ez lehetett a merénylet indítéka?

A gondolattól nem bírt szabadulni, hisz Goiko is említette agonizálása közepette: a tükör állhatott a különös merénylet középpontjában. Ezért volt az egyik behatolónál az a szokatlan formájú dorong.

SZERETŐ SZÍVEK, HALÁLOS MÉRGEK

A keleti láthatár fölött már élénkvörösen derengett az ébredező napkorong, de még elviselhető volt a hőmérséklet, amikor Morigan kulcsra zárta maga mögött bérelt háza ajtaját, mintegy így biztosítva meggyilkolt szolgája békéjét és nyugalmat.

Átvágott a kurta sikátoron a Vásározók útjára, s még tovább délkeletnek a kézművesek negyedéből, a tisztos polgári házaktól Lunna ódon, szürke palotái, magas kőfallal kerített udvarházaik között - a komor épületek zömét több mint száz évvel korábban emelték. Közöttük kísérteties, roppant bálványként magasodott egy hamuszínű, soktornyú, kevés ablakkal és néhány szűk kapuval ellátott, frissen vágott, zöld lombokkal díszített, zömök építmény: Zhénia temploma.

Morigan, bár különös álma egykori kedvese otthona felé vitte volna, előbb a titokzatos levél írójától akart valami felvilágosítást, némi támpontot kapni. Meron azt mondta, az ezeres új asszonya bízta rá a levelet, őt kereste hát.

A lunnai helyőrségparancsnok háza szerény szürkeségben lapult meg a Vásározók útjának gazdagabbik oldalán, az úri negyed fényűző villái között, de két masszív emeletével, vaskos falaival, zömök sarokbástyaival így is impozáns építménynek számított, amely leginkább egy bevehetetlen erőd képzetét sugallta.

Morigan felemelte a kezét, hogy bezörgessen kapuján, ám az még azelőtt feltárlt, hogy érinthette volna. Pillanatokkal később délceg lovas léptetett elő.

A dragonyos száznagy azonnal haptákba vágta magát.

- Ezeres úr!

- De Leroux? - A vén „harci csóka”, ahogy a helyőrségparancsnokot a háta mögött emlegették, szórakozottan pislogott le rá türelmetlen almásderese nyergéből. - Mi szél futta ide e korai órán, száznagy?

- Az engedélyét kérni jöttem, ezeres úr, hogy szót válthassak szépséges arájával. Tolmácsolnám neki saját és tisztársaim jó kívánságait.

A vén főtiszt kedélytelenül elbámult a messzeségbe. Nyilván ő is hallotta a huzug pletykát száznagyáról és ifjú arájáról.

- Tegye csak, tegye! - dörögte kelletlenül. - Pirenel bevezeti. Ámbár meglehet, várnia kell. Még a reggelijét költi... *a ház úrnője*. - Erősen megnyomta a végét, mintegy miheztartás végett kihangsúlyozva, hogy a szóban forgó hölgy már nem az „arája”, hanem az asszonya. Talán mondani akart még valamit, de aztán megrántotta a vállát, és indulni készült.

- Ezeres úr! - kiáltotta Morigan. - Kérem, engedélyezze távollétemet mára! Fontos családi ügyet kell intéznem.

- És a szolgálat, barátom?

- Mentos lennék. Holnap délben kell gardetbe mennem, uram, addigra jelen leszek.

- Jól van. Engedélyezem.

Emer Mendda kurtán odabiccentett tisztjének, aztán északnak indult tovább, a Cölöpvár irányába. Pirenel, a meredt szemű, kopasz szolga, aki korábban a kapuszárnyat nyitotta, most félreállt az útból, és készségesen fejet hajtott.

- Erre tessék, száznagy úr! Fáradjon beljebb! Máris értesítem asszonyomat...

Corinna Nerium Mendda, az ezeres új asszonya, a hátsó kert zöldellő, rózsaszín és hófehér bimbóktól pettyezett, karókra futtatott leanderlugasában fogadta

vendégét. Alkatát tekintve úgy nézett ki, mintha csekélyke elf vér is csörgetne az ereiben, de, tekintve kathír származását, ez eléggé valószínűtlen lehetett. Riadt tekintetű, madárcsontú gyereklány volt, sápadt, márványfehér bőrrel, fenéig érő, szurokszínű hajjal, érdeklődő, éjfékete szempárral, fiús alkattal, csapott vállakkal, vékony darázsderékkel, alig érzékelhető melldombocskákkal. Sűrűn erezett, tölcséres, fehér leandert tartott fonnyadtnak ható, koravén arca elé, azt szagolgatta, a mögé rejtette egzotikus vonásait.

Kétségkívül ő volt a legszebb nerium a lugasban.

- Száznagy úr - rebegte zavartan, miután Morigan bemutatkozott és könnyedén kezelt csókolt -, nézze el nekem, hogy megvárattam.

Pedig valójában meg sem váratta.

Pirenel, a kopasz szolga diszkréten a háttérbe húzódott, de nem ment el, s a ház úrnője sem nagyon igyekezett elküldeni. Természetesen. Hisz' nem lett volna illendő, hogy az ifjú asszony bizalmas kettesben fogadjon egy jóképű dragonyos tisztet, akivel ráadásul összehozták bizonyos rosszindulatú pletykák.

- Én kérem bocsánatát, hogy bejelentés nélkül felkerestem - hadarta gépiesen Morigan, ügyet sem vetve az árnyékban hűsölő szolgára -, de tettem magyarázatul az ön levele szolgál.

A fiatalasszony - az alig tizenhárom éves, vékonyka hölgy - kecsesen visszaereszkedett a kerti padra, de más ülőalkalmatosság nem lévén nem kínálta helylyel vendégét maga mellett. Tágra nyitotta fekete szemét.

- Az én levelem?? Kérem... kérem...

Válasz helyett Morigan előhúzta a négyrét hajtogatott papírt, és vendéglátója kezébe tuszkolta. Corinna zavartan bontogatta, megreszketett közben a keze; elég nehezen boldogult vele, de végül sikerrel járt. Sötét szeme megcsillant, tekintete végigpattogott az egyenletes sorokon.

Zihálni kezdett. Hevesen, egyenetlenül szedte a levegőt. Behunyta a szemét. De csak egy pillanatra.

- Ez a levél... száznagy úr... kérem mondja meg, mit akar ez jelenteni?

- Ugyanezt szerettem volna megkérdezni öntől.

- Hogyan? - Az ifjú hölgy szemlátomást meglepődött. Kérem... de kérem!

- Ön tartozik magyarázattal - szögezte le Morigan -, hisz' ön írta ezt nekem!

- Éééééén? - csodálkozott Corinna félszegen. Aztán megacélozta magát - Tévedésben leledzik, uram. Én soha nem írtam önnek... sem ezt a levelet, sem másmit.

- De...

- Ismétlem, a leghatározottabban, uram: ezt a levelet nem én írtam. Higgye el, nem is írhattam. Hiszen nem ismerem önt, s még ha ismerném is, akkor sem jogosítana fel semmi, hogy bármiféle veszélyre is figyelmeztessem! Kérem, ne feledje, én az ön felettesének asszonya vagyok! Bármit beszélnek is a városban, ön is tudja jól, soha nem volt, most sincs... és soha nem is lehet semmi dolgom önnel! Mint ahogy más dragonyos tiszttel sem!

Morigan komoran meredt a levélre. Talán a szokatlan másnaposság és a kialvatlanság okozta, hogy a szokásosnál jóval nehezkesebbnek bizonyult a felfogása.

- Nem ön küldte??

- Nem az én kézírásom. Még csak nem is hasonlít. Balkezes vagyok, kathír... a másik irányba döntöm a betűimet, & nem... sohasem... semmiképpen nem rajzolkok efféle túlcikornyázott hurkokat a szóvégekre. Ez kifejezetten themsey-i szokás, melyet én soha nem vettem át. Száznagy úr, Megismétlem: ezt a levelet valaki más írta, nem én.

- A Mendda-ház kócsagos pecsétje zárta le!

- Ez ismét csak engem erősít. Én a férjürem pecsétjét nem használom... soha nem is láttam...

Morigan közelebb nyomult. Arca ott lebegett az ifjú asszony arca előtt féltékeny nyírással; beszívta átható vaníliaillatát.

- Ugye, nem akarja azt állítani, hogy az ezeres úr küldte nekem ezt a bizalmas figyelmeztetést... édes parfümmel meglocsolva?

- Valaki más.

Morigan kedvtelenül nevetett.

- Mármost... *kicsoda?! Asszonyom*, ha azt hiszi, hogy a bolondját járathatja velem...

- Száznagy úr! - csattant fel az ifjú hölgy indulatosan. - Mit merészel?! Kikérem magamnak ezt a sértő hangnemet! Ne feledje, kivel beszél! Mérsékelje magát! - Elnézett Morigan mellett, és a nyugtalanul mocorgó szolgálóhoz intézte szavait. - Pirenel, a száznagy úr távozik. Kísérje ki!

- Maradj a helyeden, Pirenel, ha nem akarsz púpokat a kopasz fejedre vagy léket a gigádra! - mormolta Morigan, és még csak hátra se pillantott a feszengő szolgálóra. Továbbra is a gyerekasszonyt bámulta. - Bocsásson meg a heveségemért, hölgyem! Elég felzaklatott ez a levél, főleg az éjszaka történetek ismeretében... - Kivárt egy keveset, arra számítva, hogy az ifjú hölgy érdeklődve rákérdez, mi történt, de mivel úgy tűnt, Corinna még csak meg sem hallotta előbbi szavait, magától folytatta: - Az éjszaka során titokzatos merénylők meggyilkoltak egy zhandeani dragonyost, hű beosztottamat... betörték a lakásomba, halálra szurkálták a szolgálómat, és meglapulva lestek rám...

Úgy tűnt, Corinna elengedte a füle mellett ezt a kurta beszámolót, vagy csöppet sem érdekelte.

- Na és Kastran úr? - tűnődött. - Ő is írhatta. Nem?

- Ugyan már, kedves! - Morigan megrökönyödve meredt rá. - Képtelen gondolat!

- Ő kezeli a férjem pecsétjét! - szögezte le vehemensen a gyerekasszony. - És ne merészeljen engem még egyszer „kedves”-nek nevezni, uram!

- Na jó, de az a kis...

- Ne tévessze meg a látszat! Kastran úr...

- Az a kis szárnyas... nyaszegett széplélek? Ugyan már! Miért írt volna nekem levelet?!

- Nem tudom. Én nem tudhatom. Csak találgatok!

Morigan fontolóra vette a lehetőséget.

- Női kéz írta.

- Kastran úr! - búgta meggyőzően Corinna. Túlságosan is meggyőzően! - Száznagy úr, ön mit gondol? Talán ő... *nem elég nőies?*

Morigan éppenséggel nem tudta, mit gondoljon. Eddig sem voltak túl tiszták a gondolatai, s most még jobban összezavarodott. Összehúzott szemmel bámulta a helyőrségparancsnok ifjú asszonyát. Meglehetősen gyanúsak találta. Hiszen a levél épp ilyen illatú volt, mint ő. Vanília. Vagy leander. De mivel ez a „szinte gyereklány” a legendás hadi hős, a „vén harci csóka” asszonya volt, nem engedhette meg magának a nyílt gyanakvást vele kapcsolatban.

Egyelőre legalábbis nem.

Viszont Corinna Nerium Mendda, aki pár pillanattal ezelőtt még el akarta bocsátani, egyre több érdeklődést mutatott. A szeme megcsillant, ujját türelemre intően emelte.

- Várjon csak, száznagy úr! - Ruhája bélésében kotorászott, s egy kicsinyke, vörös, bőrkötésű könyvet, afféle „úri-leánynapló”-t halászott elő. Találomra kihajtotta egy oldalon. Aztán enyhén elpirult, és lapozott még kettőt; semlegesebb szövegre. Odamutatta. - Ezt nézze, kérem! Én így vetek betűt, íme a kézírásom.

Ez a saját naplóm. Kérem, ne olvasson bele féltett gondolataimba, csak az írás jellegét tekintse! - Máris becsukta a könyvet. Diadalmasan mosolygott. - Nos, száznagy úr... hasonlít ez az írás az ön titokzatos levelére?

Morigan krákokott. Nem kellett hosszan fontolgatnia a választ, hisz' a különbség szembeszökő volt.

- Csöppet sem.

- Nem gyanítja most már, hogy én küldtem önnek azt a levelet, ugye?

- Tényleg nem.

- Megbocsátok - biccentett az ifjú hölgy kegyesen. Kissé tétovázott, mintha azt fontolgatná, hogy megmutat még egy-két oldalt a feljegyzéseiből. De végül elrejtette naplóját.

- De akkor mit... mit gondol? - habogta Morigan. - Ki írhatta? Én magam teljességgel össze vagyok zavarodva.

A fiatal nő a homlokát ráncolta.

- Kastran úr hozzáfér a férjem pecsétjéhez - ismételte meg korábbi sejtelmét. Hevesen bólogatott. - S mivel e pecsétet senki más nem nyomhatta e levél szába csakis Kastran úr... vagy talán a férjürem... úgy gondolom, kettejük közül kell kiválasztania névtelen figyelmeztetőjét! - A gyereknő félszegen mosolygott. - Kérem szépen, ne engem nyaggasson! És most... még szebben kérem... *távozzon!*

Morigan fejet hajtott, távozott. De bárhogya legyen is, egyáltalán nem volt nyugodt. Továbbra is a gyerekasszonyra gyanakodott, hiszen ugyanazt a kedves vaníliaillatot érezte a levélen, mint ami őt lengte körül...

De mégis, mit tehetett volna mást? Sietős kézcsókkal elköszönt, s már jócskán maga mögött hagyta a sötétzöld lugast, amikor az előtte lépkedő, kopasz szolga egy pillanatra megtorpant, és megköszöörülte a torkát.

- Megengedi, hogy szóljak, száznagy úr?

- Máris megtetted, vagy nem? - mordult rá türelmetlenül. Erőt vett bosszúságán, és igyekezett barátságosabb képet vágni. - Nyögd ki, mit akarsz! Túlságosan elcsigázott vagyok ma a hasztalan fecsegéshez.

- Fültanúja voltam a társalgásuknak, uram. Megenged egy diszkrét megjegyzést?

- No 'iszen! Hm?

- Nem is tudom, hogy kezdjem...

- Bárhogya is, csak mielőbb... mert erősen hasogat a fejem és ettől kimondottan ingerlékeny vagyok!

A szolga a homlokát ráncolta, és a távolba bámult.

- Azt kell mondanom, a szárnysegéd úr... eléggé megváltozott mostanában.

- Ja, ja, serked a bajsza. - Morigan fáradtan sóhajtott. - Magam is felfedeztem.

- A viselkedése, uram, a modora... az változott meg, az az, amiről beszélek.

- Újabban lágyan eszi a keménytojást? Vagy rágcsálja a sózott vizet? És feltétlen kell nekem erről értesülnöm? Részletekbe menően?

Pirenel darabos ábrázatára némi sértettség telepedett.

- Nem, száznagy úr, nem feltétlenül. Bocsásson meg, hogy egyáltalán szóba hoztam. De úgy gondoltam, talán hasznára lehetek, ha sugallom, hogy a levél írójának kilétét esetleg egy bizonyos lunnai úrhölgy budoárjában keresse.

Morigan az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül elfojtott egy ásítást.

- Úgy mint?

- Amennyire tudom, száznagy úr, ön bejáratos a de Lunna házba...

- Csak *voltam* bejáratos oda, jó Piren-izé, de mostanság, sajnálatos módon, már nem vagyok az.

- Pedig kár, uram. - Az inas sejtelmesen somolygott. - Mert azt hiszem, abban a házban választ kaphatna a kérdéseire. - Kuncogott. Aztán elkomorodott, és sietve visszavette kimért, konspiráló modorát. - Úgy gondolom, beszélnie kellene a de Lunna kisasszonnyal!

- Azon vagyok, cimbora - biztosította ernyedten -, épp azon vagyok, hogy beszéljek vele. - Sötét, gunyoros mosollyal tette hozzá, inkább csak önmaga szórakoztatására semmint az inas okulására. - Már ha egyáltalán beengednek elé az éjszaka történetek után...

Tűnődve hagyta maga mögött az ezeres jellegtelen házát, de lankadt léptei megélénkültek és határozottabbakká váltak, amikor átvágott a széles Vásározó út túloldalára, s egy sarokkal később megpillantotta az impozáns, ég felé nyújtózó, sok tornyos, sok ablakos, sok oszlopos, ízléstelenül túldíszített Lunna palotát.

Nem tudott magyarázatot adni, mi okozza azt a különös bizsergő-viszkető érzést, ami a hatalmába kerítette, ahogy régi kedvese otthonához közeledett. Fölrémlett benne a titkos légyottok, lopott csókok emléke, s ugyanakkor magán érezte Aelvin gróf - Alvira barátságtalan, mogorva természetű, bozontos szemöldökű apjának - vizslató, szúrós pillantását. Ráadásul az elmúlt órák történései csak még inkább fokozták zavarodottságát és gyanakvását. Folyton az motoszkált a fejében, hogy a figyelmeztető levél igazat szólt, valaki az életére tör, valóban nagy veszély fenyegeti, és bármelyik pillanatban lecsaphatnak rá.

Egyébiránt szédelgett; a kialvatlanságtól vagy a tegnap éjszakai dorbézolástól. Mogorván pislogott, még a környező háztetőkön is orgyilkosokat gyanított. A masszív épület azonban csendesen ébredezett; ablaktábla szemeit már felnyitotta, ám amikor az erőteljes kopogtatást követően kitérte a kapuját, olybá tűnt, mintha álmatagon ásított volna.

A beesett arcú, gyomorfájós ábrázatú, duzzadt orrú, kicsattant szemöldökű lakáj nagyon is jól ismerte őt, de úgy viselkedett, mintha most látná először.

- Mit óhajt az úr?

- Aelvin grófhhoz jöttem, Anton. Jelents be!

- Alig hiszem, hogy megtehetném. Mint azt ön is tudja, uram, e házba nem szokás bejelentés nélkül érkezni.

- Ismersz engem, tudod, ki vagyok.

- Ó, iiiigen, nagyon is. Csakhogy ön többé már nem kívánatos vendég e házban, száznagy úr. Ráadásul attól tartok, nem sok mindenkit sikerült elbűvölnie a tegnap éjjeli produkciójával. Ámbár... hadd valljam be, uram... az a holdkóros kecsketánc engem személy szerint roppantmód megérintett. A könnyem is csorgott, úgy hahotáztam. - Fancsali képet vágott. - Az viszont már kevésbé tetszett, amikor az a tagbaszakadt, barbár cimborája az orromnál fogva verte a fejemet a kapuba... miközben ön, uram, faltörő kos módjára öklelve döngette azt kívülről, és tisztességben megőszült édesanyámat dicstelen jelzőkkel illette.

- No 'iszen - Morigan kelletlenül fintorgott. - Nem is ismertem az anyádat. Biztosan remek asszony lehetett... míg rá nem döbbsent, miféle szörnyszülött fiat lett.

A lakáj zord képe ennek hallatán sem enyhült meg.

- Nagylelkű, önfeláldozó teremtmény volt, akitől sokan tanulhattak kellemet és jó modort. Önre is ráért volna..

Nagyjából ekkor fogyott el Morigan türelme.

- Akkor ne pofázz tovább, te bugris! Jelents be! Haladéktalanul beszélnem kell a gróffal!

- A gróf úr nem tartózkodik itthon - közölte ridegen a lakáj. - Ő és a méltóságos asszony tegnapelőtt elutaztak a vidéki birtokra.

Nagyon jó! - gondolta Morigan, hiszen ő egyáltalán nem Aelvin grófhhoz jött, csupán nem akarta azzal kivívni a ház urának haragját, hogy a tudta nélkül találkozik a lányával.

- Ez esetben a kisasszonynak jelentsd be az ittlétemet! Őt kérem arra, hogy fogadjon.

- Sajnálom, száznagy úr, Alvira kisasszony ily kora reggeli órában senkit nem fogad. Főképp, miután... bizonyos éjszakai háborgatok megzavarták alvását. Ezt határozottan a tudomásomra hozta. És azt hiszem, nem tévedek nagyot, ha feltételezem, hogy éppenséggel az ön személyére célzott.

- Ne vitatkozz, Anton! Ne akard, hogy meggyőzőbb érveket vessek be, és Theor Den barátommal ismét orron markoltassalak! Szólj a kisasszonynak, hogy Morigan de Leroux keresi őt halaszthatatlan ügyben! Gyerünk már, kússzál el, te gusztustalan házicsiga!

A vérig sértett lakáj ellenkezni akart, de nyilván élénken emlékezett éjszakai megaláztatására, megláthatta a baljós csillanást a száznagy szemében, s elértette aprócska mozdulatát is, ahogy ujjait a kardmarkolatra csúsztatta. Nem vitatkozott tovább. Beengedte a korai vendéget a haliba, ő pedig kimért, méltóságteljesnek szánt, lúdtalpas léptekkel elkacsázott a belső szalonok irányába.

Tíz perc is beletelt, mire visszatért.

- Alvira kisasszony hajlandó fogadni önt, száznagy úr, remélve, hogy illő magyarázattal szolgál otromba éjszakai viselkedésére... ám azt üzeni, amennyiben látni kívánja őt, várni kényszerül. Még nem végzett a toalettjével. - A lakáj megköszönte a torkát. - Az óra... még túl korai... de esetleg... addig is... kíván a száznagy úr valami frissítőt?

Kívánt.

Miközben várakozott - háromnegyedórát legalább -, türelmetlenségében négy kurta pohárkával is megrövidítette a gróf vendégfogadó nektáriumát. A keserű-édeskés herbaforogat bársonyosan terült szét a nyelvén, reszelősen csúszott le a torkán, és összerántotta, marta üres gyomrát. Hirtelenjében megéhezett, de süteménnyel vagy más, szilárd táplálékkal persze nem kínálták.

Émelygése, bizonytalansága már-már szédelgéssé változott, hőhullámok kúsztak végig a fején, nyaktól fejbúbig. Meg-megborzongott, és nem értette, mi történik vele. Talán ismét az a titokzatos, hidegleléses betegség, ami jó ideje kínozza hidegrázással, most már lázas rohamokat hoz? Vagy a tegnap esti italozás teszi? A kialvatlanság? A felgyülemlett bosszúság?

Aztán végül egy fitos orrú, elkámpicsorodott ábrázatú, természetellenesen kipirult arcú - frissiben felpofozott? - szobalány érkezett, valamit súgott a lakájnak, és a gyomorfájós férfi félreállt az ajtóból.

- Alvira de Lunna kisasszony a Mályva szalonban fogadja önt, száznagy úr.

Miközben - feldagadt bal térde miatt - elzsibbadt lábbal, szédelegve ballagott a lúdtalpas lakáj után, azon morfondírozott, miért a Mályva szalonban fogadja őt Alvira. Miért épp abban a helyiségben, ahol azon az utolsó találkán elhangzott a rideg és végleges elutasítás? Miért nem a Vadrózsa szalonban, a ház nyugati szárnyának legvégében, ahol titkos légyottjaik többségét bonyolították?

Meglehet, Alvira már ezzel a gesztussal is emlékeztetni akarja őt arra, hogy nincs keresnivalója a de Lunna-házban?

De akkor egyáltalán miért fogadja?

A lakáj bekopogott a szalon ajtaján, majd belépett, s rekedtes kappanhangján bejelentette a vendéget. De valahogy nem akart tágítani az ajtóból; mintha arra számítana, hogy a ház jelenlegi úrnője mégis meggondolja magát, s sebtiben így parancsolja majd: „mégsem fogadom, küldje el!”

Alvira azonban nem mondott semmi effélét, s Morigan sem várakozott tovább. Keresetlen egyszerűséggel félretolta útjából az alkalmatlankodó szolgát, és

gyors, határozott léptekkel az ajtóval szemközti kanapéhoz sietett. Kurtán meghajolt, és puha - ámde látszólag érzelemmentes - csókot lehelt a feléje nyújtott, párnás kacsóra.

Aztán felnézett; egyenesen a lány világoskék szemébe.

Alvira sosem volt feltűnő szépség, kis jóakarattal talán átlagosnak lehetett volna nevezni. Vagy alig átlag alattinak? Morigan is inkább a „lelki szépségeért” - no meg persze egy picikét a vagyonáért és a rangjáért - szerette, nem a külseje miatt. Mégsem bírta elfeledni azóta sem. A lány látványa még mindig felzaklatta. Bár Alvira az elmúlt hónapok alatt sem szépült meg, ez alkalommal viszont mégis sikerült kifejezetten elbűvölőnek hatnia. Nem hiába ügyködött oly hosszan a reggeli toalettijével; meglett a látszatja. Tipikus kalácsképű, themsey-i arisztokrata volt, márványfehér bőrrel, vaskos combokkal, súlyos csípőjéhez képest aránytalanul keskeny derékkal, lapos mellekkel, kerekded vonásokkal, nem túl bájos baabarccal, jellegtelenül apró, pisze orral, vékony ajakkal, ámde hihetetlenül élénk és huncut, halványkék szempárral. Dús, világosbarna haját sötét kontyba tornyozta - mintegy ezzel hosszítva meg arca szabályos kerekességét -, s csillogó-villogó drágakövekkel ékített aranyfoglalatú tiarával koronázta meg, kihangsúlyozva ezzel királynőhöz méltó gazdagságát. Halványsárga selyemruhát viselt, oly sok csipkével és fodorral, hogy öltözéke alapszínét csak itt-ott lehetett kilátni az egymásra hulló díszítőelemek közül. Olyan volt, akár egy barackszeletekből és tojáshabból készített, különleges édesség; felcicomázva míves ékszerekkel, káprázatos drágakövekkel.

Semmi kétség: Alvira minden tőle telhetőt elkövetett, hogy csábosnak és kíváncsnak tűnjön egykori kedvese előtt. Rebbenő, bizalmatlan tekintete, sejtelmes mosolya, feszült tartása mind-mind ezt sugallta.

Morigan megacélozta a tudatát. Úgy tett, mintha ez a találkozás már nem mozgott volna meg benne semmit. *Pedig igen!* Nemcsak a kisasszony felé mutatta ezt, önmagát is megpróbálta becsapni. Azt tudatosította magában újra meg újra, hogy ő egyszer s mindenkorra lezárta magában a kapcsolatukat, s a történetek után már nem tudna, nem akarna újra elcsábulni.

Még egy picit sem!

A szíve mégis hevesebben dobogott a kelleténél.

A kisasszony hellyel kínálta maga mellett, Morigan azonban szándékosan nem a mályvaszínű, khittarán kanapéra telepedett, hanem a fonott nádfotelek egyikét húzta közelebb.

- Ön szebb, mint valaha, kisasszony - mormolta felszínes udvariassággal, majdnem azt mondva, „szebb, mint általában”, de időben sikerült változtatnia a mondaton. - Fogadja legmélyebb hódolatomat, valóban elbűvöl.

- Míg ön, Morigan... nehezemre esik, de azt kell mondanom, nem nyújt kifogástalan megjelenést... - A kalácsképű nő undorodva fintorgott. - Miféle folt az a zekén? A tegnapi esti mulatozás terméke?

- Vér. Mégpedig az enyém. Egy bizonyos harci sebesülésből kifolyólag.

- Ah. Nem mondja?!

- Hátba döftek. - Nem bírta megállni, hogy ne tegye hozzá sokatmondó éllel: - És sajnos nem először.

Alvira uralkodott arcvonásain, csak szeme villanása jelezte, hogy értette a célzást. Tekintete az ajtó irányába rebtent, s a lakáj felé intett.

- Anton, távozhatsz! - A duzzadt orrú fickó bizonytalanul toporgott, mintha azon töprengene, miként fejtse ki ellenkezését. Hogyan folytassa a „de nekem az apjaura azt parancsolta” kezdetű mondatot. A kisasszony azonban határozottnak bizonyult. - *Menj el*, azt mondtam! Mire vársz még? Nincs semmi dolgod?! Mert éppen adhatok...

Miután a lakáj mögött bezárult az ajtó, s kettesben maradtak a mályva kárpitozású szalonban, a távolságtartó kimértség egyszerre lepergett a lányról. Felpattant a kanapéről, odaült Morigan mellé, megragadta vendége mindkét kezét, és miközben az ujjait szorongatta erőtlen és bizonytalan fogásával, tekintete rémült madárként rebbent ide-oda.

- Jóságos égiek! - sziszegte döbbenten. - Mi történt, Mor? Ki vagy mi... tette ezt veled?

Megrökönyödése a lehető legőszintébbnek, legártatlanabbnak tűnt. Ám a száznagy ismerte jól; tudta, ha akarja, eljátszani is képes ilyesfajta meghökkenést. De persze ez nem azt jelenti, hogy reagálása most csupán megjátszott... csak azt, hogy akár az is lehet.

Nem kell feltétlenül hinni neki!

- Lesben álltak - dörmögte panaszosan. - A saját házamban. Miután meggyilkolták a szolgámat...

- Meggyilkolták! Mily szörnyű szó! Döbbenet! De tényleg ezt tették?? Ó, ó, óóóó, szegény Goiko!

- ...rám rontottak, s kévésen múltott, hogy nem vették el az én életemet is. - Zord képet vágott, kihúzta magát. Nem tehetett róla, domborítania kellett egykori kedvese előtt. - De, bár négyen jöttek rám, nem bírtak velem!

A lány elismerően szorongatta, cirógatta az ő ujjait.

- Kétségem sem volt efelől - suttogta csillogó szemmel. - Négy senkiházi nem bírhatja le az én hős száznagyomat! - Hirtelen megrezzent, és hangja sírásra váltott. - Ó... ó... hiszen csak most látom, hogy fölhorzsolták az arcod... a nyakad pedig... - Óvatosan megérintette a vendége nyakán sötétlő kékes foltot. - És az a seb hátul, a válladon...

Morigan megrezzent, és félrekapta a fejét. A nyakszirtje még mindig sajgott, s a könnyű cirógatás nyomán éles fájdalom nyilallott belé. Ennek ténye megriasztotta, de nem akart nyivásztának mutatkozni:

- Megsebeztek, meglehet... de őket kellene megnézned! - Vicsorogva nevetett. - Egyiket megöltem, egy másikat többször is megszúrtam... s megfutamítottam őket. Négyet, én, egymagam.

Alvira a homlokát ráncolta. Nem volt könnyű dolga ezzel a sima babaarccal; feszülő bőre csak nehezen ráncolódott a hibáit rejtő, vastag póder alatt.

- Kik lehettek? És... miért?

- Csak találgatni tudok, ki üzenhetett ily módon nekem - jegyezte meg Morigan némi éllel. Nem tudta, egyáltalán megemlítsé-e jövőtele célját: magát a lányt gyanúsítja azzal, hogy bérgyilkosokat uszított rá.

Ám immár ez a feltételezés nem tűnt valószínűnek.

Alvira - mintha megérezte volna a ki nem mondott feltevést - elkomorodott, s derűs arcáról elillant a mosoly. Kezét az ajka elé kapta. Színleltnek, felületesen, tehetségtelenül megjátszottnak tűnt ez a mozdulat - még egy valamirevaló vásári ripacs is megszégyellte volna magát miatta. Csakhogy Alvira mindig is ennyire túljátszott mindent. Ebből a gesztusából nem lehetett levonni semmilyen következtetést. Hiszen még azt a mindennapos tényt, hogy „esni fog az eső” is úgy kommentálta, hogy összecsapta a kezét, s megnyúlt arccal, szemforgatva „ó-ó-ó” hangokat hallatott, s közben úgy ingatta a fejét, mintha legkedvesebb barátnője halálhírére kellett volna reagálnia.

Morigan merőn bámulta őt. Próbált megállapítani valamit a gesztusaiból.

- A segítségért jöttem, Alvira - mormolta. - Bizonyos jelek arra utalnak, te talán tudod, ki küldte rám ezeket a gyilkosokat.

A lány szeme kerekre nyílt.

- Honnan tudnám? De ha te azt hiszed...

Elengedte a kezét. Zavartan tördelte az ujjait. Nem fejezte be a mondatot.

- Nem hiszek semmit, csak találgatok - vetette oda Morigan. - Vannak ezek a bizonyos jelek...

- Miféle jelek?

- Például ez a levél. - Előhúzta, kihajtotta, és a lány kezébe nyomta. - Te írtad, ugye?

Alvira elvette. Ajka gépiesen mozgott, ahogy hangtalanul olvasta. Arca megnyúlt, fakó szeme kikerekedett, és legalább négy alkalommal „ó-ó-óóóó” hangoztatott, míg végül kimondta válaszát.

- Nem, nem én írtam. Ó-ó-óóóó... mit jelent ez? És... óóó... te szerencsétlen pára! Hogy történhetett veled ilyen szörnyűség? Óóó... most meg fogsz halni?? Ugye, nem?!

Morigan gyanakodva szemlélte. Próbált átlátni a túljátszott megrökönyödésen. Nem jutott semmire.

- No 'iszen! - dörögte mérgesen. - Őszinte lelkedre állítsd! Jelentsd ki nyíltan, ha van bármi közöd ehhez a levélhez... vagy a rám uszított gyilkosokhoz!

- De nincs! - motyogta megbántottan a lány, és egy pillanatra úgy tűnt, rögvest elsírja magát. - Jóapám és szépanyám életére esküszöm, hogy nincs! Nincs, nincs, nincs! - Hitetlenkedve rázta a fejét. - Tudhatnád, hogy ez nem az én kézírásom! Hogy is hihetted?? Annyi de annyi szívből jövő, szerelmes üzenet után, amit lopva küldtem neked...

Morigan merőn bámulta egy hosszú pillanatig a lányt. Aztán szó nélkül visszavette a levelet, és eltette. Ez tényleg nem Alvira kézírása. Más volt még a szaga is; nem vadrózsa, sokkal inkább Corinna leánderillata.

- Óóó... - kesergett a lány. - Hogy történhetett ilyen szörnyűség veled? Ugye, ugye... nem halsz meg, kedvesem, drága csillagom, ugye nem halsz meg?

- Ne aggódj miattam! Tudok vigyázni magamra.

- De a méreg... a méreg...

Morigan megrökönyödött a lány heves aggodalma, és első pillanatban fel sem fogta, miről beszél.

- Méreg? - ismételte aztán. - Miféle méreg?

- Hát az... az... tudod, a levélben...

- Milyen levélben?

- Mondd, hogy nem igaz! - Alvira a szemét törölgette. Kérlek, mondd, hogy ez csak valami butuska tréfa!

Morigan megborzongott. Pedig meleg volt a szalonban. A szokásosnál is melegebb.

Olmos tagokkal kaparta elő ismét a levelet, kihajtogatta, és rámeredt. Nem hitt a szemének.

Ugyanazzal a hurkos végű, nőiesen lágy kézírással, amit már oly jól ismert, a következő ál lt a papíron:

Száznagy úr! Óvatlan volt. Ön jóformán már halott. A kővarangy köpete, amit alattomban a testébe juttattak, elpusztítja önt egy napon belül. A méreg halálos. Nincs ismert ellenszer. Ön meg fog halni. De mielőtt a léte véget ér, még megtehet valamit. A választ a kérdéseire Boyengartban találja. Ott bujkál a kancsal szemű. Ölje meg! Küldje őt a pokolba maga elé!

Morigan de Leroux úgy meredt a levélre, mintha előzőleg többször is orrba csapták volna egy kurta nyelű péklapáttal. Megnézte, megszaglásztta a papírt, csaknem meg is ízlelte.

Mikor cserélték ki? És kicsoda??

Corinna, az ezeres ifjú asszonya hosszan tartotta az ujjai között a levelet, mielőtt visszaadta. Egy óvatlan pillanatban alkalma nyílhatott eltenni a régebbit, s ezt az újat adni vissza. De miért? Miért? Miért tette volna?

Odatolta Alvira orra elé.

- Ezt... - nehezen jutott szóhoz - ...ezt a levelet olvastad az imént?

- Beteg vagy? - A homokszerű hajú nő aggódva hunyorgott - Máris hat a mérreg? Látomásokat okoz? Nem emlékszel jól?

- Arra válaszolj, amit kérdeztem! - csikorogta Morigan. - Az imént, amikor megmutattam a levelet, már akkor is ez a szöveg állt rajta?

- Óóóó, kedvesem... drágám... kérlek...

Morigan behunyta a szemét. A hőhullámokat és az azt követő borzongásokat egyre konkrétabbnak érezte. Tehát igaz: már hat a mérreg.

Meg fog halni egy napon belül!

Egy napon belül!

Mikorhoz képest? Mikortól számít az az „egy nap”? Lehet, hogy már csak órái vagy percei vannak hátra?

Egyre jobban szédelgett, kiverte a forró veríték.

- Alvira! - suttogta, szinte kérlelőn. - Amikor az imént megmutattam neked... ez volt az a levél?

A lány bólogatott; roppant kétségbeesett képet vágott.

- Miért? - nyekeregte. - Miért teszik ezt veled?

Jó kérdés. Morigan is szeretne volna tudni a választ. Bár neki voltak sejtései.

Valaki rájött, hogy a Nága Szövetség ügynöke!

Kiiktatja.

De ki az? Kicsoda? Meron de Kastran, az ezeres szárnysegédje az a bizonyos „kancsal szemű”, aki a vesztét okozta... vagy valaki egészen más?

És... MIÉRT? MIÉRT? MIÉRT?

Alvira a bicepszét fogdosta, aggódva gügyögött a képébe:

- Ugye, jól vagy... édesem, drágám, csillagom...

Morigan lesodorta magáról a puha ujjakat. Akaratlanul is felegyenesedett a puha nádszékéből. Szédelgett, émelygett. Egyáltalán nem érezte jól magát.

És a tudat sem segített: *meg fogok halni... órákon belül!*

- No 'iszen! - Összeszorította a fogát, mélyeket lélegzett, újra meg újra eltolta magától az aggódó, belé csimpaszkodó lányt. - Hagyjál már, Alvira! Kevés... az időm. Tudnom kell, ki akar megölni.

- Hidd el, nem én... óóó... hogy is juthatott eszedbe!

Morigan megkockáztatott még egy elképzelést.

- Apád?

- Kizárt! Jóapámnak ehhez nem lehet köze.

Morigan hosszan hallgatott, és a kerekded arcot bámulta. Az égvilágon semmit nem tudott róla leolvasni.

- Biztosan nem?

- Ne vádaskodj velem, Mor! Zhéniára esküdött, meg a saját életére, szépanyáméra és mindenre, ami szent neki, hogy nem fog ártani neked, ha én... ha én...

- Ha te minden kapcsolatot megszakítasz velem?

A babaarc immár fonnyadtnak, elkárhozottnak tűnt. Alvira jól érzékelhetően szenvedett.

- Tehettem volna másként, kedvesem? Az én szerelmem irántad... amit én érzek...

Persze, miért is akarna ártani neki Aelvin de Lunna, amikor ő engedelmesen behódolt az akaratának, s amikor a lánya is azt tette, amit elvártak tőle: kirúgta nincstelen kedvesét, bárhogyan szerette is.

De akkor...

- Ha nem jóapád küldte rám őket...

- Talán tudok valakit.

- Az új szeretőd?

- De ő nem a *szeretőm*! Vele sosem tettem meg azokat, amiket... - Szégyenlősen elfordította a fejét. Ez ugyanolyan álszentnek tűnt, mint minden más gesztusa, hiszen a testiségben egyáltalán nem pironkodott. De Morigan ismerte annyira, hogy tudja, *most* valóban szégyenkezik. - Ő... csak pótléka annak, ami... ami...

- Szóval, nem tud kielégíteni?

Alvira az ajkába harapott. Fakó tekintete ide-oda röpködött. Morigan megragadta a lány fejét, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

- Ki ő? - sziszegte.

- Egy *rendkívül különös* fiatalember... aki jó nevű nemesi ősökkel bír... vagyoni helyzetét tekintve viszont... még nálad is siralmasabb.

„Még nálad is siralmasabb!”

Mintha tört döftek volna Morigan lelkébe. Nem tette boldoggá szegénysége felmelegítése. Még akkor sem, ha „vetélytársa” e tekintetben még őt is alulmúlta. Nem akarta feltenni ezt a kérdést, de a lelkét gyötrő féltékenység felkúszott a torkába, és uralma alá vonta hangszálait.

- Elszegényedett nemes? Ugyanolyan nincstelen, mint én? És te mégis fogadod a közeledését? Mit szól ehhez a méltóságos gróf úr?

A lány feszengett.

- Nincs köztünk szerelmi viszony. Néha elkísér sétálni, elhalmoz bókokkal, virágokat küldözget... én nem kedvelem őt, hidd el... de mivel élvezi jóapám támogatását...

- Értem. - Morigan a homlokát ráncolta. - De miből gondolod, hogy ő állhat a merénylet mögött?

A lány bólintott, halvány orcáit pír futotta be.

- Tud a régi légyottjainkról. Nem szível téged, mivel azt hiszi, hogy én még mindig... pedig valójában én már nem is igazán... és próbállak... és arra gondoltam... - Alvira az ajkát harapdálta, kínos zavarban keresgélte a szavakat.

Morigan pontosan értette, mire céloz a lány. Naná, hogy még nem csitultak az érzelmei! De most nem ez a lényeg.

- Ki az utódom nálad?

A hajdani kedves a kezét tördelte, egy pillanatig úgy tűnt, nem akar válaszolni. Aztán mégis kinyögte:

- Meron.

- Kastraaaaan?! <- Morigan felhördült, akár egy farba agyarazott vadkan. A szeme vadul villogott. - Az ezeres szárnysegédje?!

- Igen, ő. - Alvira dacosan szemközt nézett vele, és hogy neheztelését érzékeltesse, magázásra váltott. - Miért? Mi kifogása van ellene a száznagy úrnak?! Hm, halljam! Válaszoljon... és megkérem... határozottan arra kérem, hogy azonmód hagyjon fel ezzel a... gúnyos és tiszthez méltatlan nyerítéssel!

- Nem röhögök én - szögezte le Morigan nagy nehézségek közepette. - Vicsorogók. Mert már megbocsáss, Alvira, te ez egészen hihetetlen...

És bár első hallásra valóban csak jó tréfának, bosszantó ugratásnak hitte volna a dolgot, ahogy belegondolt, elkezdte komolyan venni. Lassacskán összeállt a kép.

Hiszen épp a nevezett *szárnysegg* kézbesítette számára azt a fura levelet - amit persze akár ő maga is írhatott. Valóban, hozzáférhetett az ezeres családi pecsétjéhez, vanília illatszert is szerezhetett Corinna toalettjéből, ez által elterelve magáról a gyanút... És ott van annak a kopasz Pirenelnek a sejtelmes utalása, miszerint a de Lunna-ház „budoárjában” választ kap majd a kérdéseire. Na ja, a fickó nyilván hallotta a pletykákat Meron udvarlási szándékairól.

Minden egybevág. Illetve mégsem.

Mi oka lehet arra Meron de Kastrannak, hogy levelet írjon, s azt valaki másnak a nevében kézbesítse neki? Ráadásul olyan levelet, amiben épp arra biztatják, hogy ölje meg a „kancsal szemű”-t, mármint éppen őt. Vagy egy másik kancsalról lenne szó? Mi ez a nagy titkolódzás? És vajh, az a kis nyálasképű uszította volna rá a délvidéki haramiákat, akik megölték Goikót... vagy éppenhogy az azok jelentette veszélyre próbálta őt figyelmeztetni? És ha ez utóbbi, akkor honnan tudta? És mi az, amit tud egyáltalán?

- A levél is őt említi - rebegette elbizonytalanodva Alvira mintegy a sejtését alátámasztva. - Hiszen... ő kancsal... és a levél is azt mondja, ott találod őt...

Morigan az emlékezetében kutatott. '

- Meron a Gubacsapók utcájában lakik, ugye?

- Már nem. Bizonyos okokból, melyeket nem részletezett... fel kellett mondania a bérleményt. Boyengartba költözött.

Morigan de Leroux hibátlanul reprodukálta iménti farba-döfött-vadkanos hördülését.

- Boyenbe?! - Nem tudta eldönteni, elképedésének adjon-e nagyobb hangot vagy inkább fennen felröhögjön. Valahol a kettő között félúton maradt. - A leg-ócskább szegénynegyedben él?! Az orkmocsokban? Nincstelen orkok, koldusok, lapuló törvényen kívüliek között?

A lány lesütötte a szemét; szótlánul biccentett.

- Micsoda remek parti! - vetette oda gúnyosan Morigan. - Gratulálok! Hova tette a gróf a szemét? Egy boyeni koldushoz adna téged?!... És még én vagyok szegény és nincstelen, akit a de Lunnák méltóságukon alulinak tartanak?! Bah! És ráadásul... ó, mit kerülgetjük, mint finnyás macska a forró kását... hiszen... mindenki tudja, hogy miféle a fiatalúr! - A fejét ingatta. - Nem is férfi... hanem azok babája!

- De ez nem igaz!

- Ó, dehogynem! Kedvesem! Bensőséges viszonya az ezeres úrhoz széles körben közismert! Alvira, a te udvarlód... - Alig bírta türtőztetni magát, hogy ingerültsége ne ragadtassa valami rendkívül durva kiszólásra. - Ő... ő... nem hozzád való, bazzki!

- Magam sem értem - rebegette a lány, s még mindig nem nézett fel. - De... jóapám kedveli. Értésemre adta, hogy őt akarja férjemül. - Bólogatott, magát győzködte. - És én nem tehetek mást, az a dolgom, hogy tiszteletben tartsam jóapám akaratát.

- Legyen úgy! - vetette oda flegmán Morigan, és mereven felegyenesedett. - Ám e dicső frigy beteljesülése előtt eltársalgok némileg Meron de Kastrannal!

- Kérlek, kérlek, Mor, drágám, ne öld meg őt! Ne hozz még nagyobb bajt a fejedre miattam!

Morigan flegmán vállat vont. Mi lehet annál is nagyobb baj, minthogy a testében munkálkodó méreg pár órán belül végez vele?

Szinte méltóságán alulinak érezte, hogy párbajra hívja azt a szerencsétlen, nyápic alakot. De nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy esetleg megleckézteti. Ha nem válaszol tisztességesen a kérdéseire, pár kurta nyisszantással megrövidíti egy bizonyos helyen.

Úgyse hiányolja majd senki, amit elveszít.

Ez a gondolat kesernyés derűre ragadtatta. Vicsorgott.

- Szóval Boyengart - ízlelgette. - És ott merre? Tudsz valami pontosabb címet, vagy menjek be az első roskatag ork putriba?

Alvira az ajkát harapdálta. Nyilván ő is sejthette, hogy nem lesz jó vége egy eféle találkozásnak. Vagy talán éppen azért harapdált, hogy így leplezze örömét a hamarosan történendők felett?

Ezt Alvira esetében nehéz lett volna megmondani.

- Nem tudom a lakcímét - mormolta a lány őszinte képpel. - És bárhogya legyen is, én magam nem vagyok ismerője annak a rossz hírű negyednek...

- Ez esetben - mosolygott örömtelenül Morigan -, ezt magamnak kell kiderítenem.

Alvira nem felelt; válaszként csak biccentett, és behunyta a szemét. Merev testtartása arra utalt, elbocsátotta őt.

Morigan nem is szándékozott tovább időzni itt. Égett a vágytól, hogy szétrúgja a nevezett illető satnya szárnyességét. Rideg kézcsókkal búcsúzott egykori kedvesétől, és ahogy az ajtó felé indult, lopva visszalesett rá a válla fölé.

Alvira összeroskadtan ült a kanapén; ölében nyugvó kezét bámulta. Vastagon púderezett kalácsképén őszintének tetsző aggodalom tükröződött. Úgy tűnt, megbánta, hogy említette Meront.

Vagy valami más miatt búsongott?

A KANCSAL SZEMŰ

Ahogy a reggel délelőttbe fordult s a nap mind magasabbra hágott, a tél előszelei sietve tovazúgtak, és az őszei szokatlan hőség újfent fészkelődni kezdett a vörhenyes háztetők között, hogy terebélyes hátsójával rátelepedjen a nyugtalan városra.

Morigan de Leroux egyenes derékkal, peckesen lépkedett a várost délkelet-északnyugati irányban átszelő széles, kövezett utcán, a Vásározók útján. A feje még mindig zavargott a másnaposságtól és a kialvatlanságtól, hőhullámok söpörtek végig a nyakán és mellén a méreg miatt, de a nap melege jólesően simogatta, csókolgatta lüktető homlokát, s kifejezetten jól tett azzal, hogy lezsongította, elbágyasztotta.

No persze, szívesebben hűsölt volna lakása falai között, de tekintettel az éjszaka történtekeire, úgysem bírt volna nyugodtan pihenni. Valahogy a lelke mélyén nem tudta hinni, hogy a méreg egy napon belül megöli. El sem bírta képzelni, hogy ilyen váratlanul, minden előzmény nélkül elragadja a halál. Inkább úgy fogta fel, mint valami kellemetlen lehetőséget, ami talán bekövetkezhet, ha nem vigyáz, de mivel eddig még sosem érte utol a halál, nem rettegett tőle. Viszont hajtott a vágy, hogy mielőbb a végére járjon a dühítő rejtélyeknek, megcakkozzon kardjával egy-két illetékes pofát és szétrúgjon néhány rossz időben, rossz helyen lévő valagat.

Elsőként, mivel amúgy is útba esett, az ezeres házához vissza, remélve, hogy újra beszélhet az ifjú Corinnával s rájöhet, miért és miként cserélte ki a lány a levelet...

Már amennyiben kicserélte!

Igaz, ez tűnt az egyetlen elfogadható magyarázatnak, ám arra nem adott választ, ki tette azt a második levelet az övbélésébe annak az eredetinek a helyébe, amint még Meron adott neki a Lélekvesztő hátsó udvarán.

Morigan a homlokát ráncolta. Legalább három levél volt, vagy csak egyetlen egy, amin az írás változott meg - több alkalommal is?

Megtorpant az utca közepén, megtörölte verejtékező homlokát, aztán elővette a levelet, hosszan nézegette a feltört pecsétet, majd kihajtogatta, és az írást tanulmányozta. Majd csak annyit mondott:

- No 'iszen!

Ugyanis a levél tartalma ismét megváltozott a legutóbbihoz képest. Most ez állt rajta:

Száznagy úr! Ne késlekedjen! A kővarangy mérge végez önnel még napnyugta előtt. De amíg még van ereje hozzá, tegye meg, amit meg kell tennie! A kancsal szemű Ulrich mester házában bujkál, Boyengartban, Ölje meg! Siessen!

Morigan megfordította a levelet, mintegy arra számítva, hogy a legutóbb látott sorokat a hátoldalán találja... de persze az üres volt.

Nem cserélte hát ki senki. Ez ugyanaz a papír, ugyanaz a pecsét, amit ő tört fel előző este... csupán az üzenet szövege változott, újra meg újra. Bár efféle varázslatról még sosem hallott, nagyon is el tudta képzelni, hogy létezhet ilyesmi. Valaki ily módon próbál üzengetni neki, ily módon próbálja irányítani a tetteit.

De vajon ki? A Szövetség?

Nagyon valószínű. Bár ők eddig még sosem léptek vele kapcsolatba ennyire titokzatos módon. Bármit akartak is tőle, egy ügynökük kereste meg személyesen, aki a Nága-gyűrűvel azonosította magát. S aki aztán pár órán belül tovább is állt nagy sietve, s néha évekig senki sem jelentkezett újra.

Ha a Szövetség állna ezen üzenet mögött, a Nága-pecsétet nyomták volna a viszba, nem pedig a Mendda-ház kócsagos jelképét.

Bár az üzenet küldője arra sürgette, hogy haladéktalanul menjen Boyengartba, nem bírta kihagyni, hogy előbb be ne zörgessen a Mendda-ház kapuján.

Perceken át kellett türelmesen várakoznia, mire meghallotta a kapu túloldalán a csoszogó lépteket, és nem sokkal később ismerős, kopasz fejet pillantott meg a kémlelőrés túloldalán.

- Pirandó! - azonosította kapásból Morigan.

- Pirenel a nevem, száznagy úr... és ha ismét a ház úrnőjével kíván beszélni... e napon immár másodízben... csalódást kell okoznom önnek. Asszonyom nemrég kikocsizott, és csak alkonyatra ígerte visszatértét.

- No 'iszen! - mormolta Morigan. Aztán hunyorgott. - Hova ment?

- Sajnálom, száznagy úr, nem kötötte az orromra.

- Pedig lenne hova. Jókor. Hé, hé, Pirandel... várjál már! Csak tréfáltam... mindössze haverkodni akartam... bár szó se róla, az orrod mérete tényleg tekintélyes... de megértem, ha nem ütöd a gazdáid dolgaiba.

A szolga arca rezzenéstelen maradt, csak a tekintete árulkodott arról, mennyire nem szívelte az efféle pajtáskodást.

- Ha megbocsát, száznagy úr, most mennem kell. Vannak elvégzendő kötelességeim a ház körül.

Morigan békülékenyen intett.

- Bocsáss meg, cimbora! Hidd el, nem rossz szívvel gúnyoltalak... csak úgy kijött belőlem... a bazi nagy orrod láttán. - Sóhajtott. - Mit ne mondjak, rohadt egy nap ez a mai! Orrontod te is?

A szolga komoran meredt rá. Aztán miközben visszafelé tolta a fatáblát, hogy elzárja a kémlelőnyílást, alig hallhatóan ezt dünnyögte:

- Lesz ez neked még sokkal rohadtabb is...

Morigan megrezzent, és egész testében megborzongott, ahogy egy újabb hőhullám kúszott fel a gyomrától a nyakáig, majd még tovább, a feje búbjáig.

- Mi? -krákgotta hirtelen. - Mit mondtál?!

Azonban a nyílást csattanva zárta le a fatábla, és Pirenel már nem kukkantott ki újra, hogy választ adjon a meghökkent kérdésre.

Morigan megragadta a kócsagot formázó, bronz kopogtatót, és jó alaposan megdübögtette a kaput. Azonban a csoszogó léptek tovább távolodtak, nem fordultak vissza.

- Pirandó! - kiabálta a száznagy. - Azonnal gyere vissza, te pimasz! Pirandell...

A nap egyre hevesebben tűzött, Morigan most mégis borzongott. A hőhullámokat követően ismét a már jól ismert hideglelés gyötörte. Megreszketett, vacogott, verejtékezett, a homlokát törölgette, szivárványos látomásait próbálta elhessegetni a szeme elől.

- Piran... Pirenal! Vagy hogy is hívnak... Pirenkó!

Paták koppantak, ló prüszkölt a háta mögött, dühös sziszegés hallatszott, ahogy a lovas megnyugtatni próbálta ideges paripáját.

Morigan azt hitte, az ezeres tért haza, de amikor megfordult, meglepetten látta, hogy egy csapat lovas közelít felé lépésben. Dragonyosok voltak, két gardetnyien, vagy talán még húsznál is többen. Bár a vértjüket és a fegyvereiket magukon viselték, nyeregtáskáik laposan lógtak, s a hagyományos, sötétzöld úti köpenyeiket sem hozták magukkal. Ez arra utalt, hogy nem egy hosszabb őrzőjárat kedvéért állt össze két gardet. Ráadásul, bár a köpcös Hegdor Rankavahar gardmester is ott lovagolt a csapattal, Jineas Sa, az elf származású kapitány vezette őket. Az ő lóva prüszkölt és táncolt Morigan közvetlen közelében.

Morigan segítőkészen odanyúlt, hogy megragadja a ló zabláját, és megnyugtassa az állatot, de ezzel épp az ellenkezőjét érte el. A kistestű, mokány, szürke kanca fujtatva elhátrált, nyerített, felágaskodott, és két mellső lábával fejmagaságban a levegőt kapálta. Ha Morigan időben meg nem hátrál, a ló fejbe rúgta volna.

- Noissz'n! - hördült fel meglepetten. - Ez meg mi a...

Biztosra vette, hogy a gyíkszemű kapitány ezt szándékosan csinálta; hisz' valami megmagyarázhatatlan okból kezdettől fogva utálták egymást. A sárgás szőke hajú, savószemű, törékeny alkatú kapitány a fegyvereivel együtt alig lehetett több negyven kilónál, s álló helyzetben még lábujjhegyen pipiskedve is legfeljebb a szegycsontjáig érhetett megtermett persi száznagyának, aki jellemét és habitusát tekintve is szinte mindenben az ellentéte volt. Az elf szótlan volt, megkeseredett és bizonytalan, Morigan pedig nagyszájú, életvidám és magabiztost, szinte már az önteltségig. Mégis, Jineas Sa nem véletlenül emelkedett kapitányi rangig a dragonyosok között. Törékenynek tűnő alkata és látszólagos visszafogottsága erősen megtévesztő külsőség volt, tekintve, hogy tucatnyi csatában bizonyította már hősiességét. Fürge volt és ravasz, kitűnő íjász és vívó, s ha arra került a sor, megmutatta, hogy trükkös mágiának sincsen híján. Ráadásul, bár ő ezt sohasem erősítette meg, azt beszélték róla, hogy valaha a Sárkánykarom lovagrendben nevelkedett, a legősibb és legmisztikusabb elf harci szervezet soraiban sajátította el a gyilkolás és a mágia művészetét...

...de valami titokzatos okból, közvetlenül a belső körbe való beavatása előtt otthagya a rendet - vagy őt távolították el? -, még mielőtt kimetszették volna a hangszálait.⁹

⁹ A Sárkánykarom lovagjának a legbelső körbe való beavatásukkor kimetszik a hangszálait, hogy soha ne tudjon hangot adni fájdalmainak. Beszélniük nem szükséges, hiszen utasításukat egykor telepatikusan fogadták a sárkányoktól, akiket híven szolgáltak. Egymás között kézmozdulatokkal és mimikával kommunikálnak.

Az elf a ló nyakát átölelve előrehajolt, és addig sugdosott az állat fülébe, míg végül sikerül megnyugtatnia. Mögötte a kettős sorok némileg felbomlottak, és a kövérkés ork gardmester is előrejött, hogy megtudakolja, mi a gond. Sa kapitány azonban egy kézmozdulattal visszaintette. Savószínű szemével Morigant mére-

gette. Ő hanyagul tisztelgett, és vállat vont, mintegy jelezve, hogy nem ő tehet a ló makrancoskodásáról.

- Miért áll utcán, mint háborodott, de Leroux? - Az apró, szőke elf erős akcentussal beszélt, és lespórolta a névelőket. - Miért nincs Cölöpvárban?

Morigan, pusztán tisztelete jeléül, újfent szalutált.

- Nos, ööö...

- Túl rogyant. Baja van? Kell segítség, száznagy?

Tőled semmiképp, gyíkszemű! Te vagy az utolsó a helyőrségben, akinek elmondanám!

Morigan kihúzta magát.

- Fontos családi ügyeim intézése végett a mai napra távollétet kértem s kaptam Mendda ezeres úrtól, kapitány - hadarta. - Ámde holnap délben, annak rendje s módja szerint felveszem a szolgálatot.

Az elf mészfehér képén nem látszott érzelem. Szeme csupán két világos csíknak hatott a még világosabb orcában. Ismét megkérdezte, élesebben, mint az imént:

- Kell segítség?!

- Nem, dehogy. - Morigan a fejét ingatta. - Miért kéne? Egyáltalán... honnan gondolja, uram??

Az elf közönyösen fürkészte.

- Menjen Cölöpvárba. Ott nem érhetik el.

- Kik? - Morigan meghökkent. - Úgy értem... *kik?!*

- Nezuviánok.

- Kapitány úr, legmélyebb tiszteletem dacára...

- Kell erről beszélni? Vagy megérti? Magától?

Morigan nem felelt. Az elmúlt órák problémáira gondolt. Szolgája megölésére, a kígyócsatos idegenekre, az ereiben keringő méregre.

Jineas Sa odamutatta bal keze gyűrűtlen gyűrűsujját, előbb az ujjbegyét, majd egy fordulattal kurtára vágott, sötétbarna körmét, s úgy viselkedett, mintha fel-tételezné, hogy száznagya tisztában lenne ennek a gesztusnak a jelentésével. Aztán pár szóval megtoldotta:

- Ha kell segítség, kérje most!

Morigan, amióta az eszét tudta, nem emlékezett arra, hogy bárkitől is segítséget kért volna valaha is. Mindig megoldotta egyedül az útjába kerülő problémákat. Most sem érzett másként, de némi információt tudott volna használni. Persze csakis úgy, hogy nem fedi fel a saját kis titkait.

- Elárulná, mire gondol, kapitány?

- Nem.

- Nem?

- Ezt feleltem.

Morigan csalódottan biccentett.

- Ez esetben... nem tartom fel tovább, kapitány. Bizonyára dolga van...

Az elf ridegen rámeredt, fél percig is bámult rá szótlanul, mintha mérlegelne valamit...

...aztán elfordította a tekintetét, és mereven felemelte bal kezét.

- Tovább!

El se köszönt!

Miközben Jineas Sa továbbléptetett kistestű szürkéjén, Hegdor Rankavahar, a vigyori képű ork gardmester odahúzza lovát Morigan közelébe.

- Miterónok! - súgta le bizalmasan. - Miteróniából.

- Mi? Miiii??

A hájas ork aggódva pislogott az elvonuló gardet után, de az elf kapitány mereven ült a nyeregben, előre bámult; nem fordult hátra.

- Légy óvatos, de Leroux! - morogta az ork. - Ezek nem jóban járnak itten, nekem elhiheted!

Morigan megpróbált nyugalmat erőltetni magára.

- Azokról a füstös képű délvidékiekről beszélsz, akik...

Nem fejezte be a mondatot. Még a hájas orkkal sem akarta megosztani titkait. Nem akart beszélni az orvtámadásról, szolgája haláláról, a mérgezésről.

Egyelőre semmiképp.

Rankavahar ismét az elf után pislogott; a második gardet utolsó párosa - Theor Den és egy másik barbár - ekkor léptetett el mellettük. Megbámulták őket, és Hi-úz fia nevetősen rájuk is kurjantott. Az ork türelmetlenül feszengett. Sietősebbre fogta mondandóját.

- A tartományi herceg személyes jóváhagyását bírják, az ő menlevelét mutatták fel. Különleges küldetésben járnak. Bárki köteles segíteni őket, ez áll a levélben. - Rankavahar hunyorgott. - Bizonyos Nestor Romirlen lovag és csatlósai.

Morigan elképedt. Lovag?? És csatlósai?? Nem pedig gyalázatos, orgyilkos haramiák??

- No 'iszen! - csikorogta hitetlenkedve. - Lovag? Mytheronból?

- Dehogy onnan! Jóval, jóval délebből... és keletebből! Miterónia keleten van, száznagy úr, a keleti parton...

- Persión alatt?

- Ott. - Az ork a homlokát ráncolta. - De még inkább Khamed alatt. Vagy még délebben. Igen, azt hiszem, bizonyosan még sokkal-sokkal délebben.

Morigan sok térképet látott már Maldiberan kontinensről, ahányat, annyifélet, és ahogy megpróbálta felidézni ezeket, irdatlan távolságokat érzékelt az elméjében.

- Mytheron, Ferek, Lekhtan, Khamed - mormolta a képzeletbeli útvonalat elképedten. - Legalább kétezer lovasfutta¹⁰!

- Három is talán. De erről inkább Muradzit kérdezze a száznagy úr!

- Ó... mytheroni. Vagy nem?

¹⁰ *Lovasfutta; persi mértékegység = körülbelül egy egész kettő tized tengeri mérföld.*

- Miterón, uram. Bizonyosan épp onnan jött, ahonnan a Nezuviánok. Sokkal többet tud róluk, mint én, vagy bárki más.

- Nezuviánok?

- Démonvadászok. - Az ork a homlokát ráncolta. — Nem sokat tudok róluk... de ez a kevés is bizonyosan elég, hogy már a nevük hallatára is elborzadjak. - Muradzi mesélt róluk. Kíméletlen fanatikuskok, akik meggyőződéssel hiszik, hogy démonok akarják elbitorolni a világunkat, és bárkit megölnék a puszta gyanú alapján. Vérgőzös örültek, akik akár egy újszülöttből is képesek kicsikarni azt a bizonyos vallomást, hogy démon, ha ezt veszik a fejükbe. Rohadék gyilkosok, akik nem irgalmaznak senkinek!

Morigan ismét érezte azt a fagyos hidegséget a szíve körül, dacára a hőségnek és a testét belüktető hőáramlatoknak. Verejtékezni kezdett, hevesen lélegzett.

- Mit tudsz még róluk?

- Muradzit kérdezze, száznagy úr, ne engem!

Morigan nagyokat sóhajtott. Egyre hevesebben verejtékezett. Légzése felgyorsult.

Nezuviánok!

- No 'iszen - suttogta kiszáradt torokkal. - Mit keresnek ezek itt? Ennyire meszsze... Mytherontól?

- Miteróniától, uram.

- Mindegy, mindegy, teljesen mindegy... de miért jöttek ezek ilyen messze, egészen ide, Lunnába?

- Jó kérdés, száznagy úr. - Az ork hevesen bólogatott. - Majd kérdezze meg tőlük, ha találkozik velük.

- De... mi áll a menlevélben?

- Abban semmi, uram. De bizonyos bajtársak, bizonyos faggatások következtében tudni vélik, hogy Nestor Romirlen és csatlósai egy bizonyos nemes kisaszszony miatt érkeztek ide... kit démonnak gondolnak, mi több, Romirlen lovag bátyja gyilkosának. A bosszúállás esélye vezeti őket, száznagy úr. Azt feltételezik, hogy itt húzza meg magát az a démon... mármint hogy az a bizonyos nőszemély!

Morigan eltöprengett. Aztán újra. És még újra.

- Ki az a *bizonyos* nőszemély? - sziszegte. - Corinna Mendda? Alvira de Lunna... Esetleg... ööö... bár ő nem teljes mértékben leány... de lehetséges lenne esetleg, hogy... *Meron de Kastran*?

Az ork gardmester érdeklődve bámult rá, mintha ki akarná faggatni afelől, miért épp e nevek jutottak eszébe. De aztán erőt vett rajta különös türelmetlensége, s nem kérdezett, csak válaszolt:

- Fingom sincs, száznagy úr, basszameg, mennem kell.

Boyengart, az „Orkváros”, ahogy többnyire nevezték, Lunna egyik legősibb és ugyanakkor legmocskosabb negyede volt a délnyugati peremen, a Ticoora-folyó túloldalán, a bűzlő szeméttelap és a szennycsatorna közvetlen közelében. Morigan soha ezelőtt nem járt még itt, de hallott már róla épp eleget. És várakozásában nem kellett csalatkoznia; pontosan olyan sivár környékre jutott, mint azt előre sejtette. A díszes palotákat, a hatalmas kőházakat maga mögött hagyta, ahogy átkelt a rozoga fahídon a pataknál alig szélesebb Ticoora túlsópartjára, s itt zsúfolt összevisszaságban nyomorúságos, apró sárkunyhók, omladozó putrik sorakoztak, burjánzóknak egymás hegyén-hátán, a legváltozatosabb elrendezésben. A szálnalmas kalyibák halmai között itt-ott persze egy-egy diadalmasabb kőház is akadt; méretükkel talán még versenghettek is a túlsó parti palotákkal, ám állagukat tekintve semmiképp. Ezek az építmények inkább tűntek ősi, lepusztult, elhagyott romoknak, mint élőlények által lakott háznak. Kidőlt-bedőlt falaik bármely pillanatban készen álltak az összeroskadásra, a falakon pedig néhol akkora lyukak tátongtak, amelyeken akár két-három drujbourki ormányos is könnyedén át-sétálhatott volna.

A sártól, szennytől lepett, kövezetlen utcákon rongyokba öltözött, aszott képű, sandán pislogó alakok vánszorogtak, a lehető legnyomorúságosabb külsejű orkok, akik gondosan ügyeltek, hogy ne nézzenek a gazdag ruházatú tiszt szemébe, mi több, folyvást azon igyekeztek, hogy a háta mögé kerüljenek, vagy legalábbis kijussanak a látóteréből.

A magas termetű, jókötésű Morigan nem tartott attól, hogy ezek a sunyi alakok megtámadják - hisz' a vesztükbe rohannának -; de a kezét mindenesetre a kardja markolatára helyezte. Zord tekintetével jelezte, hogy nem ijedős fajta, s hogy nem habozik használni fegyverét, ha megpróbálnak belekötni.

Ugyanakkor...

Nem hagyta nyugodni az a kényelmetlen érzés, hogy valaki lopva követi, de hiába kémlelt körül újra meg újra, a titokzatos, árnyékban lappangó alakok nem kerültek a szeme elé. Csupán egy szurtos, rongyos, tíz év körüli, csaknem mezetlen ork purdé penderült eléje, s vigyorogva a képébe bámult.

- Ulrich mestert keresi az uraság, hé? - sipította a kölyök, és a szemét forgatta. - Megmondom én, hol lakik, de csakis sok pénzért ám!

Morigan rámeredt.

- Honnan veszed, hogy Ulrich házát keresem?

- Látszik az, hé!

- No' iszen! Tán a homlokomra van írva?

- Még ha ott lenne is - sipította a kölyök tudálékosan -, én akkor se bírnám elolvasni. Mer' hogy nem nagyon bírom a betűk tudományát, hé!

- Akkor meg miből „látszik”, hé? - utánozta Morigan a gyerek stílusát.

A purdé nem észlelte, hogy kigúnyolják a szavajárását. A földet kapálta meztelen talpával, és lábujjaival egy mélán sütkérező, régóta döglött, kilapított békát birizgált.

- Mer' hogy a nővérem épp ilyennek festette le a százegy urat, hé... Megmondta, hogy majd jönni fog az uraság, méregzöld dragonyos zekében, cikornyás karddal az oldalán, gyilkolással a szívében, és Ulrich házát fogja keresni.

- A nővéred valami orákulumféle?

- Azt talán még maga Zhénia se tudhatja. - A gyerek lustán arrébb rúgta a szárazra aszalódott, lapos békatetemet. - Valójában nem is a nővérem, de azt akarja, hogy így nevezzem, pedig inkább az őrangyalom. Nagyon jók a megérzései. Azt is tudta, hogy ma két ezüst üti a markomat, hé!

Már tartotta is koszos tenyerét.

Morigan nem igazán értette, mire céloz, de a kölyök választékos beszéde meglepte. Ez volt az elsődleges oka, hogy tovább faggatta.

- Az őrangyal-nővéred azt mondta, hogy két ezüstöt adok neked, ha megmutatod Ulrich házát? - Gúnyosan elhúzta a száját. - No, ebben tévedett. De esetleg egy rézkanyit kaphatsz, ha a segítségemre leszel. Ha viszont csak a lepcsés szádat jártatod és pimaszkodsz, megporolom az ülepedet a kardlapommal!

- Nem úgy' a, hé! - kiáltotta élénken a purdé. - Bizony hogy téved az uraság! Mer' hogy Mayra éppenséggel nem arra ugratott, hogy odairányítsam a száznagy urat, hanem ellenkezőleg: a lelkemre kötötte, hogy *semmiképpen* ne mutassam meg a házat az úrnak... sőt, óva intsem attól, hogy még csak a közelébe is menjen! Hé, hé! - Diadalmasan felkacagott, és önelégülten hadonászott. - De az én *megérzésem* hasznosabb, hé! Mer' hogy egy ezüstöt már így is begyűjtöttem *valakitől*, azért, hogy megsúgtam neki: idejön a száznagy úr... és lefogadom, rögvest megkapom annak az ezüstnek az illő párját, mer' hogy ha nem fizet, nélkülem aztán sose leli meg a vén varázsló házát!

- „Varázsló”? - hökkent meg Morigan. Hunyorgott a szemébe csorgó izzadságtól. - Ezen a lepratelepen? No iszen!

- Ulrich mester, hé! A legnagyobb varázsló, akit valaha ismertem! Rászán a száznagy úr egy ezüstpénzt, hogy elvezessem hozzá... vagy inkább bolyong céltalanul összevissza a putrik között, amíg világ a világ?

Morigan töprengve meredt a kölyökre. Akadt volna még jó pár kérdése ezzel kapcsolatban...

...ám arra sokkal inkább vágyott, hogy a rendkívül gyanús és titokzatos szárnysegédnek tehessen fel kérdéseket. Hosszan kóborolni a rekkenő hőségben, méreggel az ereiben pedig végképp nem vágyott.

- Jól van - dörmögte megadóan. Az erszényéből vékonyra kopott, szögletesre reszelt ezüstpénzt halászott elő, s a gyerek jellegzetes hanglejtését utánózva kérdezte: - No, öcskös, monddad csak: hol lelem ezt a varázslót, hé?!

Az érme láttán az ork fiúcska maszatos arcára elégedett vigyor telepedett, s miután kikapta a jólöltözött nemes úr kezéből ezt a kisebb vagyont, csukladozó kacagás közepette útba igazította:

- Amott a ház, hé! Éppen itten, velünk szemben! Aztán már el is surrant a férfi közeléből, nehogy az visszavegye tőle nagylelkű fizetségét.

Morigan felhördült, a kölyök után kapott, hogy megpaskolja kissé... de aztán csak elismerően vigyorgott utána. Pimasz kis nyavalyás!

Megfordult, s szemügyre vette a mutatott épületet. Ulrich háza masszív kő-építmény volt - vagy inkább romos kőkupac -, ami azonban így is kirítt a tövében burjánzó, roskatag sárkunyhók közül. Hiányzó ablakaival, dűledező oldalaival, összetakolt és foltozott fedelével azonban szervesen olvadt bele e városrész szegényes látképébe. Egyfajta régies udvarház volt, melynek kerítését egymás mellé rótt durva deszkák és összehordott szeméthalmok alkották.

Morigan mélyre hajolva bebújt a deszkák között tátongó öt láb széles résen - kapu természetesen nem volt -, s rögvest belebotlott egy tarka ruhás vén orkba, aki az udvaron térdelt, és a sármocskos kövekre szórt, szárított növények között turkált ráncos, foltos kezével.

- Zhénia egyenesítse ki a görbe hátadat, öreg - köszöntötte tőle telhető legnagyobb barátságossággal Morigan. - Hol találom a gazdádat?

A vénség épp csak fölpillantott, hunyorgott, a fejét ingatta, aztán dűnnyögve, dudorászva folytatta munkáját, mintha mi se történt volna.

Morigan nem volt ma türelmes hangulatban. Ismét beletúrt az erszényébe, és kopott érméket húzott elő.

- Akarsz két rézkanyit?

Az öreg ork valamivel több érdeklődést mutatott.

- Hát, négyet... még sokkal inkább akarnék.

- No 'iszen. - Morigan megtoldotta ajánlatát még egy érmével. - Megkapod ezt a hármat, ha elárulod, hol találom a semmirekellő, sarlatán gazdádat, azt az Ulrichot.

- Megmondom én, hol találod. - A vén ork nyögve felállt, s miközben a tenyerét nyújtotta az érmékért, ravaszskásan hunyorgott a hetyke tisztre apró, keskeny vágású szemével. Arca gyűrött volt; itt-ott szőrfoltos, szalmasárgára fakult, hosszú szakáll keretezte. - Épp most örvendeztetted meg három rezespénzzel.

- Na persze. - Morigan átkozta ostobaságát, amiért bedőlt a látszatnak, s szolgának hitte a tarka ruhás szemfényvesztőt. Csak azért, mert ork. - Te vagy Ulrich, a varázsló?

Az öreg elrejtette az érméket ruhája bélésébe. Továbbra is kiszámíthatatlanul vigyorgott, egyik lábáról a másikra állt. Mintha zavarban lenne...

...vagy mintha élvezné a kialakult helyzetet.

- Nem vagyok én varázsló, jó uram - szerénykedett álszent módon. - Csupán „semmirekellő sarlatán”, mint azt te magad is megmondtad.

Morigan nem kezdett szabadkozni korábbi faragatlansága miatt. Inkább rátért jövedele céljára:

- Egy fiatal dragonyost keresek, az ezeres szárnysegédjét. Ember fajú, a haja világosbarna, az alkata leányos, a szeme keresztbe néz. Meg összevissza. Ismered?

Morigan kivárt. Arra számított, hogy kap valami választ. Vagy egyáltalán bármiféle reakciót. De az öreg csak vigyorgott. Nem volt hiányos a fogsora, s ez orkoknál ritkaságnak számított az ő korában. Hiszen legalább ötvenéves lehetett. Vagy akár hatvan.

Vigyorgott.

Vigyorgott.

Vigyorgott...

Morigannak pedig akaratlanul is ökölbe szorult a keze.

- Meron de... Kasl... Kasr... -Valami megmagyarázhatatlan okból annyira ideges lett, hogy nem bírta kimondani a nevet. S már nem először. Régebben kiváló volt az emlékezete, mostanság pedig furcsán kavargtak benne a nevek. - Valóban itt lakik, ebben a nyomorúságos... házban?

Sikerült nem „romhalmaz”-t mondania.

Az öreg ork vigyora szinte már a füléig szélesedett.

- Te semmit nem változtál, de Leroux száznagy. Rátarti vagy és türelmetlen.

- Már hogy a fenébe ne lennék türelmetlen... - mordult fel, és nem tette hozzá: méreg van bennem, pár órán belül halott leszek. Gyanakodva meredt a vén orkra.

- *Honnan tudod, ki vagyok?!*

Az öreg idétlenül pukedlizett, és gunyorosan meghajtotta magát.

- Elvégre sarlatán vagyok, nemde, száznagy úr?

- Ismersz engem?! Honnan?

Az öreg elhessegető mozdulattal legyintett.

- Ó, nem emlékszem én már arra... Csupán egy ócska, megsárgult kép maradt meg ebben a rogyant elmében... ahogy egyszer rég te meg én... itt állunk egymással szemben... ugyanitt, mint most... de akkor még büszkén állt ez a ház... és én még büszkébben... harcoként... egyenes derék, ereimben robajló vérrel, a fejemen forgós sisakkal, a kezemben szögezett buzogánnyal...

Morigan a homlokát ráncolta.

- Mikor történt ez?

A vén ork a nyelvét is kinyújtotta, úgy lihegte:

- Te már nem emlékszel rám, Alvares?

- Alvares az apám. Én a fia vagyok, Morigan.

- Heh... he... hhh... - A vén ork gúnyosan rötyögött, és hunyorgott hályogos szemével. - Tán utolért a *geryo-way-ya-yaan*, hogy erre sem emlékszel, Alvares? Te sose nemzettél fiat. Képes se lettél volna rá.

- Tán megbuggyant az agyad a szokatlan hőségben, öreg, hogy ilyen hülyeségeket beszélsz? - mérgelődött Morigan. - Ha ez igaz lenne, én meg se szülehettem volna.

A vén ork rákacsintott.

- Aháá-hááá, há-ha-hhááá, tudom én, amit tudok.

- Fogalmam sincs, mit tudhatsz, de orrt törölni biztosan nem. A szádba csüng a fika, öreg... töröld le, vagy kapd be, mindegy, csak tégy már vele valamit!

Az ork elengedte a jó tanácsot a füle mellett. A szeme buzgón csillogott. A takony már tényleg a felsőajkára lógott. De nem törődött vele.

- Hát, hát most újra szemtől szemben, Alvares - mormolta őszinte örömmel. - Ó, te nem tudod, mily régóta vártam már... ehh-heh-hee-hhh... erre a diadalmas pillanatra.

Morigan kihúzta magát, és tűnődve nézett le a csenevész, görnyedt vénségre.

- Verekedni akarsz? Te? *Velem?!*

- Ó, ehh, dehogy. Én már vén vagyok ahhoz, hogy elbánjak veled, Alvares... de van más, valaki más, aki megtorolja mindazt, amit velem tettél...

- Nem tudom, miről beszélsz, öreg. De azt igen, hogy az apám már rég elköltözött, te pedig nem vagy már fiatal, nincs a kezeden szögezett buzogány, és jól érzékelhetően nem „szemtől szemben” állunk, legfeljebb szemtől hasba... már ha a te szemszögedből nézzük. - Vállat vont. - De én nem azért jöttem, hogy rákönyököljek a kopasz fejedre, hanem hogy előkerítsem Meront. Ha tudod, merre találom, mondd meg... ha pedig nem, állj félre az utamból, ne akard, hogy feldöntselek!

Az öreg aggódva kaparászta szakállát göcsörtös ujjaival, de nem állt félre.

- Ó, ez nem jó... nagyon nem jó...

Morigannak eszébe jutott még valami.

- Várjunk csak! Van valami közöd ehhez az egészhez?... Mi történik? Te csinálod?! Te mérgeztél meg?! Te küldted rám a délvidéki gyilkosokat? Te kavarod az eseményeket?!

A vén ork egyszerre vihogott és reszketett. Nagyon öreg volt már, bármelyik pillanatban összeeshetett.

- Válaszolj! - recsegte Morigan. - Ne vihogj, hanem válaszolj... a rohadt ork anyádba!

Csak egy kicsit taszította homlokon, az ork mégis akkorát esett, mintha ló rúgta volna fejbe. Mereven dőlt hanyatt, s dacára hajlott gerincének, koponyája hátsó része nagyot csattant az udvar kövén.

Ott maradt mozdulatlanul, pisszenés nélkül.

- Bazzki! - sziszegte Morigan. Nem az az ember volt, aki tehetetlen öregeken szokta kimutatni az erejét. Szégyellte magát ezért a tetteért. De hát magára veszen a vén hülye...

...minek dühítette fel?

A tompa csattanásra egy lomha ork asszonyosság rohant elő a romos házból. Meglátva Ulrich mestert, hanyatt fekve, kiterülve, mozdulatlanul, a nőszemély a szája elé kapta mindkét kezét, és szaggatott, sikoltó hangokat hallatott.

- No 'iszen! - mormolta Morigan, és az öreg fölé hajolt, hogy ellenőrizze, mi lett vele.

Ulrich mestert kemény fából faraghatták; a feje nem tört be, nem szivárgott vér. Értetlenül pislogott, a szemét forgatta, ajka rángatózott. A sárgás zöld fika eltűnt az orrlikából.

A nőstény tovább sikoltozott. Úgy tűnt, nem csak ijedelmét fejezi ki ily módon, de hív valakit.

Vagy valakiket.

A ház mögül tenyeres-talpas ork nőstények rohantak elő, ásóbottal, kapával, fejőszékkal, baltával a kézben. Pár száználmas külsejű, beesett mellkasú, rozoga hím is elősomfordált; ők nyilván nem voltak alkalmasak arra, hogy besorozzák őket bármiféle fegyveres munkára.

Az elsőnek érkezett nőstény viszont még mindig fülsértőén sikoltozott.

Morigan nem volt ijedős fajta, s az elősereglett szolgák amúgy sem úgy néztek ki, mint akik bármiféle veszélyt jelenthetnek. Mert bármily harciasan rohantak is elő a nagy hangzavarra a szolgák, a délceg dragonyos láttán azonnal megtorpan- tak és elbizonytalanodtak. Morigan még a kardját sem húzta elő. A kezét nyújtotta a hátán fekvő vénségnek, hogy talpra segítse.

Az azonban nem fogadta el a segítséget; csak feküdt, pislogott, és...

...heherészett.

- Elég már a tréfából, öreg! - morogta Morigan. - Nem azért jöttem, hogy veled a régi időkről, apám viselt dolgairól diskuráljak, hanem hogy megtaláljam, akit keresek.

- Rossz ötlet, Alvares! - csikorogta a vénség továbbra is hanyatt fekve, és idióta vigyora helyére kelletlen kifejezés telepedett. - Nem kellene találkoznod nektek, kettőtöknek...

- Már miért ne?

- Mert te szép szál harcos vagy, Alvares, izmos és gyilkolásra edzett, vérben fürdetett pengével az oldaladon... Meron pedig csak egy széplelkű, ábrándos természetű, vézna ifjonc, ki igazi fegyvert még sosem fogott...

- Kikérdezni akarom, nem felkoncolni.

- Hah! Te ezt mondod. De a szemed egészen mást. Te gyilkolni jöttél. Mint mindig.

- Na idefigyelj! - sziszegte Morigan egyre türelmetlenebbül. - Nem azért caplat- tam el ilyen messzire, hogy az üres locsogásodat hallgassam. Előkerítem én Meront a te segítséged nélkül is. Nem távozok ebből a mocskos negyedből dol- gom végezetlenül!

- Pedig jobb lenne... amíg még megteheted.

Morigan annyira megrökönyödött ezen a pimaszságon, hogy még a kardjához kapni is elfelejtett. A szemét forgatta.

- Mit mondtál, hitvány?!

- Most még sértetlenül távozhatsz, Alvares - duruzsolta a vénség a földön fekve. Idegesítően vigyorgott. - De talán egy perc múlva már késő lesz!

- Fenyegetsz?

- Nem én... hanem a sors. A te vészterhes sorsod, Alvares! Azt hitted, elkerülheted? - Ulrich mester a fejét ingatta. Elkomorodott. - Most menj el, amíg még megteheted! Higgy nekem! Ha maradsz, azzal csak rosszabb lesz, neked is, nekem is, Meronnak is, meg mindenkinek!

Morigan egy pillanatra megingott. Valami azt súgta neki, valóban az lenne a legjobb, ha meghátrálna, mielőbb távozna, s soha nem firtatná többet az eddigi rejtélyeket...

De a méreg ott keringett a vérében, és ő pontot akart tenni az ügy végére. Meg akarta büntetni a felelősöket.

- Jól van - csikorogta. - Ha te nem segítesz, előkerítem én... - Felemelte hangját, és a nevet harsogta: - Meron! Dugd elő a nyálas kis szárnyseggedet!

A vénség nagyot fúj, és a fejét ingatva behunyta a szemét. Továbbra is hanyatt feküdt az udvar kövén, mintha így érezné jól magát és soha nem is akarna felkelni. Magában motyogott valamit, de nem lehetett érteni a szavait.

Morigan gyanakodva rajta tartotta a fél szemét.

- Meron... de Kasztráltan! - harsogta kihívóan. - Bújj elő, gyalázatos kurafi!

A roskatag romhalmazból újabb tucatnyi szolga szivárgott elő. Ezek emberek voltak, nem orkok, főképpen férfiak, és egyáltalán nem a legsatnyább felépítésűek. Rongyosnak éppen nem lehetett nevezni az öltözköket, de szegényesnek és megkérdőjelezhető tisztaságúnak igen. Sötét pillantásokat vetettek az udvar közepén hetvenkedő tisztre, s egymás tekintetét keresték, mintegy bátorságot mérítve. Nagyon úgy tűnt, kész örömet kihajítanak, ha erre parancsot kapnának.

Volt köztük kettő, akik a dragonyosok zöld mentéjét viselték, és akiknek széles pengéjű kard lógott az oldalán. Morigan mindkettőt ismerte látásból, de a nevüket nem tudta, csak azt, hogy az egyikük themsey-i, a másik pedig Trialcorból vándorolt ide, csakúgy, mint Braga.

Eddig meg sem fordult a fejében, hogy fegyvert rántson a szálnalmas orkokra, de a dragonyosok láttán immár akaratlanul is a kardgombjára helyezte tenyerét, és a lehető legvészterhesebb ábrázatát produkálta.

- Dragonyosok! - kiáltott rájuk harciasán. - Nevezzék meg magukat, az egységüket, a parancsnokukat! Magyarázzák meg, mit keresnek itt!

Nem kapott választ.

- Hol van Meron de Kastorgan? Adják elő!

Túl hosszan nem kellett követelőznie. A többiek háta mögül kilépett a lányos testalkatú, ifjú szárnysegéd, s dacosan karba tett kézzel, leplezetlen utálattal bámulta a zöld zekés dragonyos tiszte. Valahogy másnak tűnt, mint legutóbb a Lélekvesztő belső udvarán. Magabiztosabbnak. Önérzetesebbnek. Veszedelme-sebbnek!

Morigan alig ismerte meg. -.-

- Kast... roan??

- Bizony hogy én - vetette oda foghegyről az ifjú, elengedve a füle mellett a névtévesztést, és még dacosabb testtartást vett föl. - Kár volt idejönnie, de Leroux száznagy úr!

- Kár vagy nem kár... - Lekezelően intett a vékony fiatalembernek. - Beszédem van veled, kicsi Meron. Gyere csak ide! De ha lehet, most rögtön, bazzki, haladéktalanul!

- Jöjjön ide a száznagy úr, ha akar tőlem valamit!

- Én odamegyek, te pimasz, de akkor... - Elharapta az indulatos mondat végét. A szolgálhad mogorva pillantásával mit se törődve megkerülte a hanyatt fekvő vénséget, odaballagott, és lecövekelt a nála jó egy fejjel alacsonyabb és legalább tizenöt kilóval könnyebb ifjú előtt.

Messzebből úgy tűnt, mintha egy pelyhedző állú siheder állna előtte, ily közelségből azonban megállapíthatta, hogy a látszat becsapta: Meron nagyjából egy idős lehet vele, vagy talán egy-két évvel még idősebb is. Az ifjonti arcból tapasztalt, érett tekintet bámult elő. Morigan érezte, hogyha bármi választ ki akar szedni ebből a dacos fiatalemberből, barátságosabb hangot kell megütnie.

- Tudod, miért jöttem? - kérdezte színtelen hangon. - Tudod, mi állt abban a levélben, amit te kézbesítettél nekem tegnap este a Lélekvesztőben, igaz?

Meron hanyagul megrántotta a vállát.

- Na és ha?

- Azt a levelet valójában nem az ezeres arája írta. Láttam Corinna kézírását; még csak nem is hasonlít. Megtévesztettél! Hazudtál.

- Előfordulhat.

- Gyerünk, nyáladék, ki vele! Ki írta a levelet? Alvira?

- Vagy ő, vagy más.

- Tudom, hogy a szeretője vagy, te hitvány! És bár nem te tehetsz róla, talán nem is tudtad, hogy ő az én kedvesem volt, de az, hogy volt pofád a helyembe türemkedni, feljogosít arra, hogy kitörjem a nyakad!

- Alvira de Lunna?

- Esélyed sincs nála! Hiába nyaltad be magad a vén gróf kegyeibe, Alvira sosem fog szívből szeretni!

Meron de Kastran gúnyosan meredt rá.

- Megkergült, száznagy úr? Vagy a hőségtől forrt fel az agya? Az a dagadt úri luvnya, a picsogós sápítozásával, az álnok szemforgatásával... legfeljebb a magafajta hozományvadász tiszteknek kellhet, de nem nekem.

- Tán tagadod? Tudom, amit tudok!

- Az bizony nem lehet túl sok.

- Te mérgeztél meg!

- Vagy igen, vagy nem.

- Gyerünk már, vallj színt, *kancsal!*

- Kinyalhatja a kancsal seggemet, száznagy úr!

Morigan hunyorított.

- Ej, fiú, fiú! Kedvelem én az efféle nyegle beszédet, de nem, ha velem szemben alkalmazták.

- Az a száznagy úr dolga, hogy mit kedvel és mit nem. Az meg az enyém, hogy engem meg csöppet se érdekeljen.

- Na most már elég! Még egy pimasz szó, és a kardpengémmele leckéztetlek meg!

- Mármint avégett, hogy ne csak a seggemen legyen vágat, de a torkomon is?

A nyápic ifjú egyáltalán nem mutatott rémületet. Tiszteletet pedig pláne nem.

Morigan máskor, például egy pálinkagőzös fogadóban jót röhögött volna ezen a visszavágáson, és pár kedves pofonnal letudta volna a dolgot, de a történetek tudatában most nem érezte magát derűs kedvében. Főképpen úgy, ha tekintetbe vette azt is, hogy nem nagyon szoktak ily hetykén és arcátlanul viselkedni efféle szegényes öltözékű, satnya testalkatú, fegyvertelen szárnyseggek.

Még jobban szemügyre vette ellenfelét, s zavarba ejtette az a hihetetlen magabiztosság, mely a sötét szempárból sugárzott. E tekintet szinte izzott, parázslott; mintha eszelősen vágyna, hogy ők ketten össze csapjanak. Ettől a heves tekintettől egy kissé még Morigan is meghökölt.

Mi az ördögben bízik a kis köcsög?! Hisz' még egy vacak tőre sincs!

Kuncogó, csukladozó zajokat érzékelt.

Nem lesett hátra a hangok irányába, de az a határozott érzése támadt, hogy a tarka ruhás vénség rötyög a háta mögött. Mármint Ulrich mester...

...aki: VARÁZSLÓ!

Morigan jókora lélegzetet vett, és nagyon mereven kellett állnia, hogy el bírja titkolni háta borsódzását. Valahol a lelke mélyén bánta már, hogy egymaga jött ide. Elhozhatta volna három-négy dragonyos cimboráját! Braga kérlelhetetlensége, Mudi ereje, Thiur vadsága, Muradzi görbe szablyája jól jöhetne!

Újra kezdte; valamivel enyhültebben.

- Idefigyelj, kicsi Meron... nem akarlak én megfenyíteni, de tényleg nem tréfalog, amiért idejöttem. Nyomozást folytatok egy bizonyos merény végett, mely a házamat és a szolgálmat érte, s melynek elkövetői nem áttallották még engem, magamat is megtámadni. A szálak hozzád vezetnek. Úgyhogy, ha nem akarsz, hogy gyanakvásom végképp a fejedre szálljon... s nyakból háromszor körbete-kerje azt... felelj a kérdéseimre legjobb tudásod szerint!

- Mert ha nem? - érdeklődött az ifjú tenyérbe mászó ábrázattal. - Talán kardot ránt a száznagy úr?

- Na most már aztán... - Morigannak elfogyott a béketűrése. Megragadta kardja markolatát, és kirántotta.

Azaz...

...csak rántotta volna!

A kard ugyanis jottányit sem mozdult. Mintha beleragadt vagy belerozdált volna a hüvelybe.

Morigan elvörösödött a hiábavaló erőlködéstől és a sérelmek okozta dühtől. Testén minden eddiginél hevesebb hőhullám kúszott végig, izmai egy része görcsösen rángatózott. Máris hatni kezdett a kővarangy mérge??

- Nyavalyás szemfényvesztő! - sziszegte, és felhagyott a rángatással. Ököibe szorította a kezét. - Elbánok én veled pusztá kézzel is!

Bele akart vágni a nyiszlett szárnysegg pimasz képébe, de görcsös izmai nem engedelmeskedtek. Ökle tehetetlenül lógott a teste mellett, s alig érzékelhetően remegett, meg-megrándult.

- Ördögösség, bazzki! - Morigan a fogát csikorgatta. - Lakolni fogsz ezért, erre megesküszöm!

Meron legyintett.

- Esküdözzön csak a száznagy úr, ha ehhez van kedve! Mert hogy mást immár úgyse nagyon tehet.

**És valóban, Morigan hiába erőlködött, sem a lábát, sem a kezét nem bírta moz-
dítani. Úgy állt ott reszketve, akár egy megtépázott madárijesztő heves szélvihar közepette.**

**Az összesereglett szolgák gúnyosan röhögtek rajta, feléje köpködtek, és obsz-
cén gesztusokat mutogattak az arca előtt. Ulrich mester kaffogó nevetése száraz
köhögésbe fulladt.**

**Aztán, amikor hosszas krákogás után visszanyerte hangját, reszelősen ezt csi-
korogta:**

**- Ti ketten, vigyétek! A verembe. De óvatosan ám, nehogy csontja törjön!... Te
pedig, fiú, készítsd elő a szertartást! Még ma éjjel meglékeljük.**

**Morigan mozdulni sem bírt; immár ajkai is megmerevedtek, beszélni sem tu-
dott, csak értelmetlen nyögések és hördülések hagyták el a száját. Vadul forgatta**

a szemét, mintha tekintetét használhatná kardja helyett, azzal próbálta felnyársalni ellenfelét, ám az ezen is csak flegmán mosolygott.

Meron feltartotta bal keze mutatóujját a levegőbe, és könnyedén, szinte játékosan megbökte ujjbegyével a letermesztett dragonyos homlokát. Aprócska mozdulat volt ez, a lökés mégis erőteljesebbnek bizonyult, mint amilyenre egy átlagos ember képes lehetett volna.

A merev test hanyatt dőlt, akár egy kivágott fatörzs, és az udvar keményre taposott talajának csapódott. Az ork szolgák közül ketten megragadták a bokáját, és a lábánál fogva vonszolni kezdték a romos épület irányába.

A száznagy összekancsalító szeme előtt elhomályosultak, egymásba mosódtak az égen gyülekező esőfelhők, s a környező világ szürkésen kavargó masszává változott, ám érdekes módon a hallása ettől még inkább kiélesedett.

Kiabálást és vad hangzavart hallott a háttérből. Izgatott gyerekhang sipította:

- Jönnek a gyilkosok, hé! Rátok találtak!

- Lehetetlen! Nem tudhatnak rólunk!

- A dragonyost követték! Az ő nyomában loholnak! Ő hozta őket a nyakatokra, hé!

- Mester! - Ez Meron de Kastran hangja volt. - Vessük oda nekik! Tévúton járnak. Hadd vigyék!

- Megküzdünk velük.

- Találunk majd másik testet! - erősködött az ifjú. - Jobbat is ennél.

- Nem ostobák! - Ulrich mester megingathatatlanul bizonyult. - Ránk találtak, és még ha most sikerül is megtevesztenünk őket... amit kétlek... úgyszólván visszajönnek... erősebben, felkészültebben.

- Mester...

- Most kell kiirtanunk őket! - szögezte le a vén ork ellentmondást nem tűrően. - Azt hiszik, könnyű dolguk lesz, de mágiára nem számítanak. Miénk a meglepetés ereje, és a gyatra fegyvereikkel meg se tudnak sebezni bennünket!

A fiatalember fejét hajthatott az idős ork előtt.

- Igazat szólni, mester. Elpusztítjuk a Nezuviánokat!

Morigant még mindig a lábánál fogva vonszolták. Durva kavicsok és fadarabok dörzsölték, horzsolták fel a hátát, de ő alig érezte. Egyre kevésbé, egyre távolabbról érzékelte a környező világot. A varázslat, mely lebénította, és amely elhomályosította a látását, fokozatosan eldugaszolta hallójárait is. Olyan volt, mintha víz alá merült volna, még hozzá meglehetősen mélyre, ahová már nem ér le a nap fénye, s ahol még a legközelebbi zajok is mérhetetlenül távolian és tompán konganak.

Immár semmit nem látott, s fülében is inkább csak valami távoli kakofónia visszhangzott, nem pedig értelmes szavak vagy ismerős hangok. Azt érzékelte, hogy vonzóllói behajítják valamiféle verembe. Azt is, ahogy merev teste nagyot puffan ennek a gödörnek az alján...

...de fájdalmat nem érzett.

Magát a becsapódást is inkább egyfajta közömbös érintésnek fogta fel. Mintha átölelné a vállát és a derekát valamiféle tollpihés közeget.

Az az érzése támadt, hogy egy többmázsás, szürke kötömböt görgettek föléje, azzal takarták le a verem nyílását, azzal zárták el esetleges menekülése útját.

Még a kő csikorgását is hallani vélte.

Aztán csak hevert, hevert, hevert, hevert, hevert ott a sötétben, és fogalma sem volt arról, mi történik körülötte. Mozdulni továbbra sem bírt, s a szemét is hiába forgatta, nem látott egyebet, csak áthatolhatatlan sötétséget, viszont a hallását némileg tudta befolyásolni...

Olyan volt, mintha hol alámerülne abba a bizonyos vízbe, hol pedig följebb lebegne. Néha meglehetősen tisztán hallott zajokat és hangokat, hogy aztán pillanatokkal később mindez elhalkuljon, csak a tompa zúgás, a távoli morajlás maradjon.

És ismét az éles hangok.

Csatazaj.

Valahonnan az udvarról tompa ordítózás, dulakodás és fegyvercsörgés hallatszott, meg-megtörve éles sikolyokkal, földöntúli sívításokkal, beazonosíthatatlan durranásokkal - melyek olyanok voltak, akár a mennydörgések vihar idején, de jóval tompábbak, s mégis jóval közelibbek.

Aztán eltávolodtak.

Nagyon-nagyon messzire.

A DÖGKÚT FANTOMJA

Moriganban csak akkor tudatosult, hogy elveszthette az eszméletét, amikor magához tért. Nem tudta, mennyi ideig hevert a sötétben öntudatlanul, s azt sem, hogy vajon még most sem tért vissza a látása, vagy csak amiatt nem lát semmit, mert még mindig a kőkolonccal fedett, sötét veremben hever.

A hallása viszont újra normális lett.

Tisztán hallotta, ahogy nehéz léptek dobognak a feje fölött. Valakik összevissza rohanguáltak, és hevesen kiabáltak. Hogy mit, azt nem értette, mivel valamiféle idegen nyelvet használtak.

Mozdítani próbálta merev tagjait, és részleges sikerrel járt. Izmai nem egészen úgy engedelmeskedtek akaratának, ahogy az elvárható lett volna, de apró mozgások megtételére már hajlandók voltak. A szoborszerű dermedtséghez képest már a kisujja behajlítása is nagy eredménynek számított.

Kiáltani akart: „Ide, ide, itt vagyok!”

S bár talán már képes lett volna értelmes hangokat kiküszkődni a száján, mégis inkább visszanyelte segélyhívását. Elméjében ott visszhangzónak a szavak, amiket nem sokkal eszméletvesztése előtt hallott: „A dragonyost követték! Az ő nyomában loholnak! Ő hozta őket a nyakatokra, hé!” És Meron reagálása: „Vessük oda nekik! Tévúton járnak. Hadd vigyék!”

Vagyis, a Nezuviának őmiatta jöttek ide. Őt követték, őt tarják megölni...

S ha most felhívná magára a figyelmüket, nem biztos, hogy lenne ideje - vagy módja - kimagyarázni magát abból a helyzetből, ami miatt végezni akarnak vele. Ha pedig a támadókat visszaverték, s Ulrich mester hívei győzedelmeskedtek, kiabálni, hangoskodni végképp botor dolog lenne.

Hadd higgyék csak, hogy még mindig eszméletlen!

Esztelen kiabálás helyett inkább az izmaira összpontosított, és szinte pillanatról pillanatra egyre jobban visszanyerte fölöttük az uralmát. Eleinte még az ujjait is alig tudta mozgatni, később már nem csak a csuklóját, de a könyökét is tudta hajlítani, s még később ez az egész dermedt állapot nem tűnt többnek rossz alvást követő, merev zsibbadtságna.

Üggyel-bajjal talpra állt, és mivel továbbra sem látott semmit, dermedt ujjával próbálta kitapogatni börtöne méreteit. Keskeny, nem túl mély, palackszerű verem volt ez; ölnyi széles a tetején, alig másfél méter átmérőjű az aljánál - hiszen oldalra nyújtott karjaival érzékelhette sima falait -, s a magassága sem lehetett

sokkal több két méternél, hiszen túlontúl meg sem kellett feszítenie testét, hogy felfelé ágaskodva tenyerei a durva kötömbnek simuljanak.

Erőteljesen nekifeszült, s bár valamelyest sikerült megemelnie, érzékelte, hogy a verem fedele túl súlyos ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen félrehengerítse.

Mozdítani is alig bírta.

Némi küszködés után feladta a próbálkozást, és zihálva, mérgelődve próbált erőt gyűjteni.

Hallgatózott.

A csatazaj időközben elült. Néha-néha még hallatszottak távoli kiáltások, de hiába fülelt, nem értette, miket mondanak. Ugyanazt az idegen beszédet hallotta, amit nemrég saját otthonában.

Lehetséges, hogy a délvidékiek győztek? Megölték Ulrich mestert és szedett-vedett szolgahadát, köztük a rendkívüli módon megváltozott Meront, s most épp azon fáradoznak, hogy átkutassák a romos épületet?

Lehet, hogy éppen őt keresik?!

Ez a gondolat lelassította cselekedeteit. Nem sok kedvet érzett ahhoz, hogy nagy erőfeszítések közepette kiküszködje magát a veremből, hogy aztán a kígyócsatos idegenek elfoghassák.

Hosszan kivárt.

Hallgatózott.

Csak akkor mozdult, amikor már jó ideje nem hallott semmilyen hangot. Ismét lábujjhegyre állt, és teljes erejéből nekifeszült az üregét záró, súlyos kőfedélnek.

Keserves, sziszifuszi munka volt ez.

Szinte centiről centire tudta csak oldalra terelni a két- vagy hárommázsás kötömböt. S néha, amikor már azt gondolta, hogy sikerült arrébb billentenie, a kő visszahullott a helyére, és még a korábban nyert centiket is visszatakarta.

Morigan káromkodott és sziszegett ugyan, de nem adta fel. Semmit sem látott, semmit sem hallott, s úgy érezte, mintha az agya is szét akarna repedni, végül azonban sikerült annyi rést teremtenie, amin már kiférközhetett. Megragadta a verem peremét, felhúzódzkodott, és kidugta a fejét.

Körbelesett.

Hosszan. Alaposan.

Már leszállt az éj. Odafönn az égen fakón derengtek át a csillagok a ritkás felhőfoszlányokon, s a hold kerek képe sápadtan, jeges hűvösséggel kukucskált le páradús, sötét uradalmára. Csak nemrég állhatott el az eső; szinte még hallani lehetett a levelekről, ágakról lehulló cseppek fülsértő toccsanását.

Morigan hallása élesebb volt, mint bármikor valaha. De a látása...

Volt valami baj a szemével. Homályosan látott, mintha sűrű, zöldeskék csipke alól kellett volna előpislognia. Vagy mintha türkiz színű, fátyolos lepkeszárnyak verdesnének a szeme előtt. A szemét dörzsölte, próbálta kipislogni a kékes lepkefoltokat, de ettől csak még rosszabb lett. Hunyorgott, igyekezett átnézni a rebbenő fátyolon.

Még mindig várt.

Aztán, mivel semmi nem mozdult a közelében, óvatosan felhúzódzkodott, ki-préselte magát a résen, kikapaszkodott.

Fél térden egyensúlyozott, és bár nem tudta megállapítani, az udvarháznak melyik részén lehet, úgy saccolta, ez valamiféle hátsó udvar. A holdfényben kísértetiesen rajzolódott ki a romos, központi épület; Morigan lábujjhegyen, nesz-telenül arrafelé iramodott.

Még mindig homályosan látott a fátyolos, kékes zöld éjszakában. Csupán érzékelte a formákat, mint sem látta azokat. Jobbnak látta, ha inkább a többi érzékére támaszkodik.

Hallgatózott.

Semmi.

Szimatolt.

A halál bűzét érzékelte.

Többnapos hullák indultak oszlásnak valahol a közelben? Megborzongott, s ahogy a falhoz simult, ösztönös mozdulattal a kardjához nyúlt. Ekkor nyilallt belé, hogy úgysem tudja kihúzni, mivel a fegyvere bele van ragadva – rozsdállva a hüvelybe...

...de mire ez a gondolat eljutott a tudatáig, döbbsen megdermedt.

A kardja eltűnt!

A ruhája is.

Meztelenül állt a fal mellett, és a rideg holdfényben, a türkiz lepkeszárnyak homályában értetlenül bámulta saját testét. Még a kapcája és a csizmája is hiányzott. Eddig fel sem tűnt neki, hogy mezítláb cuppogott a langymeleg sárban. De most már nagyon is!

Kósza gondolatok kergetőztek a fejében.

Mikor vetkőzött le? Vagy valaki más vette el a ruháit és a fegyvereit? Lehet, hogy napokon át hevert ájultan az üreg mélyén, és ezalatt történt? De hogy-hogy nem vette észre, amikor magához tért? Érzékelnie kellett volna, hogy csupaszon hever a gödör mélyén!

A holdat bámulta. Türkizes árnyalatú, szürkés sárgán lüktetett. Vajon mennyi idő telhetett el, amíg eszméletlen voltam? Ez még ugyanannak a napnak az éjszakája...

...vagy azóta talán már egy hét is lepergett??

Nem telhetett el egy hét, gondolta, hiszen akkor már rég halott lennék. A kővagy rangy mérge még ma éjszaka végezni fog velem.

Hümmögve vizsgálgatta saját érzéseit, és valahogy nem akarta hinni, hogy hamarosan meg fog halni. A homályos látáson kívül semmi nem utalt rá, semmi, de semmi! Igaz, ez a fátyolos látás szokatlan volt és eléggé idegesítette, de ettől eltekintve remekül érezte magát, nemcsak a tompasága és a dermedtsége múlt el nyomtalanul, de még az a bizonytalan, fájdalmas lüktetés és a testében hullámzó hőség is a múlt kódébe vészett.

Való igaz, napközben maga is érezte, hogy valami nincs rendben a testében. Nem kellett sokat gyözködnie magát arról, hogy elhiggye, ami a levélben állt: mármint hogy megmérgezték. Egyértelműen érezte a hatását. Mostanra viszont mindez elmúlt, mintha soha nem is lett volna.

Csak ez a fátyolos látás...

Ám ez megszokható. Már egyre kevésbé zavarta.

De mi a fene történt?! Amíg nem volt magánál, Ulrich, ez a vén sarlatán meggyógyította? Kiűzte belőle a mérget?!

Képtelenség!

De akkor... mi a fene ez az egész?!

A falban jókora rés tátongott. Valaha ajtó lehetett, de a teteje és az egyik oldala is beomlott. Morigan belesett a romos házba. Nem érzékelt mozgást, nem érzékelt emberi vagy ork jelenlétet, csak patkányokat és kisebb férgeket.

Nem ment be, inkább a fal mentén jobb felé osont, amerre az előudvart sejtette. Ahogy befordult a romok szegleténél, rút látvány tárult elé: az udvart, ahol korábban a vén orkkal beszélgetett, halálba dermedt tetemek borították. Csata volt, látszott jól. A már korábban is foghíjas fakerítés több helyen beomlott, pozdorjává tört, a sáros talajt mélyre süppedt patanyomok karistolták, mindenütt elhajított, elejtett, elszórt tárgyak heverték, letépett rongyok, levágott végtagok. Döglött, szétloccsantott fejű kutyák, még egy törött nyílveesszővel átdöfött, földhöz szegezett vadászgörény is. Meg két felszerszámozott lótetem; vagy legalább-

is az a kevéske, ami megmaradt belőlük. Iszonyatosan kizsigerelték, feldarabol-
ták mindkettőt, szinte csontig hámozták, a fejüket is levágták.

Ha nem épp itt lettek volna, ahol, Morigan alaposan megdöbbszent volna a látvá-
nyon...

Viszont, ismervén az orkok lóhús iránti rajongását, egyáltalán nem volt megle-
pő, hogy Boyengartban, az Orkvárosban ennyit hagytak meg a szerencsétlen jó-
szágokból. Nyilván nem harc közben bántak el ennyire a lovakkal, hanem amikor
a csata véget ért, akkor jelentek meg a hullarablók, hogy magukhoz vegyenek
mindent, ami értékes lehet. Főként a lóhúst.

De nem kizárt, hogy hamarosan a döglött kutyákeit és a görényért is vissza-
jönnek.

Morigan tapasztalt szemmel méregette a csata színhelyét türkiz fátylán át.
Mostanra egészen hozzászokott, egyre kevesebbet pislogott.

Vagy talán egyáltalán nem is pislogott?

Egyetlen délvidéki tetemet sem látott, kivéve persze a két lecsupaszított lovat,
mely valószínűleg az ő hátasuk lehetett. Vagy mind élve távoztak, vagy - ami va-
lószerűbb - ugyanúgy magukkal vitték a halottaikat, mint ahogy azt az ő lakásá-
ban is tették.

Több mint negyven tetem hevert az udvaron, zömében göthös, alultáplált
orkok, többségében nőtények, akik nem jelenthettek kihívást képzett fegyvere-
seknek, de akadt féltucatnyi emberhulla is - azok, akik Meronnal együtt a romos
épületből jöttek elő.

Úgy tűnt, nem is igazi csata volt ez, mint inkább mészárlás. Az idegenek ledön-
tötték a kerítést, bevágtattak harci ménjeiken, és letiportak, előrángattak, leka-
szaboltak mindenkit, aki nem tudott idejében elmenekülni előlük. Öregeket, asz-
szonyokat, ifjakat egyaránt megöltek. Nem jártak jobban azok a szolgák sem,
akik nem jutottak ki a piszkos udvarból, vagy épp az idegenek fölfedezték a rej-
tekhelyüket: egymás hegyén-hátán feküdtek, vérző testtel, szétvetett karokkal,
leszegett vagy épp hátranyaklított fejjel. Az egyik harcosforma ember, azok közül
az egyik, aki a lunnai dragonyosok zöld zekéjét viselte, elvágott torokkal, kion-
tott belekkel hevert a földön egy leszakított ajtajú csűr előtt; úgy tűnt, mintha ő
maga tépte volna le a helyéről az ajtót rendkívüli erővel a kétségbeesett védeke-
zés közepette, s még halálában is görcsösen szorongatta alsó deszkáját.

A másik dragonyosnak, a trialcorinak viszont nyoma sem volt. Pedig Morigan
határozottan emlékezett rá, hogy ketten voltak a zöldzekések.

Mi a fenét kerestek ezek itt? Hova tűnt a másik? És hol van Meron?

Morigan az emlékezetébe idézte a hiányzó dragonyost, a jó kötésű, sebhelyes
arcú, kopasz fickót. A neve még most sem jutott eszébe, az viszont beugrott,
hogy legutóbb Braga társaságában látta, és ugyanúgy trialcori volt, akárcsak a
harcsabajuszos száznagy. Csöndes, mogorva fickó, aki csak ritkán járt kocsmába,
elutasította a mulatozást, és nem nagyon beszélgetett senkivel. De ha harcra ke-
rült a sor, esztelen vakmerőséggel vetette magát a vérontásba. Mint aki halni
akar.

De akkor most miért nincs a holtak között?

Ulrich mestert viszont megtalálta. A vén ork ott hevert a közelben; sárgás sza-
kállán vér- és sárfoltok éktelenkedtek, apró gubicsszeme üvegesen bámult a
semmibe. Beesett mellkasán széles, kardhegy ejtette sebek piroslottak. Legalább
nyolcszor döfték át.

Miért kellett ennyiszor???

Az első hét dőfésbe talán nem halt bele??

Morigan megmozgatta csupasz lábujjaival Ulrich rozoga testét, hátha van még
benne élet, de mint sejthető volt, a vén ork már semmire sem reagált.

Ám ahogy az enyhe bökéstől a roskatag test kissé elfordult, valami megcsillant az ujjai között.

Mit szorongat?

Morigan kivárt két-három szívdobbanásnyit, de mivel még a szellő is alig mozgott a halálba dermedt udvaron, s nem érzett semmi olyasmit, hogy lesnének rá, leguggolt a tetem mellé, és kifeszítette merev ujjai közül a fura holmit. Kacsaringós rúna volt valami kemény, sárgás fémből, vélhetően rézből; mintha két összegabalyodott, tekergő kígyó próbálna egymásba harapni. Két oldalán féltényérnyi széles bőrdarabok lógtak, amiket...

...elszakítottak!

Morigan enyhén megborzongott ennek láttán.

Arra első pillantásra rájött, mi az, amit lát, s azon túlzottan meg sem lepődött. Hiszen mielőtt eszméletét veszítette, hallotta, hogy „gyilkosok jönnek”, akik „a dragonyost követték”, és kétsége sem volt, hogy ugyanazok a fickók művelték ezt a mészárlást, akik korábban az ő házába is betörték. Vagy ha nem pont azok, akkor a cimboráik, akik ugyanilyen övcsatokat viseltek. A messzi Miteróniából jött Nezuviánok.

Nem, nem ezen döbbsent meg.

Hanem a bőrdarabok cakkos, repedezett szélein. Mert egyértelműen nem vágásnyomokat látott, NEM egy éles penge által elmetezett szíj maradványait...

Ezt az övcsatot egyszerűen letépték a támadóról...

...és egy féltényérnyi széles, félujjnyi vastag bőrszík el-szakításához nem csekély erő szükségeltetik!

Morigan gondterhelten pislogott le a vén ork hullájára. Nem nézte volna ki belőle, hogy képes elszaggatni egy ilyen szíjat. Tényleg varázsló lehetett az öreg?

De miféle varázsló? Hogy lehet, hogy titokban tudta tartani képességeit? És mit kerestek itt a dragonyosok?! És hova a fenébe tűnt Meron?!

Mert hogy a pimasz szárnysegéd sem volt az áldozatok között! Morigan többször is végigjárt minden hullát, hogy egyértelműen megbizonyosodjon a helyzetről, de egyikük sem Meron volt.

Hol lehet? Megúsztá a mészárlást? Időben elmenekült? Vagy a Nezuviánok őt is megölték és a tetemét magukkal vitték? Vagy...

Bárhogy legyen is, kósza gondolatok forogtak Morigan tudatában, melyek ugyanahhoz az egyetlen kérdéshez tértek vissza újra meg újra: „Ki a fene vagy te valójában, te kis köcsög szárnyesség??”

Bár viszolygott attól, hogy hullák ruházatában turkáljon, szüksége volt valami támpontra, hogy megértse a helyzetet. Remélte, hogy talál valamit, ami magyarázatként - de legalábbis kiindulópontként - szolgál.

Azonban nyilvánvalóan megelőzték. Azok a hullarablók, akik a döglött lovakat is csontig csupaszították, a halottaknál is alapos munkát végeztek. Elvittek minden fegyvert, minden ékszer, minden használható ruhadarabot, bármit, ami értéket jelenthetett. Morigan hiába forgatta ki a szegényes ruhák összes bélését, hiába nézett bele még a vén ork rongyos sarujának orrába is, semmi értékelhetőre nem bukkant.

Talált ugyan a hulla közelében egy tenyérnyi mocskos pergamendarabot - amit óvatosan téphettek ki egy nagyobb méretű fóliánsból -, de azt hiába bámulta a bizonytalan csillagfényben, nem látott rajta sem írást, sem rajzolatot...

...csak apróbb és nagyobb pöttyöket, foltokat, tintapacákat.

Elképzelni sem tudta, mi lehet ez. Ebbe törölte Ulrich a lúdtolla hegyét, ha azt túl mélyen mártotta bele a tintába? Vagy: mivel írni nem tud, ilyesfajta - különböző vastagságú - pöttyökkel jelölte, amit meg akart jegyezni?

Vagy: ez valami különleges írás?

Valami reccsent jobb felől.

Morigan odakapta a fejét, feszülten fülelt. A türkiz lepkeszárnyak sebesen verdestek a szeme előtt, elfüggönyözték látását, de tompa susogást, csikorgást hallott. Az a képtelen érzés markolta össze a szívét a tetemekkel tele udvaron, hogy rögvest felkelnek a holtak, és nekitámadnak.

Lehet, hogy valamelyik még él?

Kizárt dolog! A fosztogatók alapos munkát végeztek. Ha voltak is sebesültek, azokat nyilván magukkal vitték. Vagy elvágták a torkukat.

Ismét hallatszott a sustorgás, csikorgás, reccsenés, fojtott káromkodás. A hullák azonban ugyanolyan mozdulatlanul heverték, mint egy perccel ezelőtt. A zajok a romok irányából érkeztek; vagy még inkább azok mögül.

Mintha súlyos kőkoloncot próbálna nyögve elgörgetni valaki egy üreg fölül. -.

Hoppá!

Bárik is azok, őt keresik! Nyilván azt hiszik, még mindig alkalmi börtöne mélyén hever. De kik? A Nezuviának jöttek vissza? Vagy Meron meg az a trialcori dragonyos?

Morigan további késlekedés nélkül a romház felé iramodott. Szeretett volna magához venni valami fegyvert, de a hullarablók elvittek minden használhatót. Maximum a vadászgörénybe beletört vesszőt rángathatta volna ki, de ennek nem látta értelmét.

A falhoz simulva, óvatosan lopakodott a hátsóudvar felé, és egyre kínosabban tudatára ébredt meztelenségének. Eddig jóformán észre sem vette, ha valami kemény, szúrás kődarabra tiport, most már viszont szinte minden lépésnél kapkodta a lábát.

Mi történik? Most múlt el a zsibbadtsága, és kezd visszatérni az érzékenysége?

Próbálta kizárni tudatából ezeket a külsődleges érzeteket, és zöldfátylas tekintetét erőltetve kilesett a sarok mögül. Tőle tízlépésnyire, nagyjából ott, ahol az üregnek kell lennie, három alak rajzolódott ki a bizonytalan holdfényben; két görnyedt, meg egy kisebb, vézna fickó. Kézze-lábbal és feszítőként használt rudakkal azon ügyködtek, hogy arrébb gurítsák azt a jókora kőkoloncot, ami a kiscsinek derékmagasságig ért.

Morigan a szemét meresztette, próbálta kivenni, mifélek. Még a türkiz lepkeszárnyak zavaró libegésén át is hamar megállapította, hogy orkok mindhárman; két felnőttforma siheder meg egy vézna kölyök.

De mit akarnak azzal a kötömbbel?! Visszagurítani az üreg fölé, hogy újra lezárják azt? Vagy... valaki már visszagörgette, és ezek most őt akarnák kiszabadítani?

Morigan nem vesztegette arra az időt, hogy ezen töprengjen. A három ork anynyira belemerült a munkába, hogy saját zihálásuktól és szitkaiktól azt sem hallották volna meg, ha egy csatapáncélos lovag próbál zörögve mögéjük kerülni.

Viszont volt egy negyedik társuk is; egy ork kislány, aki a távolabbi kerítés tetejéről figyelt. Figyelmeztetően felsívított, amikor Morigan ellépett a ház oldalától.

No 'iszen!

Az orkok azonnal reagáltak; szinte egyszerre fordultak felé mindhárman. Első pillanatban úgy tűnt, harciasán szembeszállnak a feléjük siető, meztelen emberrel, de aztán az egyikük - épp a legvállasabb - felmordult, eldobta a dorongot, amit szorongatott, és a kerítés felé rohant. Egy pillanat alatt elkapta a rozoga palánk tetejét, és átlendült fölötte. Az ork kölyök csak tátogott, és úgy állt ott, mintha gyökeret eresztett volna mindkét lába, a másik felnőtt - aki alig nőhetett

még ki a gyereksorból - viszont rekedt ordítással nekirontott az őket meglepő, fegyvertelen férfinak.

Tapasztalatlan, harcképzetlen ifjú volt. Úgy tartotta az alig karhosszú, három-hüvelykes botot, mintha az a világ leghatékonyabb fegyvere lenne. Nagy ívben akart lecsapni vele ellenfele fejére, de Morigan a bal alkarjával félreütötte a botot, jobbjaival pedig torkon ragadta a fickót. Felfelé rántotta. Magasba emelte. Hagyta, hadd kalimpáljon a lábával. Aztán földhöz csapta. Nem túl nagy erővel, csak úgy rendreutasítás végett.

Az ork nagyot nyekkent, ott maradt a földön, hanyatt fekve, mozdulatlanul. Morigan kicsavarta görcsös ujjai közül a kurta dorongot, és megfordult.

Az ork purdé időközben megtalálta dermedt lábait, és a kerítés felé iszkolt, ahogy csak bírta.

Morigan ráüvöltött:

- Várj csak, hé!

- Dehogy várok! - A kölyök, elkapta a palánk szélét, felfelé rángatta magát. - Várjon maga!

Morigan villámgyorsan tette meg a közel húszméteres távot. Megragadta a purdét a grabancánál, és mielőtt az átvethette volna magát a kerítés túloldalára, ellenállhatatlan erővel visszarántotta.

Megperdítette, magasba emelte, mintha őt is földhöz akarná csapni.

A kölyök visított, mintha nyúznák.

A távolban dühös és rémült kiabálások hallatszottak, de úgy tűnt, senki sem akar odajönni, megnézni a riadalom okát. Még a kutyák is idegesen csaholtak, bizonytalanul ugattak.

- Sssshhhh! - Morigan torkon ragadta apró áldozatát. Elhallgattatta, de nagyon ügyelt arra, hogy ne fojtsa meg, ne roppantsa el a gigáját. Visszafelé hurcolta az üreg irányába, még mindig jó magasra emelve. Túlságosan magasra is. A kölyök mocskos lábujjai az orrát rugdosták, az ajkait kalapálták, a szemét próbálták kivenni.

Morigan letette a kölyköt az üreg mellé, hogy a lába érintse a talajt, de a torkát még mindig nem engedte el.

A szemébe nézett a türkiz lepkeszárny-fátyolon át. Mélyen.

- Most elengedlek, fiú - mormolta. - Nem akarlak megölni, de csakis rajtad múlik, életben hagylak-e. Viselkedj okosan!

Elengedte.

A kölyök rettegve lihegett, próbálta visszanyerni elakadt lélegzetét, a torkát tapogatta, nagyokat nyelt, és közben a tekintete összevissza cikázott, mintha menekülési lehetőséget keresne. Aztán mereven bámult valahová Morigan mögé, és arcára kiült az iszonyat.

Morigan hátrapillantott. Azt hitte, felkelt az ork suhanc, akit nemrég földhöz csapott.

De nem. Sőt, a tekintélyes mennyiségű vértócsából, ami körülfolyma szétrecscent fejét, arra lehetett következtetni, hogy nemigen kel ő már fel soha többé. Pedig Morigan nem akarta megölni, nem adta bele minden erejét.

- Beszélgetünk. - Nem kérdezte, leszögezte. - Képes leszel higgadt maradni? Vagy várjunk még, amíg úrrá leszel a rettegéseden?

A kölyök nagyot nyelt, krákolgott, aztán bizonytalanul bólintott. Kettőt is. De az nem derült ki, hogy ezzel melyik kérdésre válaszolt.

Morigan vállat vont, elfordult a ziháló, nyeldekülő kölyöktől, és szemügyre vette iménti áldozatát. Az ork suttyó már megvívta haláltusáját, üveges szemén részvétteljesen csillogott a holdfény.

A közelben minden csendes volt, csak valahol nagyon-nagyon távol kaffogott valami állat, a hold alig derengett át az összetömörült felhőkön, és lassan, meg-

fontoltan neszezni, szemetelni kezdett az eső. Langyos, apró cseppek hullottak, bizonytalanul, mintha nem tudnak eldönteni, átalakuljanak-e heves záporrá, vagy inkább hagyjanak fel a reménytelen próbálkozással.

Morigan a többmázsás kőkoloncot vizslatta türkiz szemfátylán át. Teljesen betakarta az üreg száját, talán ha tenyérszerű rész tátongott.

- Miért raktátok vissza?

A kölyök szóra nyitotta a száját, de aztán csak tátogott, és a fejét rázta, mintha így próbálna bocsánatot kérni azért, hogy képtelen beszélni.

Morigan ismét a purdévillogó szemébe nézett. Megismételte kérdését:

- Miért raktátok vissza a követ az üreg fölé?

- Kérem, uram... irgalmazzon!

- Félsz tőlem?

- Aaahhh.

- Azt hiszed, bántani foglak?

- Haaaaa-aaahhh.

- Miért rettesz ennyire? - Morigan bátorítóan mosolygott. - Nem kell reszkened. Nem kívánom én a végedet, fiú. Igazából a cimborádat sem akartam megölni, dacára annak, hogy bottal támadt rám. Egyszerűen így sikerült. De tisztí szavat adom, hogy te élve távozhatsz, ha beszélgetsz velem, és legjobb tudásod szerint választ adsz a kérdéseimre.

- Meg fog ölni. - Nyöszörögte a fiú szájalmasan. - Óóó, miért kellett nekem idejönnöm?

Morigan biccentett.

- Voltaképp én is ezt kérdeztem. Miért?

- Segíteni akartam...

- Nincs időm hazugságokra - szögezte le Morigan baljóslatúan. - Az igazat mondd!

A purdév csaknem elsírta magát.

- Annak az ezüstpénznek a testvéreiért jöttem, amik a száznagy úr erszényében lapultak... amikor még volt magán erszény... meg ruha.

Ez logikusnak tűnt. Miután a csata lezajlott és a hullarablók is távoztak, a kölyöknek eszébe juthatott, hogy hever itt még némi zsákmány, amit meg lehetne szerezni.

- Ne böggj! - dörögte Morigan engesztelőén. - Megértem az indokaidat, és nem neheztelek érte, hogy ki akartál rabolni.

- De nem azért szütyögök... hanem mert azt a sok jó ezüstöt valaki más lopta el. Meg a drága fegyvereket. A díszes öltözeteket... óóó, micsoda veszteség!

Morigan visszatért az első kérdéséhez.

- És a kő? Miért görgettétek az üreg fölé?

- Nem mi!

- Tán magától gurult vissza? - mérgelődött Morigan. - Na ne mondd már!

- Grooms nevére esküszöm, épp így volt akkor is, amikor ideértünk. Félre akartuk görgetni, hogy lemászhattunk és elvehessünk mindent, ami a száznagy úrnak már úgysem kell. - Az ork fiúcska a szemét forgatta. - Azt hittük, még odalent van. Azon a keskeny résen még egy patkány se mászhatott volna ki!

Morigan a homlokát ráncolta, és oda pillantott, ahová a fiú mutatott. Arasznyi hosszú, alig ujjnyi széles rés volt a kőkolonc és az üreg szája között. Ezen nem hogy egy patkány, de még egy egér sem férhetett volna át.

De akkor én hogy jutottam ki?!

A torkát köszörülte, és nem bírta levenni a tekintetét a nyílásról. Odalent túlságosan sötét volt, még a türkiz fátyol is megsűrűsödött a szeme előtt, és ő félt közel hajolni, hogy az üreg mélyére nézzen. Félt attól, amit ott lent láthat.

Ráadásul, különös benyomásai támadtak önmagát illetően. Így utólag, mintegy másodlagos érzékelésként több mindent is szokatlannak talált. Például amikor elkapta a bottal rátámadó, ork sihedert, hogy bírta ekkora erővel földhöz csapni, hogy szétloccsantotta a fejét? Hogy érte utol fél pillanat alatt ezt a kölyköt, aki nek legalább tíz méter előnye volt vele szemben? Hogy tudta könnyedén visszarántani a kerítés tetejéről? És amikor magasra emelte... *vajon milyen magasra??* A fiú lábujja az orrát, száját rugdosta, pedig normál esetben valahol a gyomra vagy az ágyéka magasságában kellett volna kalimpálnia. Az az ostoba érzése támadt, mintha az emelés pillanatában a kétszeresére nyúlt volna a karja.

Morigan a talajt nézte, és úgy hitte, el fog szörnyedni, amikor megpillantja saját árnyékát, mert nem emberi körvonalakat lát majd, hanem...

...valami egészen mást.

De nem látott árnyékot. Semmilyen.

Az eső már abbahagyta a szöszmötölést, de a hold rejtve maradt a felhők között, fénye alig sejthetően derengett át. Tök sötét volt. És Morigan mégis olyan remekül látott, mintha fényes nappal álldogált volna itt, a hátsódvar közepén.

Mi történik? - gondolta öntudatlanul, immár nem először. *Mi történik velem?!*

Vészjóslóan meredt az egyik lábáról a másakra álló, ideges kölyökre.

- Ha szökni próbálsz...

Nem kellett befejeznie. Látta a fiú szemén, hogy pontosan érti és felfogja, mennyire nincs esélye.

Okos kölyök.

Morigan felvette a földről azt a vastag, kurta rudat, amit előző áldozatától szedett el, és a végét megpróbálta bedugni a perem melletti résbe. A nyílás túl keskeny volt, a bot vége nem fért bele. Mindegy, így is talált egy helyet, ami alkalmasnak kínálkozott ahhoz, hogy megpróbálja kibillenteni vagy arrébb mozdítani a többmázsás követ.

Befeszített.

A csaknem alkarnyi vastag bot úgy tört ketté, akarna szalmaszál lenne.

Morigan csaknem orra bukott.

No 'iszen!!

Körüljárta a jókora koloncot; próbált valami alkalmasabb eszközt találni az eltávolítására. Ott volt az a másik rúd, amit a pánikszerűen menekülő, másik ork hajított el. Morigan felvette, nézegette. De mielőtt próbálkozott volna, a szeme sarkából észlelte, hogy a kölyök erősen a kerítés felé pislog.

- Úgy gondolod, megszökhetsz tőlem?

- Hááööö... dehogy.

- Vagy abban reménykedsz, hogy a társaid visszajönnek érted?

- Hát...

- Ha így történik, sok halál lesz ma éjjel a zhendeanik között. Hiszel nekem?

A kölyök behunyta a szemét.

- Engedjen el, kérem! Már így is túl sok halál volt.

- Láttad? Végignézted?

- Én...

- Mit tudsz?

- Nagy bűdös semmit.

- Mmmm, fiú, beszélj! Ne akard, hogy újra torkon ragadjalak! - Kedvesen mosolygott, akár egy gyilkolni kész leopárd. - Talán ezúttal nem engedlek el időben...

A kölyök pislogott, az orrát vakargatta, a szája széle meg-megrándult, mintha sírással küszködne.

- Hogy hívnak?

- Graok.

- Jól van, Groka, ne aggódj, csak azért ijesztgetlek, hogy megeredjen a nyelved! Szerintem többet tudsz te erről, ami itt történt, mint én magam, és utálom, hogy a homályban kell tapogatóznom. Nem foglak megölni, még akkor sem, ha nem segítesz... de ha a segítségemre leszel, megcsinálhatod a szerencsédet.

- Pénzt kínál, hé? Azt hiszi, megvehet pár ezüstért? - A kölyök a szemét forgatta. - Vagy tán aranyak is csengedeznek abban az erszényben?

Morigan vállat vont.

- Nem az számít, mi van az erszényben.

- Dehogynem.

- Adhatnék neked két aranyat jutalmul, ha a hasznomra lennél... de én még ennél is többre gondoltam.

- Néééégy aranyra??

Morigan mosolygott.

- Az aranyak, négy vagy öt is, elfogynak, előbb vagy utóbb, és akkor ismét ugyanaz az éhenkórász utcakölyök leszel, aki eddig is voltál. De ha a segítségemre leszel, magamhoz veszek, és gyökeresen megváltozhat az életed. Tegnap este meghalt a tisztiszolgám. Kell valaki helyette.

A kölyök grimaszolt.

- Magához vesz?? - undorkodott. - Bennem ugyan nem lelheti kedvét! Én nem vagyok ám olyan fajta, hé!

- Én sem vagyok *olyan*fajta, hé! - Morigan vállat vont. Ha más helyzetben hangzott volna el ez a beszélgetés, talán még szórakoztatja is, most viszont csak még feszültebbé tette. - Kosztot, kvártélyt kínálok, meg heti négy ezüstöt, mert meglepően értelmesnek és talpraesettnek gondollak, olyasvalakinek, aki még sokra vihetne kellő segítséggel. De ha ez nem kell neked, visszatérhetünk a fenyegetéshez. Megöllek, ha nem beszélsz!

A kölyök hunyorgott.

- A fa tetejéről... mindent láttam!

- Mi mindent?

- Lovon jöttek, az idegenek. Kék átalvetőben, fejbúbig vasban, számszerűjjal, kopjával, görbe szablyákkal. Füstös képű délvidékiek, szurokfekete szemmel, komor ábrázattal. Mita... mite... mitte...

- Mitgermónok - segítette ki Morigan, maga is csodálkozva azon, hogy milyen könnyen kimondta. - Nevurzigányok.

- Kéttucatnyian is, talán... de lehet, hogy nem... tudja az úr, nehézségeim vannak a számolással... legalábbis akkor, ha nem pénzürméket kell számolni...

- Tovább!

- Áttörték a kerítést, rázúdultak Ulrich mester udvarházára, és kegyetlenül legyilkoltak mindenkit, aki az útjukba került. Mi több... még azt is, aki az útjukba se került. Nem irgalmaztak ezek senkinek. Csak kettő menekült meg.

- Meron!

- Igen, ő... az, aki Meronnak nevezte magát. Meg az a másik... az a kopasz dragonyos.

- Hova mentek?

- Én meg azt honnan tudhatnám, hé? Eltűntek, míg tartott az öldöklés. Ha volt eszük, kiszaladtak Boyenból... vagy talán még most is itt lapulnak valahol.

- Miféle „varázsló” volt ez az Ulrich? - Morigan a homlokát ráncolta. Ezzel a névvel végképp nem akadt gondja. - És mifélénk a szolgálai?

- Tudom én azt?! Nem vagyok én szakértője a mágusoknak - méltatlankodott a kölyök. Aztán nagyon hunyorgott. - De azt hallottam, amit Boyenban mindenki tud... *démonok* lakoztak itt.

- Démonok? - Morigan még inkább elkomorodott. - Démonok?!
- Gewruk, uram.
- Germuk?

A kölyök az ajkába harapott, és gyanakodva fürkészte, mintha megbánta volna, hogy már így is túl sokat fecsegett. Morigan megismételte:

- *Gerwukok??* - Nagyon koncentrált, a tudatába véste, és csak azért is kimondta helyesen: - Gewruk!

- Hát... ööö... én nem szívesen...

- Beszélj!

- De miért engem faggat, uram?! Hisz' maga úgyis tudja! Jobban is, mint én.

Morigan nem tudta. Nem értette.

Nem akarta érteni!

- Beszélj, kölyök, beszélj!

- Maga talán nem gewru, száznagy úr?

- Nem hát!

- Vagy csak nem tudja, hogy az? - A kölyök erőltetetten kacagott. - Sokan nem tudják. Élik az életüket, ahogy mindig, és észre sem veszik, hogy a gewru beszívárog a lelkükbe, és átveszi az uralmat a testük fölött. Ők maguk is gewrukká válnak, és még csak nem is tudják!

Morigan hallgatott. Hallgatott. Hallgatott. Tűnődve meredt az ork kölyökre.

- Tévedek, száznagy úr? - vicsorgott az. - Azt hiszi, maga nem gewru? Pedig az, igaz lelkemre mondom. Cáfoljon meg! Győzze meg önmagát!

Miről is??

Morigan elfordult.

Ölt már gyereket, de utálta az ilyesmit.

- Honnan veszed ezt?

- Idejött, nem? De, de igen. És a Nezuvián gyilkosok maga után jöttek, magát akarták elkapni. Miért jártak volna a nyomában, ha nem azért, mert maga is gewru. Démon, száznagy úr, maga gewru démon, higgyen nekem! Csakúgy, mint Ulrich, csakúgy mint az a Meron, meg azok az ember külsejű démonok, akik idejöttek, hogy az orkvárosban bújjanak meg.

Ne folytasd! - könyörgött lélekben, de közben maga is hitte. Vagy mégsem? *Gewru vagyok?!*

- Nem hiszi, ugye? - folytatta vehemensen a fiú. - Azt hiszi, hülyeségeket beszélek

- Azt.

- De én nem! Ha nem hisz nekem, keresse meg Mayrát! Ő többet tud erről. Mindent tud a démonokról!

Morigan a homlokát ráncolta.

- Az a pici ork lány...

- Dehogyis, hé! - Graok kacagott. - Az csak egy béna kis szutyok, aki ragad rám, mint a kullancs. Mayra idősebb. Sokkal.

- Hol találom?

- A régi romvárosban. Tudja, keletre, a Hyoora elágazásánál, a szigeten.

- A Nekropoliszban? - Morigan hunyorgott. - A holtak városában?

- Van tán másik romváros is, hé?!

Morigan még most sem akarta hinni. Hiszen az egy elhagyatott, kísértetjárta hely, amit nagy ívben elkerül mindenki, akinek kedves az élete.

- Azt állítod, hogy a nővéred... az „őrangyalod” a Nekropoliszban él?

- Dehogyis, hé! - tiltakozott a fiúcska őszinte felháborodással. - Sosem állítottam, hogy „él”!

Morigan beleborzongott kissé a tudatán átsuhanó gondolatba, és jelen helyzetében nem szívesen forszírozta volna tovább ezt a kérdést. A fiúcska sem erőltette; eszébe jutott valami más megoldás.

- Ha nem akar elmenni Mayrához, akkor is könnyen meggyőződhet arról, mi az igazság, hé!

- Meggyőződhetek?

- Ha maga nem démon lenne, száznagy úr, meg se bírná mozdítani azt a többmázsás sziklát...

- Láthattad, nem bírtam. Eltört a rúd.

- És rúd nélkül? Miért nem próbálja felragadni, és egyszerűen arrébb tenni?

Morigan zordan mosolygott.

- Badarság!

- És ha nem az? Uram! Ha nem megy, ha nem bírja felemelni, legalább *mindketten* megtudjuk, hogy nem démon.

Morigan flegmán mosolygott, odanyúlt, és átölelte a kőkoloncot. Próbálta megemelni. Nem ment.

- Láthatod, Grukka... nem vagyok démon.

- Mert nem akar az lenni. - A kölyök csalódottan meredt rá. - De ha tényleg akarná...

- Na jó, akkor most *igazán* akarom. Láthatod...

- Ááááhhhh!

Morigan döbbsen meredt a többmázsás kőkoloncra. Még mindig az ölében tartotta.

Olyan könnyedén emelte fel, hogy nem is érzékelte a súlyát. Úgy fogta, mint valami tollpárnát. És amikor első rémületében elhajította, az hat métert repült, a lendülettől tovagörgött, a fakerítésnek ütközött, és szilánkokra zúzta azt.

Morigan dermedten követte tekintetével a kő útját, aztán lebámult a keskeny szájú, palackszerűen mélyülő üregbe, és attól, amit látott, elhomályosult a szeme előtt a valóság.

Az üreg nem olyan volt, mint amilyenre emlékezett. A legszélesebb ponton a négy métert is meghaladta, a magassága pedig nem két méter körüli volt, hanem...

...legalább húsz!

Nem „üreg” volt ez, inkább valamiféle kiszáradt kút.

És az alján...

Az alján egy mozdulatlan test hevert. Izmos, jókötésű ember, a dragonyosok sötétzöld zekéjében, saját torkát markolva.

Dermedten. Halálba fagyva??

Ő volt az odalent: Morigan de Leroux!

Morigan önmagát látta az üreg mélyén. Rekedten felkiáltott, megsédült, hányingerrel küzdött.

Igazából nem is hányingerrel, hanem valami nehezen leírható érzéssel. Mintha egy szellemszerű testben hirtelen jégkásásodni kezdtek volna lángoló, szikrákat köpködő belső szervei.

Hátulról megtaszították - nyilván az ork kölyök tette -, és ő tehetetlenül bucskázott alá a húszméteres mélységbe.

Félórán át zuhant.

Vagy csak úgy képzelte?

ÉBREDNI, TALÁN LÉTEZNI

A zuhanás álomszerű - vagy inkább rémálomszerű - volt, de a becsapódás pillanatában magához tért. Érezte, amint teste a kemény kőhöz ütődik, hidegség lüktetett végig tagjain, de fájdalom nem.

Kóvályogva tápáskodott fel, és a vállát, karját tapogatva próbálta megállapítani, törött-e csontja.

Aztán pár hosszú pillanatig nagyon mereven állt.

Mert miközben a tagjait tapogatta, tudatosult benne, hogy már nem meztelen; ruhája, kardja, töre, csizmája, de még az erszénye is, mind-mind ott volt rajta.

Mikor öltöztem fel?! Eszméletlenül hevertem, és közben felöltöztetett valaki?!

Felfelé bámult.

Valahol a magasban, a kút keskeny peremén túl a hold kibújt a felhők közül, és letekintett rá.

Morigan kihívóan bámulta.

Hunyorgott, mert úgy látta, mintha füstszerű szellemalakok suhannának el odafönn, köröznének fölötte, akár a keselyűk, a pusztulását várva.

Az éjszaka csendes volt, a távolban fájdalmasan felvonyított egy kutya, és még kettő-három csatlakozott hozzá. Aztán egyszerre elhallgattak, mintha torkukat metszették volna.

Morigan kábán támolycgott. Próbálta összeszedni a gondolatait, próbálta megérteni, mi történhetett vele az elmúlt Percekben. Emlékei kósza füstpamacsokként gomolyogtak a fejében; minden érthetetlennek és felfoghatatlannak tűnt.

Hogy mászott ki innen nem sokkal ezelőtt? Miért meztelenül? Hogy zuhant vissza ismét? És miért ruhában tért magához?

Meghaltam? Megölt a méreg, és nem én bolyongtam odafönn a felszínen, csak a kísértetem...

Vagy:

A fiúnak igaza van; démon vagyok! Már korábban is éreztem, hogy valami nincs rendben velem. Túl sok minden megváltozott az utóbbi időben...

Vagy:

Nem haltam meg! Nem vagyok démon! Mindössze megőrültem! Itt hevertem mindvégig, csak álmodtam az egészet!

A fejét ingatta. Ezt az utóbbi magyarázatot kapásból elvetette. Ha csak álom lett volna, az üreg nyílását még mindig a szikla zárná le. Az viszont szabadon tátongett; látta odafönn a tétova holdkarikát.

Lehet, hogy most álmodom? A fiú lelökött, lezuhantam, annyira megütöttem magam, hogy elájultam, és most képzelődöm...

- No 'iszen! - sziszegte. Mérgesen rázta a fejét.

Nagyot fújt, erővel kiterelt minden bosszantó gondolatot a fejéből, és arra összpontosított, hogy juthatna ki ebből a furcsa, palackszerű kútból.

A fal simának tűnt, nem olyannak, amin lennének kapaszkodók ahhoz, hogy felmásszon.

De egyszer már kijutottam...

Csakhogy akkor ezt az üreget alig két méter magasnak érezte, simán elérte a peremét, most viszont a nyílása elérhetetlen magasságban tátongett.

Próbált kapaszkodót keresni, próbált felmászni, de jóformán egy méternyivel sem jutott feljebb, már is visszacsúszott. Az üreg alja pedig túl széles volt ahhoz, hogy kürtömászó technikával, testét a falnak feszítve araszoljon fel a legtetejéig.

De egyszer valahogy már kijutottam...

De hogyan??

És biztos ez? Nem csak képzelődés volt?

Tovább próbálkozott, de nem jutott semmire.

Neszezést hallott fentről. Felfelé bámult, és hangosan az ork kölyköt szólította:

- Grunkk! Te vagy az?... Ott vagy?... Gruank!

Semmi válasz.

Ehelyett egyetlen langyos vízcsepp hullott az arcába; mindössze egyetlenegy.

A neszek beazonosíthatóvá váltak odafenn; az eső szöszmötölt ismét. Rézsút eshetett, a cseppek szétmosódtak az üreg falán, csak nagy-nagy ritkán talált utat magának egy-egy a lent álló férfi arcáig.

Morigan felhagyott a mászással, más taktikát választott. A falat kezdte tapogatni, lassan, megfontoltan, roppant óvatosan. Valamiféle rejtett ajtót keresett.

Hiszen ez a furcsa formájú üreg nyilván nem egyfajta dögkút volt, amibe hullákat - vagy élőket - hajigálnak, s hagyják, hogy benne rohadjanak. Egyetlen jel, egyetlen csontdarabka, egyetlen maradvány sem utalt arra, hogy itt pusztult volna eddig bárki is. Márpedig azt biztosra vette, hogy nem ő az első, akit behajítottak. Egyfajta tömlőc lehet, és lenni kell valami módszernek, amivel idővel kiszedik belőle az áldozatokat. De hogyan? Fentről, kötéllal és csáklával kihorgásszák az eszméletlen - vagy halott - rabot? Ez eléggé körülményes lenne. Sokkal valószínűbb, hogy lesz itt egy rejtett járat, egy álcázott ajtó, amin át érte jönnek.

De ismét következtek a kérdések.

Mi célból? Mire szolgál ez az akna? Mit kezdenek az ide hajítottakkal? Miért használta a vén ork vele kapcsolatban azt a fura szót? Mit jelent az, hogy „meglélik”?

Morigan hosszan tapogatózott, keresgélt eredménytelenül; ha volt is ott bármi féle rejteajtó, nyomát sem találta. Remekül álcázhatták.

A dragonyos száznagy tanácstalanul toporgott, és merőn bámult felfelé. Nyújtózkodott, próbálta használni „démoni” erejét. Valami olyasmire gondolt, hogy a karja megnyúlik húsz méter hosszúra, meg tudja ragadni vele a kürtő peremét, és könnyedén felhúzza magát. De semmi ilyesmi nem történt, az a perem elérhetetlen magasságban látszott.

Morigan behunyta a szemét, és ismét megpróbálkozott, s közben nagyon-nagyon erősen, igazán akarta, hogy sikerüljön; ugyanúgy, mint amikor a több-mázsás sziklakoloncot elhajította.

Így sem járt sikerrel.

Ugrálni próbált. Elrugaszkodni, nagyot szökkenni.

Az így nyert fél méter messze nem volt elég ahhoz, hogy elérje a peremet.

Morigan értetlenül morgott magában, és a bosszúsága egyre növekedett. Semmit sem utált jobban, mint a tehetetlenséget, mint amikor nem tud mit kezdeni a helyzettel. Szánalmasnak, kiszolgáltatottnak érezte magát, és gyűlölte ezt az érzést.

Eszébe jutott a titokzatos - folytonosan változó tartalmú - levél, és előbogarászta az övbéléséből. Ámde hiába hajtogatta ki, hiába meresztette a szemét, egy árva szót sem bírt kibetűzni. Bár úgy tűnt, a szeszélyes eső pár perces próbálkozás után ismét elállt, a hold a felhők mögött maradt, és nem derengett át annyi fény, ami elegendő lehetett volna.

Fönről viszont ismét neszezés hallatszott. Nyögés, sziszegés, fojtott szitkok. Aztán ütemes csattogás, dübögés, éles jajdulás, heves káromkodás, további dübögés.

Mi a fene történik odafenn?! Ki verekszik kivel?!

Morigan akaratlanul is megborzongott. Valahogy baljós előérzete támadt. Visszadugta a papírt az övébe, aztán a keze ösztönösen a kardja markolatára csúszott, és ellenőrizte, nincs-e „beleragadva” a penge a hüvelybe, mint pár órával ezelőtt. Most nem volt.

Óvatos léptek közeledtek, és egy homályos fejforma rajzolódott ki a perem fölött.

Morigan a legöblösebb részhez simult, és remélte, hogy ugyanúgy nem látják jól, mint ahogy ő sem tudta kivenni, ki lehet a rejtélyes érdeklődő.

- Száznagy úr! - A suttogó hang reszelésnek tűnt, és visszhangzott kissé. Ebből Morigan nem tudta volna beazonosítani, a következő megszólalásból viszont már igen. - Odalenn van még, hé?!

Morigan hunyorgott.

- Goróka?

- Graok vagyok. És vigyázzon, hé, mert dobom a kötelet, és kő van a végén...

Már jött is lefelé a kötélvég, élesen csattogva, pattogva, még szikrázva is a kürtő falain. Aztán nagyot csattant az akna kövezett fenekén, és enyhén Morigan lábszáranak csapódott. Nem ütötte meg annyira, hogy fájjon, de legalább tudta, hol keresse a sötétben.

Megragadta, óvatosan megrángatta. Nem tűnt túl stabilnak.

- Másszon, száznagy úr! - biztatta a kölyök. - Majd én megtartom.

- Te? Egymagád? No 'iszen...

- Ne féljen, nem ránt le! Kikötöttem a végét.

Morigan még egyszer megrángatta. Most is úgy tűnt, mintha engedne minden egyes ránduláskor. Mintha csak a vékonydongájú ork purdé tartaná.

Nem fogja elbírní!

Lehet, hogy nem is akarja? Hagyja, hogy felkapaszkodjon majdnem a legtetejéig, onnan visszajött, hogy összezúzza magát...

...aztán lemászik ő, és kifosztja.

Nevetséges gondolat volt ez. Hiszen egyszer már lezuhant húsz méterről. Ha abba nem halt bele, most sem valószínű.

Keményebben megragadta a kötelet, belecsimpaszkodott, ráakaszkodott teljes súlyával. Most is megvolt az a bizonytalan érzése, mintha csak a kölyök tartaná, aki nem fogja őt elbírní, de végül is a kötél nem engedett annyit, hogy vissza-csússzon a kürtő aljára. Morigan mászni kezdett.

Túlzás lenne azt állítani, hogy majomszerű ügyességgel kúszott volna fel pillanatok alatt a foszladozó kötélre, de azért fokozatosan araszolt felfelé. A lábával kapaszkodott, erős karjaival pedig újra meg újra felfelé húzta magát. A kötél persze kilengett, és hol az egyik, hol a másik falnak csapódott, de ez fele annyira sem zavarta, mint a kardhüvelye, ami folyton a lába közé akadt... De ő jó erőben volt, s bár a mászási technikája nem volt túl kiforrott, a nehezítő körülmények ellenére is lendületesen felkapaszkodott. Egy percbe se telt, megragadta a peremet, és feltornászta magát. Még csak nem is lihegett.

Ekkor látta meg, mihez erősítette a kötél felső végét a kölyök, és megértette a korábbi zajok forrását.

Graok azt a két vaskos fadarabot verte bele cölöpként az esőáztatta földbe, amivel korábban ő a nagy kőkoloncot próbálta arrébb görgetni. Nyilván ez volt a tompa puffogás, ahogy ezeket kalapálta...

...az éles jajkiáltás pedig az, amikor eközben saját ujjára csaphatott.

Ám ezek a cölöpök nem biztos, hogy megbírták volna az ő súlyát, kifordulhattak volna a felázott talajból. Éppen ezért a fiúcska áttekerte a kötélvéget a szétloccsant fejű ork siheder derekán, s a biztonság kedvéért odavonszolt még két

másik tetemet is az előudvarról, azokkal súlyozta le még inkább a rögzítést. Sőt, hogy még biztosabb legyen, ő maga is tartotta, meg még valaki...

...az a lapított orrú ork kislány, aki korábban az őrszem szerepét töltötte be.

- Ez itt Szutyi - vigyorgott Graok. - Őt is felfogadja szolgának, ugye, száznagy úr? Ő szerezte a kötelet. Remek lány. Mos és takarít, rendben tarja a házat. Egy ezüst hetente, azért akár a seggét is kinyalja.

- Ndoye a nevem, nem Szutyok - csipogta a kislány önérzetesen. És bólogatott.

- Nem nyalok valagat. De főzni jól tudok. Hármat.

- No 'iszen. - Morigan nem akarta tudni a további részleteket a főzéssel kapcsolatban. - Mi az, Grakko, már nem hiszed, hogy démon vagyok?

- Há... de.

- Akkor?

- Mindenki tudja, hé! Jövedelmezőbb szolgálni a gewrut, mint ellene szegülni!

- Ha így gondolod, miért löktél bele a kútba, hé?

- Nem tettem ilyet! - Az ork fiúcska szeme tágra nyílt. - Magától szédült bele a száznagy úr.

- Magamtól?

- Lenézett, oszt' zutty... Én szólongattam, hosszan kiabáltam, de mivel nem felelt a száznagy úr, elrohantam kötélért. Szutyi segített.

Morigan a szemöldökét ráncolta. Maga sem tartotta kizártnak, hogy a zuhanás után elveszthette az eszméletét.

- Lenéztél utánam... amikor lezuhantam.

- Naná.

- És... mit láttál?

- Óöö... hogy érti a száznagy úr?

- Láttál rajtam kívül valakit odalenn, vagy csak én voltam ott egyedül?

Graok nagyon grimaszolt.

- Miért, tán volt ott más is, hé?

- Én is épp ezt kérdezem.

A fiúcska a vállát rángatta, buta képet vágott.

- Háööö... én nem láttam senki mást.

- És amikor lenéztél, még mindig csupasz voltam, vagy addigra már ruhában?

- Már hogy-hogy?

- Egyszerű a kérdés, Gruka. Ruhában hevertem odalenn vagy csupaszon. Vagy... két példányban is... hm, hagyjuk...

A kölyök tényleg nem értette.

- Nagyon beverte a fejét, száznagy úr?

- Azt mondtad, lenéztél.

- Há', de mert sötét volt... és mivel megijedtem, nem nagyon méregettem a szemem.

- Az orkok jól látnak a sötétben, vagy nem?

- Hát igen, ja... már ha van rá idejük, hogy a szemük hozzászokjon. De én nem sokat bambultam itt. Futottam kötélért.

- Azt mondtad az imént, hogy „hosszan kiabáltál”.

- Na jó, annyira azért nem nagyon hosszan.

- Jól van - dörmogte Morigan megadóan, és úgy intett, mintha mindent el akarna hessegetni a közeléből. - Elég ebből. Elegem van Boyengartból, meg ebből az átokverte házból!

A kölyök egyetértően bólogatott.

- Akkor most hazamegyünk a lakására?

- Már hogy-hogy... hogy... No 'iszen!

- Felfogadott bennünket, hé! Ne próbálja letagadni! Azok után, hogy kihúztuk a kútból és megmentettük az életét...

- Igen! - sívította az ork kislány méltatlankodva. - Tudok főzni! Hármat! És én hoztam a kötelet!

Morigannak hevesen lüktetett a feje. Különös, zavaró érzés volt. Rosszabb, mint a másnaposság.

Csillapítóan emelte fel mindkét kezét.

- Jól van, jól van. Mindkettőtöket felfogadtam. Te a tisztiszolgám leszel, Gramuk... te pedig a tiszt... házi izé... szutykom...

- Ndoye a nevem! - sívította közbe a kislány. - Az övé pedig Graok... és maga még mindig a kút mélyén ücsöröghetne, ha én nem lopok kötelet...

Morigan feje még jobban lüktetett.

- Elég! - vágott közbe. - Tisztí és úri becsületszavamat adom, megesküszök Zhénia üdvére... vagy bármire, amire akarjátok... hogy alkalmazlak mindkettőtöket. De ma éjjel még nem viszlek haza benneteket.

- Le akar rázni, hé!

- Erről szó sincs. De ma még... pihennem kell, meg még pár napot... de szavam-ra...

- Ffffúúúú...

Morigan sóhajtott.

- Jól van. Közelítsük meg más oldalról a kérdést. E pillanattól kezdve fel vagy-tok fogadva, hivatalosan is engem szolgáltok, mindketten. Következésképp engedelmesskednetek kell az utasításaimnak, különben kénytelen leszek felpofozni mindkettőtöket.

- Ffffúúúúúúúúúúúúúúúú...

- Én mondom meg, mivel szolgáltatok - szögezte le Morigan. - És mivel momen-tán nincs szükségem csizmapucolásra, galléreményítésre vagy egyéb fontos tisztiszolgai teendőkre... sem takarításra vagy pedig főzésre... sokkal fontosabb feladattal bízlak meg benneteket. - Hogy elejét vegye az újabb méltatlankodás-nak, sietve leoldotta az övéről az erszényét, és a fujjolni készülő Graok kezébe nyomta. - Ezt az előleget azért adom, hogy segítsen a feladat végrehajtását, amit most rátok bízok. - Kivárta, amíg a két kölyök leveszi a szemét a nem túl vaskos erszényről, aztán folytatta: - A feladatotok a következő... derítsétek ki, hová ment Meron de Kast... az a keresztveréses szemű ember, aki itt élt Ulrich házában. És tudjátok meg azt is, hová lett az a másik dragonyos... egy bizonyos trialcori, aki Meront szolgálja! - Egyik ork kölyökről a másikra nézett. - Számomra most ez a legfontosabb. Derítsétek ki! Kérdezősködjetek, hallgatózzatok, tartsátok nyitva a szemeteket! Feltétlen meg kell találnom Meront... bármi áron! - Zor-dan elhúzta a száját. - Mindaddig, amíg meg nem találjátok nekem, amíg ki nem derítitek, hol bujkál, többre ne számítsatok!

- De ha megtudjuk...

- Mielőtt a nap delel - vágott közbe Morigan lehengerlően -, eljövök a boyeni fahídhöz meghallgatni, mire jutottatok. Ott várjatok!

ÁRNYALMAS ÉJSZAKÁN

Javában az éjszaka közepén járt az idő, s a hajnal még kósza ígéretként sem derengett a keleti égbolton, amikor Morigan de Leroux átkelt a rozoga fahídon a Ticoo túlsópartjára, s mögötte elmaradtak Boyengart lepusztult viskói, nesztelenül suhanó árnyai.

Immár magas, többszintes házak, elegáns villák, hivalkodó paloták között vezetett az útja, s léptei visszhangokat vertek a kövezeten.

De nem magányos visszhangokat!

Morigan megtorpant, és hallgatózott.

Az az érzése támadt, mintha a léptek visszhangjai egy picikét tovább folytatód-
tak volna a kelleténél...

...de aztán megszűntek.

Csend ölelte körül; a város még mélyen aludt.

Olyan érzése támadt, mintha megcsiklandozták volna a hasa tájékán, s ahogy odanyúlt megvakarni, szinte magától csusszant a kezébe a titokzatos levél.

Kihajtogatta.

Tökéletesen üres volt. Egy árva betű sem látszott rajta, sem egyik, sem pedig a másik oldalán. Még a feltört kócsagos pecsétből is csak halvány foltok maradtak.

Morigan forgatta. Ide. Oda.

És épp mielőtt összehajtogatta volna...

...a szeme előtt formálódott meg az újabb üzenet, betűről betűre.

„Nezuviánok, Mirosurduval Könyve. Ez a kulcs. Muradzi.”

Csak ennyi?! És a kővarangy mérgével mi van?! Már csak perceim vannak hát-
ra? Sikerült túlélnem a mérgezést? Vagy már rég halottnak kellene lennem?!

Várt. Várt. Várt. Még tovább várt. De ennyi. Nem folytatódott a kurta üzenet.

Neszezést hallott.

Vagy csak képzelte? Hisz' senki és semmi nem mozdult a közelben.

De aztán mégis, mintha egy szürkés árnyalakot látott volna elsuhanni a híd in-
senső végétől egy alacsony raktárépület irányába.

Morigan vadul meresztette a szemét, de nem tudta eldönteni, valóban elosont-
e arra valaki, vagy csak felajzott képzelete játszik vele.

Gramukkó? Vagy talán csak egy kóbor kutya?

Megköszöri a torkát, és odakiáltott:

- Ki van ott? - Miután nem kapott választ, tett egy lépést közelebb, mintha oda
akarna menni. - Te vagy az, kölyök?... Ne bújócskázz velem! Jöjj elő! Mutasd ma-
gad, hé!

Semmi válasz.

A levélen még ott állt a kurta üzenet:

„Nezuviánok. Mirosurduval Könyve. Ez a kulcs. Muradzi.”

De mit jelent ez? Mire akarja figyelmeztetni az üzenet küldője a Nezuviánokkal
kapcsolatban? Mi a fene az a „Mirosurduval Könyve”? És... mi köze van ehhez az
egészhez Tírel Muradzinak?

Muradzi miterón. Mint ahogy a Nezuviánok is Miteróniából jöttek. Nyilván van
összefüggés.

De a „Mirosurduval Könyve”? Az miféle kulcs lehet?

Egyáltalán ki az a hülye, aki olyan ajtót talál ki, aminek a kulcslyukába egy
könyvet kell bedugni??

Morigan elhessegette ezt a tétova gondolatot. Ha nem lett volna ennyire fáradt,
eleve fel se vetült volna benne ez az ostobaság. Tudta ő jól, hogyan kell értel-
mezni.

Mirosurduval Könyve a kulcs.

Ha megtalálja, a könyvből nyilván sok mindent megtudhat, sok választ meg-
kaphat.

De hol lehet ez a könyv? Muradzinál? Vagy a Nezuviánoknál?

Vagy... vagy...

Morigan nem vesztegette tovább az időt oktalan találgatásra. A nappali hőséget követően szokatlanul hideg volt az éjszaka. Fázósan összehúzta magán szakadt, sáros mentéjét, és amennyire sajgó bal térdétől tellett, meggyorsította lépkeit. Néha-néha hátralesett a válla fölött, s bár nem látott, nem hallott semmi gyanúsat, mégis egyre jobban megerősödött benne az az érzés, hogy követik.

A Vásározók útja, melynek követ koptatta, a város szívébe, a módosabb negyedbe vezetett, melynek peremén, a kézművesek negyedében az ő bérlakása is állt, s ő egyenesen hazafelé vette az irányt. Bár igaz, ami igaz, a történetek után túl sok kedvet nem érzett ahhoz, hogy hazatérjen otthonába s egy fedél alatt haljon halott szolgájával.

Rossz előérzet kínozza.

Miközben, lerövidítendő útját, átkelt az elvadult bokroktól burjánzó Zhendeani Parkon, tisztán hallani vélte maga mögött az ütemes csikordulásokat a kavicsösvényen.

Hirtelen megállt.

A csikordulások azonnal abbamaradtak.

- Bárki követ is - kiáltotta öblös hangon -, figyelmeztetem, hogy nem veszem tréfára a dolgot. A kardom is éles... de messze nem annyira, mint a hangulatom.

Semmi reagálás.

- Utoljára szólok! Bárki jár is a nyomomban, jobban teszi, ha elszelel. Fogytán a béketűrésem.

Semmi.

Csak a hűvös, északi szél támadt fel újra, az suhogtatta, cirógatta az engedelmesen behódoló, borzongó bokrokat. De mintha valami...

...mégiscsak mozdult volna egy távoli fatörzsnél.

- Na jó! - kiáltotta Morigan mérgesen, és kardot rántott. - Most odamegyek, és lerántjuk a leplet...

De mégsem ment.

Döbbenet elhallgatott.

És csak állt.

A kard csaknem kihullott megreszkető kezéből.

Mert a hold kibukkant a felhők közül, és ahogy sápadt fénye keresztülkúszott a rendezetlen parkon, a magányos cédrus árnyékában egy szörnyűséges alakot tett láthatóvá.

Egy nő állt ott.

Egy tetőtől talpig csupasz és szőrtelen teremtmény. Feje, akár egy kőgolyó, kopasz volt és csillogó. Lapos emlői a derekáig lelógtak, s szinte világítottak a kísérteties fényben. Sötét szemüregében megfoghatatlanul távoli, vörös tűz parázslott. Úgy állt ott, mintha nem is élne; csupán egy frissen kihantolt, merev teremtmény lenne, amit odaállítottak, és a fatörzsnek támasztottak.

- Zhénia nevére! - suttogta megborzongva Morigan, és erőt kellett vennie magán, hogy meg ne futamodjon. - Miféle ördögi... tréfa ez?

A csupasz nő mozdulatlanul állt. Vörösen parázsló tekintetével őt bámulta. Szóra nyitotta száját, és ajkait különös zizegő, sercegő hangok hagytak el; mint ha száraz falevelek közé hullott, részeg darazsak dühöngének.

Morigan beleborzongott. Egyetlen szót sem értett, mégis a lelke mélyéig megremegett. Úgy érezte, mintha valami nagyon-nagyon fontos dolgot akartak volna közölni vele; valami olyasmit, amit egykor tudott, de amire immár nem emlékezett.

- Gewru vagy? - sziszegte. Aztán sűrűn pislogott. - És én is... gewru vagyok?

Zizegő, sercegő hangok sorozatát hallotta ismét. Még most sem értette, de azt felfogta a hangok tónusából, hogy a kísértetnő parancsolni próbál neki valami olyan nyelven, amit ő nem ért meg.

Morigan elfuthatott volna - nem lett volna tanúja gyávaságának -, ám a bátorság olyasvalami, ami nem kizárólag azért létezik, hogy azt mások előtt fitogtassák. Karddal a kezében a kísérteties jelenés felé mozdult, hogy végére járjon a rejtélynek; ki követi őt és mit akar tőle...

Ám a hold visszabújt felhőparavánja mögé, és a cédrus környéke sötétbe bozult. A felajzott dragonyos hiába járta körül a göcsörtös fatörzset, nem talált senkit és semmit. A sötét szemüregek vörös izzása nyomtalanul elenyészett.

Morigan bosszúsan téblábolt még ott egy ideig, a különös nőalakot szölongatta, de semmi választ nem kapott.

- Manya?! - kiáltotta váratlan ötlettel. - Tudom, ki vagy te... Grulk nővér-izéje, igaz?... Ne bujkálj előlem, bazzki, tudom, hogy te vagy!... Mi lesz már, hé?!

Pár perc múlva feladta, visszacsúsztotta kardját a hüvelyébe, és enyhe borzongással maga mögött hagyta a Zhendeani Parkot.

Alig tett meg pár lépést a kövezett Rézművesek utcáján, amikor egy keresztező sikátorból a nevét hallotta. Előbb csak halkan, aztán már jól érthetően:

- De Leroux?... *De Leroux!*

Túl sok volt már neki mindez egyetlen éjszakára.

- Most már aztán elég! - harsogta dühösen. - Mutasd meg még egyszer az ocsmány pofádat, s szavamra, megszabdalom!

- Mée', a te pofád tán szebb... te, teeee páros lábon csüngedző lófütyi?!

Morigan a szemét meresztette, és próbálta beazonosítani az ismerős orgánusmot. Az illető mély basszusban, meglehetősen délvidéki akcentussal beszélt.

- Muradzi? - hitetlenkedett. - Tirel Muradzi?

- A' hát személyesen, csszed meg! Muradzi, aki maj' mingyárost beveri tenneked pofádat, hogy még enyiménél is ocsmányabb legyen!

Morigan gyanakodva oldalgott közelebb. Hisz' épp Muradzihoz indult! Hihetetlennek tűnt, hogy simán belebotlik! Átveréstől tartott; attól, hogy valaki utánozza tisztvársa hangját és lehetetlen akcentusát. Pár lépést követően azonban megpillantotta Muradzi ismerős formáját; a zömök törzset, a vaskos végtagokat, a hosszúkas fejet, a csőrszerű orrot, a tompán bambuló, fekete szempárt és a varkocsba font, hollófekete haját.

A miterón származású száznagy szétvetett lábbal ült az utcán, hátát egy kapu faragott oszlopának vetve, mindkét kezével az esőtől maszatos utcaköveket kaparászva, mintha kapaszkodót keresne.

- Muradzi! - sziszegte Morigan elhűlten. - Mi a fenét csinálsz te itt?!

- Felkelődök... bevernye ten ocsmány pofáját!

- No 'iszen!

- Mer' te sérteszelsz! - méltatlankodott a fickó, s sötét tekintete haragosan villogott. - Mé' kell énnekem ábrázatom kigúnyolódzani?! Azé', mer' füstös a képem... meg olajos, he?? Csszed meg te, száznagy úr!

- Félreértés - mormolta Morigan. - Ne haragudj, bajtárs, összetévesztettek valakivel! De nagyon jó, mert épp téged kereslek!

- Maj' ha verődöm bele ten képedbe, az lesz aztán ocsmány pofa, meghiheted!

Morigan feszülten nézelődött. Várta, hogy a kísérteties, kopasz nőszemély ismét felbukkan. De nem.

- Mit keresel itt, Tirel?

- Hogy-hogy mit? - A barna bőrű férfi vadul forgatta a szemét. - Há' itt'n lakszom. Ebbe házba van szállás énnekem.

- De miért ülsz az utcakövön?

- Kulcs kutaszás volt éppen... oszt' mikor fejbe kúrt átokkúrta persi...

- Megtámadtak? - Morigan elrakta a kardját, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítse kapatos tisztársát, - Egy persi tette? No 'iszen! Nem inkább a honfitársaid, kobaltkék köpenyben, kígyócsatos övvel?

A barna bőrű férfi elfogadta a segítő kezét, s valahogy talpra küszködte magát. Igaz, még imbolygott kissé, de a feltett kérdés tekintetében meglehetősen magabiztosnak tűnt.

- Má' hogy fenébe ne lenek bisznyost?! - háborgott. - Egész éccaka persi szuttyogóst vedeltem Lékeveszendőben... Mi más vághatott volna főbe, ha nem az a királyi, kibszottu' prosztó nedű? - A fejét tapogatta. - Micsunda állat lőrés! Hóttkóros ormányosok tapodolták szerte agyas tekervényeket! Azannyáját!

Morigan sóhajtott. Nem értett ugyan minden részletet, de a lényegét igen.

- Részeg vagy.

- Dejóis lenne... ám sajnos, má' nem. De, hé... mit szó'-nál, ha visszatevetáncódnák mocsokolós csehóba? Elnótálnánk együtt a dragonyosok himnuszát!

- Himnuszát - helyesbített Morigan, és rábámult a bronzveretes kapura. - Itt laksz?

- Visszatánytorgunk a Lékesveszejtőbe vadreményes persi csepongát vedleni, oszt' tanyasi állatként berészezlődni és hangorkánosan nótálni hím ánuszról!

Morigan körülnézett. Bár nem látott senkit a Rézművesek utcáján, nem akart idekinn maradni.

- Hol a kulcsod, Tirel?

- Zárba' szki... - A sötét bőrű tiszt büszkén rötyögött. - Sikürelt belenyugnom... oszt' hát jött sörtelen setítség. Kavarnyó kájosz köztibe bámtam beléje! Csesszem meg! Na ja. Kiplaccs gyomorfröccsenést menten... ment... mentére.. Tudod, milyen?

- Ja.

- Benne tapodsz, csesszdmeg. - Muradzi gúnyosan röhögött, majd minden átmenet nélkül fennhangon énekelni kezdte a dragonyos indulót, de valami olyan nyelven, amiből Morigan egy árva szót sem értett. És magát a dallamot is csak némi jóakarattal ismerte fel.

Viszont a zárban valóban benne volt a kulcs.

Miközben baljával nótázó tisztársát tartotta, jobb kézzel elfordította a kulcsot. A zár kattant, a kapu kinyílt. Morigan még egyszer körbepillantott, de immár semmiféle jelenést nem látott a környéken.

Vállára vette dudorászó tisztársát, és roskadozva felfelé indult vele a lépcsőn a többszintes bértanyában.

- Melyik a lakásod? - nyögte a vonagló, vízszintesen is tevetáncot lejtő súly alatt.

Idegen nyelvű nótázást kapott válaszul; csengett, remegett tőle a jobb füle.

- Mi?! Pont a legfölsőemeleten??

- Há' hun másutt lenne helyre... ily helye vitéznek??

- A pokolban? - találgatta Morigan, miközben nyögve, fujtatva felcipelte dalolható terhét a negyedik emeletre. Ott két ajtó volt; egyik jobb oldalt, másik pedig balra. - Melyik a tied... bal vagy jobb?

- Bal, jobb, bal-jobb... masírozzál, szürkemajmok! - ordította Muradzi átszellemlően. De aztán eljutott a tudatáig a kérdés lényege: - Fődcinten lakozom. Odalentén. Mi a fasírt dirnyótá' illen magasra, csesszed meg, százna... gyúr??

Kévésen múltott, hogy a megterheléstől lihegő Morigan hirtelen felindulásból, nem gurította le vihogó tisztársát a meredek lépcsőn.

- Na jó, Tirel, leviszlek... de ha aztán kiderül, hogy mégis idefenn laksz a negyediken, vagy a felső emeletek egyikén.. . és vissza kell cipeljelek... az végzetes lesz!

- Még tán belehócc, csszed meg, száznagy úr!

Röhögött.

Nem sejtette, hogy e pillanatban mily vékonyka hajszálon múlt az élete.

Morigan lélegzett pár mélyet, visszanyerte önuralmát, és rezzenéstelen képpel lecipelte dudorászó terhét a földszintre.

- Bal vagy jobb? - érdeklődött kedvesen, egy ugrásra készülő tigris figyelmeztető vicsorával.

Erről Muradzinak ismét bevillant a kedves katonanóta:

- Bal, jobb, bal-jobb... így lépkedeződöződöznek szürkemajmok! - üvöltötte oly erővel, ahogy csak a torkán kifért. Visszhangzott a lépcsőház.

De persze egyetlen lakó se dugta ki a folyosóra az orrát, hogy csendre intse. Egyrészt ismerték már jól a nótás kedvű, verekedős, külhoni száznagyot, másrészt ennek az épületnek a többi lakását is dragonyos altisztek bérelték, akik maguk is megéltek már jó pár harsány éjszakát. Megértőnek bizonyultak, hisz' ők sem szerették volna, ha rájuk pisszegnek fordított helyzetben.

Mivel a barna bőrű férfi határozottan bal felé kalimpált, Morigan lerakta terhét a válláról. Nekitámasztotta a falnak, és pár pillanatig elbabrált a kulccsal. Aztán amikor az ajtó kitárult, a hóna alatt átkarolta cimboráját, és a keskeny, fénytelen hallon át bevonszolta a valamivel tágasabb nappaliba. Lefektette a helyiség közepén terpeszkedő kanapéra, ő maga pedig az ablakhoz sietett, és a csukott fatábla résein kilesett az utcára.

Mivel az ablak a Rézművesek utcájára nyílt, szemközt pedig egy szűk sikátor tátongott, csupán egy vékony szeletet látott a gazdagabb negyedbe vezető Vásárosók útjából; azon pedig nem mozdult semmi.

De mintha a sikátorban...

Vagy mégsem?!

Morigan szinte teljesen az üveghez nyomta az arcát, és jólesően érezte annak sima, hűvös felületét lüktető halántékán.

Tirel Muradzi abbahagyta a nótázást, és diszkréten öklendezett. Aztán elbődült:

- Ablakho' ragadóckocc, csszed meg? Úgy bámulsz kifelé, hogyha tán kísértőt lánnál!

- Azt láttam - dörmögte Morigan, és még mindig nem jött el az ablaktól. A szemét erőltette; megpróbált behatolni tekintetével a legsötétebb zugba, ahol az imént mintha megcsillanni látott volna egy kopasz kobakot. De most csak a sötét mélyedést látta. Igyekezett elmagyarázni társának a helyzetet: - Múlt éjszaka gyilkosok hatoltak a házamba, megölték Goikót, és hajsza! híján engem is... A nyomok Boyengartba vezettek, egy bizonyos Ulrich nevű sarlatánhoz. És ott is megjelentek a gyl... *Muradzi! Figyelsz te rám egyáltalán?*

Hortyogás. Valószínűleg már kezdettől csak a falnak beszélt.

Morigan vetett még pár kósza pillantást a sötét sikátorra, de mivel semmit sem látott, visszaballagott az ajtóhoz, ráfordította belülről a kulcsot, meggyőződött arról, hogy be van zárva, majd némi habozás után még a fémreteszt is a helyére tasszantotta. Maga az ajtó elég vaskosnak és masszívnak tűnt ahhoz, hogy ellenálljon az esetleges behatolni vágyóknak. De legalábbis áttörni rajta mindenképpen elegendő zajjal járna ahhoz, hogy ne tudják meglepni őt.

Töprengve meredt hortyogó tisztársára.

A titokzatos üzenet az ő nevét is említette, és ez nem is meglepő, hiszen ugyanonnan jött, ahonnan a Nezuvián gyilkosok.

Muradzi Miteróniából vándorolt Lunnába, s bár saját bevallása szerint a - szíve hölgyét, egy bizonyos szépséges grófkisasszonyt, Rhyselaine della Lunnát pró-

bálta volna felkutatni -, a belviszályos, háborús helyzet miatt végül is itt rekedt a themsey-i határvárosban, s alig másfél év alatt száznagyi rangra emelkedett. Gyors előmenetelében nem kis szerepe volt arisztokrata származásának, fanatikus elhivatottságának, s nem utolsósorban félelmet nem ismerő bátorságának. Nem egyszer olyan küldetésekről is élve sikerült visszatérnie, ahol csapata két-harmada otthagya a fogát.

Muradzi jó katona volt - jól képzett és fegyelmezett harcos -, és az az aprócska hibája, hogy *tisztán* szereti a jó borokat és *piszkosul* az égetett italokat, itt, ezen az elátkozott helyen nem igazán szúrt szemet senkinek. Mert hogy nem ő volt az egyetlen iszákos tiszt a helyőrségben. Messze nem az egyetlen...

Morigan de Leroux és Tirel Muradzi nem voltak különösebben bizalmas jó barátok; alkalmi ivócimboráknál mégis közelebb álltak egymáshoz. Közös vonásuk volt, hogy egyikük sem szívesen beszélt a múltjáról, s az még inkább közösnek számított, hogy nem is nagyon faggatták egymást. Ez képezte a kölcsönös szimpátia alapját; elfogadták egymást annak, ami...

...s nem firtatták, mit miért tesznek.

A helyőrségben más tisztak tudni vélték, hogy Muradzi romantikus története, miszerint annak a csodaszép lunnai nemeshölgynek a nyomában járva hagyta el szülőföldjét, nem egyéb mint felszínes mese. Valójában Muradzinak az életét mentve kellett menekülnie, hátrahagyva arisztokrata jegyesét, családi örökségét, az ottani seregben betöltött kapitányi rangját, mindenét. Mert hogy Muradzi az ördöggel cimborált...

...ami nem is csoda, hiszen ahogy a mondás is tartja: „Mindenki varázsló Miteróniában”. Állítólag abban a mesés országban még az oktalan parasztok is mágiát használnak a termés betakarításához, s ők nyugodtan lazálnak és mulatoznak, míg helyettük a megidézett szellemszolgák vetnek és aratnak...

Ezen a bárgyúságon Morigan persze csak megvetően vigyorgott, de azzal ő is tisztában volt, hogy a feltételezések egy része igaz: Muradzinak valóban *szöknie kellett otthonról*, és igen, semmi kétség, ismeretei a mágiáról és a varázslásról jóval bőségesebbek, mint amennyire egy lunnai dragonyosnak szüksége lenne.

Ami persze nem valami rendkívüli dolog, hiszen...

Mindenki varázsló Miteróniában!

Ez a gondolat szöget ütött Morigan fejébe. Bár találkozása lerészegedett tisztársával pusztán a véletlen műve, de meglehet, Zhénia nagylelkűsége sodorta őt az útjába. Hiszen ki más adhatna választ mágiával kapcsolatos kérdéseire, ha nem olyasvalaki, aki épp a mágia szülőföldjén látta meg a napvilágot.

Lehajolt a hortyogó férfihoz, hogy felrázza, életet verjen belé, és kifaggassa...

...de pár eredménytelen rázás és csattanó tenyeres után felhagyott az erőlködéssel.

Még ha sikerülne is magához térítenie, valószínűleg úgysem venné sok hasznát száznagytársa alkoholmámorban fürdőző tudatának. Értelmes válaszokat a kérdéseire nem igazán remélhetne. Ahelyett, hogy tovább rázta volna, inkább eligazgatta a barna bőrű férfi tagjait a kanapén, és a feje alá erőltetett egy hímzett kispárnát, hogy még kényelmesebben feküdjön. Aztán, engedelmeskedve gyomra követelődző korgásának, kitapogatózott a konyhába, s ott, kova és acél segítségével meggyújtva egy csaknem csonkig égett gyertyát, körülnézett valami eleség után.

Ahogy kotorászott, elsőként egy vörös bársonyba tekert, téгла formájú holmit talált. Azt hitte, talán egy jókora darab szalonna az, ám amikor kitekerte a bársonyból, láthatta, hogy vaskos, bőrkötésű könyv.

Mit keres a konyhában egy könyv? Talán a főzési tudományok tára?

Belelapozott, a megsárgult, penészfoltos oldalakat szemlélte, de nem sokat tudott kiokoskodni az egyenetlen, kapkodó írásból. A betűket felismerte ugyan, ám

a nyelvet, amelyen íródott, nem. Csupán egy nevet ismert fel a szövegben, mely oldalanként többször is ismétlődött:

MIROSURDUVAL.

S e név olvastán kellemetlen érzése támadt.

Akaratlanul is megborzongott. Hiszen ez állt az üzeneten: Mirosurduval Könyve a kulcs. És itt van Mirosurduval Könyve! Megtalálta! Muradzinál!

A kurta üzenet jó nyomot adott!

Olvasni nem tudta. Lapozgatta. Nézegette.

Ábrák is voltak benne: gusztustalan rajzok összevagdalt, megcsonkított testekről, a legkülönfélébb kínozásokokról, iszonyatos külsejű szörnyekről. Szinte égette Morigan kezét.

- Nem szakácskönyv - dörögte a száznagy, és komoran meredt a rettenetes ábrákra. - Mi a fenét olvasgatsz te két étkezés közt, Tírel?

Félretolta a rossz érzéseket keltő könyvet, és engedelmeskedett korgó gyomra követelésének; tovább kutatott valami ehető után.

Muradzi éleltára - finoman szólva - nem volt túl bőséges; a konyha spájzként szolgáló rekeszében több éhen döglött bogár teteme hevert, mint amennyi ehető morzsát találni lehetett volna. Morigan azonban kitartó kutatással rábukkant egy átzsírozódott rongydarabra tekert, fehérpettyes szárazkolbász darabra, amely, a penészes részek lekaparása, levagdálása után kimondottan ízletesnek bizonyult.

Miközben evett, eszébe jutott, hogy megnézzé, nem kapott-e bővebb üzenetet. Valami magyarázatot a legutóbbi kurta szavak után. Előkaparta a gyűrött levelet, és érdeklődve nézegette. Vajon ismét megváltozott az üzenet szövege? Vagy még mindig ugyanaz a kevéske szó áll rajta, amit legutóbb olvasott?

Mielőtt kihajtogatta volna, megszagolta. Még mindig érződött annak a különös vaníliaszzerű illatszemek az aromája, amivel meghintették, de már inkább csak nyomokban.

Kihajtotta.

A papír most üres volt, nem látszott rajta írás. Egyetlen betű sem!

- No 'iszen! - Morigan a homlokát ráncolta, töprengve forgatta, nagy igyekezetében még majdnem a gyertya lángjába is beletartotta.

Nem kapott újabb üzenetet.

Eltette a levelet, ismét kézbe vette a furcsa könyvet, és lapról lapra végigment rajta. Túl sok mindent nem tudott kihámozni belőle, de azt egyértelműen leszögezhetette, hogy ez tényleg nem szakácskönyv. Vagy ha mégis ételekről szól, emberi és démoni testrészek alkotják a hozzávalókat...

Egyvalami viszont határozottan felkeltette a figyelmét: az utolsó lapok hiányoztak!

Morigan összesen tizenegy lapcsonkot számolt, de annyira mélyen, a kötésnél vágták meg azokat, hogy nehéz volt pontosan megállapítani; talán több is lehetett. Roppant éles pengével metszették ki a lapokat, a csonkok vágtak, felhasították a simító ujjbegyet.

A száznagy felszisszent, inkább a meglepetéstől, nem a fájdalomtól, és rámeredt az ujjbegye kis hasítékán kibuggyanó vérre. Csupán egyetlen csepp hullott a leghátsó lapra, de a száraz, megsárgult papír - vagy bármi volt is - egy pillanat alatt magába szívta azt. A vércsepp eltűnt, mintha soha nem is lett volna.

Morigan de Leroux összepréselte megvágott középső ujját, és ráhullatott a papírra még egy csepp vért. Aztán még kettőt.

A papír ezeket is azonnal beszívta. Ám ezek már nem tűntek el nyomtalanul. Halvány rózsaszín cérnaszálak bonyolult mintája rajzolódott ki a lap felülete alatt, mintha valami szabályos formájú falevél erezete lenne. Talán egy mágikus rúna mutatta meg magát, vagy valami ősi írás, vagy...

...akármilyen más.

Ahogy jobban megnézte, ez az erezet egyre jobban hasonlított két összegabalyodott, egymást harapdáló kígyóra. Túlzottan is hasonlított a Nezuviának kacifántos övcsatjára.

És volt még valami, ami Morigan gyomrából indult ki, felkúszott a szívéig, öszszeszorította azt, majd még tovább ment, és a torkát csiklandozta...

...fojtogatta.

Mi ez az idegesítő, egyre növekvő bizsergés??

- No' iszen!!!

Morigan azonnal becsukta a könyvet, nem vacakolt tovább a vércseppjeivel. Evett inkább, hogy erőre kapjon a hosszú koplalás után.

A gyertya hamar - túlzottan is rövid idő alatt - csonkig égett; Morigan az utolsó falatokat már sötétben nyeldeste le, s ugyancsak sötétben botorkált be cimborája hálósobájába is. Megpróbálta felrázni, magához téríteni, de Tirel Muradzi hangosan hortyogott, és nem volt hajlandó magához térni a leghevesebb rázásra, porozásra sem.

Morigan egy idő után feladta a hasztalan próbálkozást. Ásított, kettőt-hármat is, és úgy döntött, hogy ő is alszik egy keveset. Csupán a zekéjétől, a csizmájától és kapcájától szabadult meg, s a kardját oldotta le, de ettől eltekintve ingujjban és nadrágban heveredett le a széles és meglepően puha ágyra...

...s e döntése, hogy nem csupaszon hajtja álmra a fejét, hihetetlenül bölcs előrelátásról tett tanúbizonyságot. Hajnaltájt ugyanis bebújt mellé az ágyba a félig öntudatlan - ámde nem csak félig meztelen - miterón, és kába állapotában összetévesztve őt valamely alkalmi fehérszeméllyel, hevesen ölelgetni és cupogni kezdte. Morigan, akit kimerítettek az aznapi történések, oly mélyen aludt, hogy csak a heves párzó mozdulatok erőteljes lökéseire ébredt. Ekkor viszont oly hirtelen riadt fel, hogy már egyből ütött is. Pontosabban szólva: hátrakönyökölt.

- Ribananc! - A lökdöső mozgás nyomban megszűnt fartájékon. - Már megind beletörlődted orromnak vérségét, cssszed meg, ten szajjhal!

- Kussolj, Tirel! És örülj, hogy ennyivel megúsztad!

Muradzi nem akadékoskodott tovább; immár ismét hortyogott. Egymás mellett, ámde nem egymáshoz simulva, békésen aludtak reggelig.

Morigan arra ébredt, hogy alkoholgőzzel fűszerezett hányásszagot lehelnek a képébe.

Kinyitotta a szemét, és egy hosszú pillanatig maga sem tudta, ki az az olajosbarna bőrű férfi, akivel farkasszemet néz. Aztán, ahogy egyre éberebb lett, rájött, kinek az ágyában fekszik, s felderengtek az elmúlt órák történései.

- De Leroux? - Muradzi értetlenül pislogott. - Együtt ívtunk tenna'pesté?

Bár a szikár miterón akcentusa most is ékesen jelezte idegen származását, jóval tisztábban és érthetőbben beszélt, mint az éjszaka folyamán. És ez nem is volt meglepő. Morigan ismerte erről az oldaláról: Tirel, ha berúgott, néha olyan kacifántosán és törve fogalmazott, hogy művészet volt megérteni...

...józanul viszont csaknem kifogástalanul beszélt a persi nyelvet.

- Nem, nem együtt ittunk - felelte, némileg arrébb húzódva. - Csupán véletlenül összetaláloztunk a házad előtt... s felcibáltalak a lakásodba, különben az utcán, a falnak dőlve aludtál volna.

Muradzi bőszen vigyorgott.

- Szétesik efféle nálunk jobb emberekkel is, nem igaz, he, száznagy bajtárs? - rötyögött. - Ha néha többet ívunk a keletinél, elnyugszunk akárhun. Még saját hányadékunkban is... na, legalábbis veled már történt ilyen, cssszed meg, száznagy úr, emlékszem. Ez az igazi dragonyos virtus! - Eszébe jutott valami nőta. Énekelte: - Sej-halj, hunyerág, brunye guberág...

- Ne rikoltozz! - kérte Morigan, és nehézkesen felkönyökölt. - Hasogat a fejem.
- Segítsünk rajta! - javasolta a miterón buzgón. - Bújgol kevénsye strekwari zavaros ágyalomból?
- Nem hinném, hogy itatra lenne szükségem.
- Dehogysenem! - harsogta Tirel derűsen: - Kutyajajt szőrével, macskabajt lőrével!

- Nincs macskajaj. Nem ittam be tegnap.
- Há'... ahhoz képest elég pocsekul festölsz, csszed meg, száznagy úr. Szürkébbes pofázmány ül ten nyakadon, mint zhfli nagymajomnak.
- Bagoly mondja verébnek.
Muradzi ráröhögött.

- A hugy, aminek ennem szülőházamban löttyeg: *Quku qukul qukun quku*.
Morigan értetlenül ráncolta a homlokát, és a szemét forgatta. Egyre jobban hasogatott a feje.

- És ez... mi a fenét jelent?
- „Kakukk kakukkolja kakukknak a kakukkot” - magyarázta élénken a miteróni.
- Persi nyelvén: bagoly huhholja verébnek, kakukk... vagy illesmi.

Morigan felkelt az ágyból, komótosan felrángatta mindkét csizmáját, aztán zavarosan vigyorgó társa tekintetétől követve az ablakhoz sétált. Az üveghez nyomta lüktető homlokát, és kilesett az ablaktáblák közti résen.

A szemközti sikátor csendes volt, és a Rézművesek utcáján is nyugalom honolt, de a Vásározók útján, a széles sugárúton nyüzsgöttek az emberek; épp egy díszes hintó zörgött tova, mögötte nyalka öltözékű testőrök lovagoltak. Valamennyien vastag bundákba burkolóztak, szörmekucsmájuk alól izzadság csörgött, és ropant nevetségesnek hatottak ebben a soha nem tapasztalt, hihetetlen hőségben. A helyiek többsége lenge gatyában, ujjatlan ingekben vagy félpucéran támolygott. Egy fiatal pékinas a sikátor torkolatában egy szál ágyékkötőben kínálgatta áruját, s sorra jöttek vásárolni hozzá a félmeztelen környékeliek.

Zajlott a mindennapi élet.

Időközben az anyaszült meztelen Tirel is felkecmergett fekvőhelyéről, és négykézláb pozitúrában kotorászott az ágy alatt.

- Na szóval, de Leroux... mondd hát, mit keresel ten magad ennen lakásban?

Morigan odapillantott. Tisztársa feléje meredő, meztelen hátsója láttán elfintorodott.

- Hát nem ezt a látványt.

Muradzi győzedelmes vigyorral egyenesedett fel. Kacsintott, miközben kiharapta és félreköpte a dugót a sötét színű palackból. Kortyolt. Aztán a szemét forgatva hálálkodott valami érthetetlen nevű istenségnek.

- Nem kellene innod - mormolta Morigan, miközben azon töprengett, hogyan kezdje kérdései sorát. - Hisz' délben szolgálatba lépsz.

Muradzi félrenyelt, és hosszan krárogott.

- Mega büdddös flancot! - bugyborékolta elutasítóan. - Tegnapsejlőtt attam le a recskát! - Elbizonytalanodva meredt a palackot tartó, reszketeg kezére. - Vagy még azelőtt... vagy tán még-még azelőtt? - Sebzetten bődült fel: - Ennyire be... becsezteteltettem?

- Ennyire azért nem - nyugtatta meg Morigan. - Engem kell helyettesítened. Én következnék... de fontos ügyek elszólítanak, és te mész gardetbe helyettem.

- Na, na-na, na-na-na-na, várjál csak! - A kis miterón a homlokát ráncolta. - Nehogy már megsávolj! Így is már tartozódsz... kettővel!

- Négygyel. De ha most kisegítesz, és beállsz helyettem, szavamra, duplán viszonozom. Két hónapig is henyélhetsz akár...

- Mi' csiná'nék én henyén addig, csszed meg?!

- Piálhatsz az én kontómra a Lélekvesztőben orrvérzésig.

A füstös képű nehezen emésztette, aztán elvigyorodott.

- Ez teccik. Ámmár...

- Ámbár?

- Jobban teccene, ha nem ennem orrom vérezne.

Morigan vállat vont.

- Verd be valaki másét! - Ideje volt rátérni a lényegre. - Apropos, orrvérzés... van egy könyv a konyhádban, Tirel. Vaskos. Bőrbe kötött. Zavarba ejtő. Van róla mondandó?

Muradzi ajkáról azonnal lefonnyadt az élvezetig vigyor. Teste megfeszült.

- Kutatódtál?!

- Kaját kerestem, könyvet találtam.

- Csesszed meg, száznagy úr! Vegyük úgy, hogy nem láttad, jó?

- Nem, nem jó - szögezte le Morigan hűvösen. - Tudni akarom, miféle iromány az. Nem szakácskönyv, az nyilvánvaló.

- Emlék - hadarta Muradzi, aki immár teljesen levedletté fura beszédmódját. - Emlék apámtól. Egyfajta... napló. Feljegyzések. Igen. Apám naplója!

- Láttam az ábrákat. - Morigan keményen meredt tisztársára. - Elolvasni nem tudtam, de egy bizonyos nevet gyakorta láttam ismétlődni: Mirosurduval.

- Apám neve.

- No 'iszen! - hördült fel Morigan mérgesen. - Hülyének nézel, Tirel?!

Muradzi hevesen rázta a fejét.

- Nem, dehogy, nem, én nem...

- Kérlek, barátom, drága jó ivópajtásom... a cimboraságunkra kérlek, ne hazudj nekem, ha nem akarod, hogy orrba verjelek, többször is, de nagyon ám! - Morigan biztatóan mosolygott. - Tudom, hogy nem szakácskönyv az, amit a konyhádban rejtegetsz... és úgy sejtem, neked nem is volt apád!

Muradzi mindkét keze ökölbe szorult, sötét szeme villogott, tekintete ide-oda szökölt, mintha menekülési lehetőségeket keresne.

Morigan feltartotta mindkét kezét, mintegy így jelezve, hogy nem táplál támadási szándékot. Igyekezett csendesen, megnyugtatóan beszélni. Nem akarta elijeszteni egyetlen lehetőségét. Még egy elnyűtt gatyát is odadobott neki.

- Öltözz már fel, ne lógasd itt a bránert ilyen szomorúan! Közben mesélj el szépen mindent, amit a könyvről tudnom kellene... És hadd biztosítsalak, bajtárs... bármi legyen is a magyarázatod, hinni fogok neked, és eszem ágában sincs kibeszélni a féltve őrzött titkaidat.

Muradzi kellenetlenül rángatta fel magára a kopott gatyát. Az alja lelógott a térdéig. Mindkét szárát megkötötte a combja körül.

- Eztet apámtól ökörltem.

- Mirosurduval Könyvét?

- Hát ja.

- Ez a Mirosurduval valami miterón mágus?

Muradzi benntartotta a levegőt. Kényelmetlenül feszengett a felkötött gatyában, de nem nyúlt több ruhadarabért.

Morigan kérdően meredt rá. Várta a magyarázatot.

A miterón behunyta a szemét, aztán amikor kinyitotta, minden eddiginél tisztább, szinte hibátlan persi akcentussal, alig-alig tévesztve kezdett beszélni.

- Hírhedett gilf mágus volt egykor, ez a Mirosurduval. Még a sajátjai is kivetették, üldözötték. Temetők sírjai közt tanyázott, régi kriptákban bujkált. Rothadásnak indult tetemekből szörnyűséges teremtményeket alkotott; olyan kreatúrákat, amikről senki sem beszél, vagy ha mégis, azt az irtózat hangján teszi. Mirosurduval beteges, ocsmány rituáléiról sosem hiányoztak az emberáldozatok, akiknek húásával és vérével az általa felélesztett hullákat táplálta...

Morigan akaratlanul is arra a kopasz, kísértetszerű női alakra gondolt, amit a Zhendeani Parkban látni vélt, és nem bírt szabadulni attól a gondolattól, hogy az egy hulla volt, amit Mirosurduval mágiájával élesztett fel a sírjából valaki.

- Használtad ezt a könyvet, Tirel? Kiolvastál belőle valami régi mágiát, ugye?

- Én? Én nem, dehogy. - A gatyás száznagy hevesen rázta a fejét, és a szemét forgatta. - Meg se bírom olvasni, annyira nagyon fura nyelven írtódott. A gilfek titkos nyelvén, vagy há' mittedmén hogyan...

- Igaz lelkedre állítod?

- Há' hogy máshogy? Hazudok én teneked, száznagy úr? Há'nem hát.

- Akkor mire szolgál? Miért tartod a konyhában? Miért rejtegeted?

- Mért, mért... há'pénzéért.

Morigan elsőre nem értette.

- Úgy érted, fizet azért neked valaki, hogy itt rejtegesd magadnál Mirosurduval Könyvét? - Aztán, látva tisztársa megrökönyödését, ő maga is elhúzta a száját, és betudta ostobaságát a kialvatlanságnak. - Aha, nem azért... értem már. Sok pénzt ér?

- Sok-sok pénzt, száznagy úr, csszed meg, nagyon sok-sok pénzt. Nagy vagyont... Ha elkutyavetyélném, két csillogó palotányt is építhetnék árából.

- No 'iszen.

- Nem 'iszed, száznagy úr? Há' akkor ne 'iggyed! De tudd meg... - Lehalkította a hangját, suttogta: - Mirosurduval Könyve csupán egyetlen plédlányban létezik. Ő maga írta, saját vérivel, vámpírdenevérek kiszárított, préselt szárnyára, elfbőrbe kötve, s beavatott tanítványainak átta tovább. Hű követői lemásolták azt, legjobb tudásuk szerint, s e kópiák száma elérte a tucatot. Ám az évek során ezen másolatok nagy része megsemmisült: Nezu fegyveres papjai kifürkészték hollétüket, begyűjtötték és sorra elégették azokat. - Muradzi grimaszolt. - De ezt egyet, eredetit... nem vette tűzre apám. Megtartódta magának, az ostoba! Ez lett a veszte.

Morigan kezdte már érteni a helyzetet.

- Apád Nezuvián volt?

- Há'... ja, az. Nagymester. - Muradzi arca elsötétedett a visszafojtott haragtól. - De még a rangja se óvodta meg a kínhaláltól, amikor saját pribékjei rájöttek, mit dugdol. Fél testéről lenyúztak a bőrt, mire elárulta, hova dugta a könyvet... de mégse tehték rá a véres mancsukat, mer' egy jó lovagtárs sugott nekem, megelőződtem őket, és mire odaértek, addigra én már elcsórtam a rejtekhelyről, és északra szöktem.

- Ha esetleg odaadtad volna nekik...

- Csszed meg, száznagy úr, tantálán tevepofám van énnekem, púpom meg patám?! Hülye lettem volna! Apám bűnéért megnyúztak volna engem is, holott az egészhez közöm se nem volt... A Nezuviánok kegyetlen állatok, gondolkodás nélkül pokolra küldik saját rokonaikat, testvérüket vagy apjukat is, ha azt kívánja a hitük. És volt köztük egy lovas, Denath Romirlen... a legfanatikusabb, a legőrültebb... aki örömét lelte volna abban, hogy halálra kínozzon.

Morigan az emlékeiben kutatott. Furcsamód, ismerősen csengett a név.

- No 'iszen! Épp ez a Romirlen... ez van itt, Lunnában a déli gyilkosokkal!

- Öccse - köpte oda Muradzi. - Nestor.

- Tudsz róluk?

- Miattad jöttek? A könyvéért?

- Tán nem. - Muradzi hosszú pillanatokig bambán bámult maga elé, aztán vállat vont. - Aszonták, nem.

- Beszéltél velük?

- Há'... ja. Váltogattunk pár szót.

- Tényleg neszéltetek?! - Morigan roppantmód meglepődött. - No 'iszen! És ha érted jöttök volna? Vagy a könyvért? - Értetlenül meresztette a szemét. - Nem aggasztott, hogy elkaphatnak?

- Há'... de.

- És mégis odamentél hozzájuk? Felfedted magad?

Muradzi egyik lábáról a másikra állt. Zavartan vakarásztta szőrös térdét a gatyaszár kötése környékén.

- Értsed meg, száznagy úr... ő... ő... mármint ő, aki a Nezuviánokat vezeti... ő Nestor Romirlen. - Muradzi erőlködve keresgélte a megfelelő szavakat. - A gyerekkóros cimborám... együtt nőztünk fel... Tudtam, hogy ő nem tör a... a veszteségemre. - Vadul hadonászott. - 'iszen ő volt az, kinek ennem életem köszöngethetem... Ő súgott énnekem, mikor apámat kínolták! Akkor nem hagyott megnyúvadni, mér' akarna most?

- Nezuvián lovag voltál te is, Tírel. - Morigan sóhajtott. - Nyilvánvaló... Hm. Hazudnék, ha azt mondanám hogy nem sejtettem. Túl egyszerű volt az a primitív mese, amit a múltadról előadtál.

- Bármilyen voltam olyrég, már csak nincsetlen szökevény vagyok, hazámtól messzire lapulva, hátrahagyva minden fontosságot! Mirosurduval Könyve az egyetlen vagyonom, amit magammal hozhattam. Há' ennyi a történetem, mosmár tudod. - Hegmán lebiggyesztette ajkát. - Csesszed meg magad, száznagy úr, ha beköpsz a pribékeknek!

- Nem szándékom - szögezte le Morigan. Aztán némi kaparászás után előhúzta mentéje béléséből az aranyosan csillogó övcsatot, az összegabalyodott kígyózt. - Ez a Nezuviánok jelvénye, ugye?

Muradzi jól érzékelhetően meghátrált.

- Háááá'... persze-hogy - sziszegte hidegen. - Az egyiké. Ja. De eznél többet nem mondhatok!

- Vagy talán mégis? - találgatta Morigan, és meglengette a kígyós holmit az alacsony fickó orra előtt. - Gyerünk, Tírel, ha már ennyi mindent elmondtál, most már ne titkolózz! Fontos tudnom, miféle jelkép ez!

- Nem mondhatom el, csesszed meg, száznagy úr! - hadarta a kis miterón hevesen. Túlságosan is hevesen. - Nezuvián titok. Ha kiadom, árulok.

- Pedig el kellene mondanod. Feltétlenül. - Morigan kedvetlenül ingatta a fejét. - Ugyanis épp ezt a jelvényt láttam a tiltott könyvedben. Saját vérem rajzolta ki.

- Há... de... h... há...

Morigan békülékenyebb hangot ütött meg.

- Kérlek, száznagy bajtárs, segíts nekem! Fontos! Tudnom kell, mi ez a jelkép! Tudnom kell, mi történik körülöttem! Az életem múlhat rajta. Azok a Nezuviánok, akik idejöttek Lunnába, betörték hozzám, megölték a szolgámat, velem is végezni próbáltak, és bár megfutamítottam őket, azóta is a nyomomban lihegnek. Segítened *kell*! Érted, te nyavalyás?! Ki vele, mondd el, mit tudsz!

- Há... hh...

- Ne hápogj már, mint egy kacska! Beszélj, bazzki!

Muradzi döbbenten összeharapta ajkait, elhátrált. Morigan elszántan nyomult utána.

Tovább erőltette.

- Félsz tőlük, Tírel? Dacára annak, hogy a gyerekkori barátod vezeti őket?

- Há' tudod, mit, csesszed meg, száznagy úr! Bevallom, naná, hogy félek, rettegek, akkurvamindenbe! - A szemét forgatta. - A Nezuviánoktól is... ha, még persze hogy csak... de most... sokkal inkább *tetőled*, száznagy úr, bajtárs, cimborá... *akkurvagewruanyádat*!

Tirel Muradzi megperdült, kirohant a nappalijából, és a haliba menekült. A szabályját próbálta leakasztani a szögről. Morigan azonban fél pillanat alatt utolérte, leteperte, a földre kényszerítette, ráfeküdt keresztben, a teste súlyával préselte le. A padlóhoz nyomta a fejét, és belemarkolt fekete hajába.

- Na... - lihegte elégedetten -, beszéljünk még, száznagy bajtárs!

Muradzi próbált küzdeni még pár pillanatig, de aztán feladta. Tapasztalt harcosként belátta, hogy a helyzete reménytelen.

Vagy csak valami trükkre készül?

- Beszéljünk, Tirel! - Morigan inkább kérte, mint parancsolta. - Kérlek, barátom, hidd el, bármi oka is van a titkolódzásodnak, engem semmi más nem érdekel, csak ami engem illet.

- Rohadlék!

- Prüszkölj csak, ha akarsz, sértegezz nyugodtan, de ez semmit nem javít a helyzeteden.

Muradzi hevesen lélegzett. Próbált erőt gyűjteni, de nyilván maga is érezte, hogy jelen pozícióban úgy sincs esélye.

Morigan továbbra is keményen markolta ellenfele fekete haját, de pozíciót váltott: keresztfekvésből lovaglósülésbe.

- Beszéljünk! - ajánlotta ismét, és a mihez tartás végett hátrafesztette áldozata fejét. Jó erősen tartotta. - No... beszélünk?

- E'nyicse montamvó' neked, ha tudom, átokvert gewru, ami vagy!

Morigan még stabilabb helyzetbe tornászta magát.

- Tisztázzuk! - javasolta visszafogott hangon. - Nem vagyok gewru, sem átokverte, sem pedig egyéb. Nem vagyok az ellenséged, sem pedig egyéb. Morigan de Leroux vagyok, persi nemesember, aki ugyanúgy egy másik országból vándoroltam ide, akárcsak te. Feltörtem a ranglétrán, és száznagy lettem a dragonyosoknál, akárcsak te. Jó cimborák vagyunk, sokat ittunk együtt, harcoltunk együtt, önfeláldozóan védtük egymás életét. Valami kínos félreértés most egymás ellen fordított, de bárhogy legyen is... még ha démon lennék is... akkor sem akarnék neked rosszat, Tirel. A bajtársam vagy, kedvellek, de komolyan ám... és akár hiszed, akár nem, nekem is vannak kínos titkaim az apám miatt. Akarod hallani?

- A... a hátamon lovolsz!

- No igen. És ugye, milyen jó, hogy van rajtad gatya! Nagyon kéne szégyenkeznünk ám, ha nem lenne és véletlenül ránk nyitna valaki...

Tirel Muradzi immár végképp feladta az ellenkezést. Mozdulatlanul hevert a hátsán; hallgatott.

- Ostoba dolgok történtek velem az elmúlt napokban - folytatta megnyugtató hangon Morigan. - Továbbra is a barátod vagyok, nem akarok ártani neked, ezt meg kell értened. Semmi mást nem várok tőled, Tirel, csak hogy segíts, s ha a hátadon kell lovagoljak, hogy rábíralak, hát ezt teszem. Segíts nekem, száznagy bajtárs! Kérlek! Segíts megtalálnom a magyarázatot!

- Csesszed meg, száznagy bajtárs! - Muradzi dühösen krárogott, köpködött. Morigan viszont még erősebben markolta a haját. Végül a miterón megadta magát. - A kígyósjel... a démon vadászoké.

- Ezért gondolod...

- Gewru vagy!

- Azt sem tudom, mik azok a gewruk.

- Há' mer' eleinte ők maguk se tudják.

Morigan engedett combjai szorításán, és társa fejét is lejjebb eresztette, nehogy véletlenül egy meglepett rántással kitörje a nyakát.

- És te... te miből vagy ennyire biztos a gewruságom-ban, régi jó cimborám?

- Mer'... mer'... menj a *gewrtvrrba*, szállj le rólam!

Morigan nem engedte el.

- Volt bármi is, amivel erre a hitedre okot adtam?

Muradzi hallgatott. Hosszan.

- Most megismétlem: nem vagyok démon. Soha nem is voltam az. Ember vagyok, élvezem Zhénia jóságát.

Muradzi még mindig hallgatott. Mintha elájult volna. Morigan durván megböközte a fülét.

- Hééé... hééé-hééééé, bazzki!

A miterón megreszketett. Egész testében.

- Nem akarok ártani neked, Tirel - ismételte Morigan kötelességszerűen -, de meg kell értened, addig nem szállók le a hátadról, amíg nem érzem úgy, hogy megbízhatok benned. Felfogtad, megértetted?

- Jaah.

- Akkor kezdjük azzal... - Morigan igyekezett barátságos hangot megütni -, hogy elmondod, mik azok a gewruk.

- D'monok.

- De mifélék? Gyilkos szörnyetegek? Az emberek veszedelmei?

- Vannak köztük szörnyetegek, amik rettesetenes dolgokat műveinek... de a legtöbbször nem csinál semmit, csak élni akar...

- Akárcsak én - biccentett Morigan. - Tehát még ha igazad lenne velem kapcsolatban és valóban démon lennék, akkor én ebbe az élni akarós fajtába tartoznék.

Muradzi megrázkódott, mintha le akarná dobni a hátáról tisztársát, de nem volt annyira erőteljes mozdulat, inkább csak egy hevesebb borzongás.

- De neked véged! - mormolta. - Csesszed meg, száznagy úr, a Nezuviának itt vannak, és ők nem tesznek különbséget gewru és gewru között. Mindet megölnék. Téged is!

- Már ha hagyom.

- El se bújhatsz előlük. Meglelnék.

- Hogyan?

- Magijával.

- Úgy érted, vannak olyan fürkésző varázslataik, amivel megtalálnak, bárhol vagyok? - Eltöprengett. - Mindegyikük varázsló? Az összes? Vagy csak a lovag, aki vezeti őket?

- Egyik se nem az. De van neki medálja... Nestor Romirlennek! Az megtalál, az a medál!

- Van bármi módszer, ami használhat ellene? Biztosra vette, hogy „nemleges” választ fog kapni, így kissé meglepődött, amikor Muradzi némi habozás után kibökte:

- Törődd össze a tüköröd! Mijelőbb.

- No 'iszen!

- Van az a nagy tüköröd piperésző asztalod fölött. Láttam egycer nálad... *Törődd össze azt a tüköröt, csesszed meg, száznagy úr!*

Morigan komoran meredt maga elé. Az a tükör már összetörődött. És ezek szerint...

...nem véletlenül!

De ki törte össze? A Nezuviának?? Goiko??

- Beszélj a tükörről! - kérte. - Mi a jó abban, ha összetöröm?

Nem akarta tudatni a miterónnal, hogy az az ayvari tükör már nem ép.

- A tükörön által jönnek a gewru árnylelkek által - hadarta Muradzi izgatottan. - Há' ez az, a Lékeapu, amin által jönnek, más leiekre vadásznak, a testbe bele... belebú... belebujálkodnak!

- Pont az én tükröm ez a Lélekkapu?!

- A tied, jah, meg más, összes nagy tükör, aha, amit egyszer megnyitak, az átjárás. Csesszed meg, száznagy úr, törőd össze mijelőbb, mijelőtt a tüköröd által újabb gewruk jönnek.

- És a Nezuviánok...

- Romirlen medálja megtalál, amíg a tükör nem törődik romba! Láttya mind-egyik gewrut, aki azon jött által, amíg a Lékeapu nyivva áll! Ha összetörőd a tüköröt, a medál nem lát.

Akkor engem már nem lát, mivel a tükör törött!

De ki törte össze?

A Nezuviánoknak nem érdekük összetörni, hiszen ha ezt teszik, nem látják tovább a Lélekkapun átjött gewrukat...

...ugyanakkor nagyon is érdekük összetörni - vagyis bezárni -, hogy több gewru ne jöhessen rajta át.

És Goikónak? Neki mennyiben lehetett érdeke??

Egy kősa gondolat kezdett egyre határozottabb formát öltetni a fejében. Keményen ráncolta a homlokát.

- No' iszen! - sziszegte aztán. - No' iszen!

- Ahgrrsszzz! Csesszed meg, száznagy úr... kitörődöd kurva nyakamnak!

Morigan lazított a fogásán.

- Már tudom, mi történt - mormolta, inkább magának, mint áldozatának. - Tévedsz, Tirel. Nem én vagyok a gewru, hanem a szolgám volt az, Goiko. Nem, talán nem... eredetileg még nem volt az, másfél éve, amikor magamhoz vettem... de aztán keresztüljött azon a tükrön valami... árny... árnyizé...

- Árnylélek.

- Igen, az, és megszállta Goikót. Én meg észre se vettem. De a Nezuviánok érzékelték, és érte jöttek, megölték. Valaki összetörte a tükröt. Vagy Goiko, vagy a Nezuviánok... mindegy. Engem is megölhettek volna... de nem tették. Megelégedtek azzal, hogy Goiko halott, és leléptek.

Felnevetett. - Na erre mit szólsz, száznagy bajtárs? Ha gewru lennék, heh, miért hagyták volna meg az életemet?!

- Há'...

- Há vagy nem há, ez is bizonyítja, hogy nem vagyok gewru! Mert ha az lennék, engem is megöltek volna, nem igaz?!

- Há'... talán.

- Csak talán? - Morigan a homlokát ráncolta. - Ugyan már, tiszt bajtárs! Még mindig azt hiszed, hogy gewru vagyok?

- Há... ha nem az vagy, mijjaz oka, hogy még mindig rajtam lovagolsz?

Tényleg, mi is?

Morigan lekászálódott tisztvársa hátáról, és a kezét nyújtva felsegítette a kis termetű miterónt.

- Nincs harag?

- Jah.

- Magadnak köszönheted, hogy a padlóra kellett teperjelek, Tirel. Csak így bírhattalak szóra.

Muradzi a padlóra köpött, és az ajkait tapogatta; meglehet, a kezdeti küzdelemkor kapott egy véletlen szájast.

- Csesszed meg, száznagy úr! - Besietett a nappaliba, és hörpintett kettőt a sötét palackból. Kortyolt volna még egy harmadikat is, de már csak a levegőt szivornyázhatta; a palack kiürült.

Morigan visszasétált utána, készen arra, hogyha a miterón fegyver után próbál kapkodni, időben közbelépjen. Azonban Muradzi látszólag nem táplált a lelkében visszavágási szándékot. A nyálát szörcsögtette, aztán ismét a padlóra köpött, majd hosszan krárogott.

- Így történhetett - mérlegelte Morigan. - Goiko, miközben a haláltusáját vívta, valami idegen nyelven hablatyolt, nyilván a gewruk nyelvén... és azt nyögte, hogy az ő neve valójában nem is Goiko, és nem khamedi... - Próbálta felidézni emlékezetéből azokat a neveket, amiket a szolgája mondott. - Azt mondta, Dzsamla az igazi neve... vagy nem is... Dzsumal... lehet, hogy az az egykori kedvese neve? Mindegy, nem emlékszem. De hopp-hopp... Shunda Ruhn... így hívták! Szerinted ez egy gewru név?

- Há'...

- És a... a Vimárna? Nem ismerős? Ez valami gewru némből lehet??

Muradzi mogorván vonogatta a vállát, és villogó, sötét tekintete túl sok jót nem ígért. Nem akart most pofozkodásba kezdeni, de hogy nem bocsátotta meg letelepítését, az egészen nyilvánvalónak tűnt.

Morigan úgy tett, mintha nem is észlelte volna ezt a neheztelést.

- Hát így történt! - szögezte le. - Amikor a fiút magamhoz vettem, még normális ember volt... na jó, a „normális” túlzás... bányász, khamedi birka volt, de azért én kedveltem... Aztán kijött a tükörből az a gewru, és megszállta.

- Jah.

- De vajon mikor? És miért? Miért épp őt? Miért az én tükörméből?

Muradzi ismét csak a vállát vonogatta; szemmel láthatóan nem rajongott ezért a témáért. Morigan viszont mindenképp választ akart kapni a kérdéseire.

- Hogy lehet megnyitni egy ilyen tükörkaput, Tírel?

- Há'...

- Mágiával, ez nyilvánvaló. - Morigan farkasszerűen mosolygott, és ő maga adta meg a választ: - Például Mirosurduval mágiájával, igaz?

A miterón az ajkába harapott, idegesen nyúlt a palackja után, de hiába lötyögtette, abból már nem tudott mit kihörszögni.

- Tudom, hogy közöd van hozzá, Tírel! - szögezte le Morigan a lehető legbarátságosabb hangon. - Neked, és Mirosurduval Könyvének, amit te hoztál magaddal...

- De ennem nem tettem!

- Egy szóval se mondtam, hogy te tetted, száznagy bajtárs. - De arra, hogy itt, Lunnában gewruk jelentek meg, a könyvednek feltétlenül köze van! Valaki megnyitotta a Lélekkaput... és nyilván nem is egyet... többet is... és most hemzsegek itt a démonok. Ezért jöttek ide a Nezuviánok... hogy elpusztítsák a gewrukat, bezárják az átjárókat, és megsemmisítsék a varázslatot, ami lehetővé tenné újabb Lélekkapuk nyitását.

Muradzi nagyot nyelt; szárazat, szomjasat.

Morigan rávigyorgott.

- Odaadtad nekik, igaz?

- Há'... mit?

- Láttam, hogy Mirosurduval Könyvének utolsó lapjait kitepték... vagy kivágták, valami éles pengével. Nyilván azok tartalmazták az átjárónyitáshoz szükséges varázslatot. Igaz?

- Úúúúgy hiszem.

- Egyértelmű, mi történt. Amikor megtudtad, hogy Nezuviánok jöttek Lunnába, azonnal rádöbbenél, hogy baj van. Találkoztál azzal a... Nez... Nezgetor...

- Nestor Romirlen.

- ...és önként átadtad neki az ominózus lapokat, mielőtt még nagyobb bajba keveredhettél volna!

Muradzi meghökkenten bámult tisztársára, aztán a fejét rázta. Hevesen.

- De nem! Nem, nem. Dehogy! Az lapok addigra má' hiányoltak könyvből!

- No 'iszen! - Morigan meglepetten felhúzta a szemöldökét. - Úgy érted...

- Odattam valakinek. Oszt mikor visszakaptam, már hiányoltak benne a lapok.

- Kinek adtad?
- Há'... nem mindegy?!
- Nem, száznagy bajtárs, egyáltalán nem mindegy! Hisz' éppen ez lehet minden baj rákfenéje! Azt mondod, nem te varázsoztál a könyvből... és én elhiszem neked! De akkor ki tehette? Hm?... Nem más, mint akinek odaadtad!

Muradzi füstös képe enyhén megnyúlt.

- Áááh, az nem hitem...
- Kinek adtad oda, Tirel? Kinek?!
- Há'...
- Gyerünk, nyögd ki! Ki vele!
Muradzi megrántotta a vállát.
- Há'... a trialcori seggfejnek.
- Bragának??
- Neki hát! Mé', száznagy úr... tán szolgál más trialcori seggfej is a dragonyosok közt?

Túlzás lenne azt mondani, hogy ennek hallatán ezernyi lehetőség futott át Morigan agyán; hisz' legjobb esetben is legfeljebb két-három tucatnyi.

Egyik rosszabb, mint a másik.

Braga, aki trialcori, és aki valamiféle rokonságban áll azzal a rossz emlékű herceggel, aki valami érthetetlen okból a Pokol kapuit akarta megnyitni. Miért ne lehetne elképzelni ezek után, hogy az életben maradt rokon ugyanezzel próbálkozik...

...és egy démoni létsíkra nyitott kaput.

De hát Braga? Aren Braga, a kurvázós, iszákos, semmi mással nem törődő, agybajos Braga? Épp ő? Akit a legmegbízhatóbb bajtársának tartott?

Nehéz hinni!

Morigan ismét rákérdezett. Inkább csak zsigerből, mint a bizonyosság kedvéért.

- Biztos, hogy Braga?... Volt a gewruk között, Ulrich udvarában egy másik trialcori...

Muradzi hunyorgott.

- Há'... kinek az udvarába?

Morigan nem akart mélyebb magyarázkodásba bonyolódni. Inkább tovább faggatózott.

- Bragának?? Mi a francért adtad oda neki?

- Pénzér'. Mer' megszorultam. Kőcsönkértem tőle, és a könyvet adódtam neki bizalom gyanánt.

- Bragának? - Morigan a fejét ingatta. Ekkora baromságot! - És ő visszaadta?

- De a lapok akkor már hiányoltak.

- No 'iszen!

Átkozott Braga! Miért csináltad? Mibe keveredtél?

- Csak későnb veszttem észnek a könyvcsonkintást - morogta Muradzi megbántottan. - Mer' elvontatta figyelmemet sok-sok részlegeskedés!

- Jól van, Tirel. - Morigan sóhajtott. Aztán még egyet. -Továbbra is cimborák vagyunk, ugye? Belépsz helyettem a szolgálatba?

- Há'...

- Tedd meg, cimborá, támogass engem, és tisztí becsületszavamra esküszöm, ha kikecmergünk ebből a gondból, egy teljes éven át én fizetek minden piát, amit legörgetsz a torkodon!

Muradzi hunyorgott. Az első pillanatokban nem lehetett tudni, miféle választ ad; legfeljebb sejteni. Aztán ráerősített:

- Csesszed meg, száznagy úr... véled vagyok, mer' há' ippeg ilyen jól az érzékeny gégepantomra tapogattál!

VÁLTOZÓ IDŐK, VÁLTOZATLAN ISZONYOK

Bár minden vágya az volt, hogy hazamehessen, megmosakodjon, átöltözzön és egyen valamit, fontosabbnak tartotta, hogy előbb Bragát keresse fel. A harcsabajszos trialcori is a Rézművesek utcáján lakott, mint a dragonyos tisztek, az altisztek és a tehetősebb dragonyosok szinte mindegyike; négy háznyira az övétől bérelt pár szobát a halkereskedő özvegyének kétszintes házában. Mivel a lakása a bolt fölé esett és az ablaka épp a halaspultra nyílt, Braga többnyire nyitva tartotta. Ugyanis valami perverz módon imádta a napon rothadozó hal bűzölgését. Azt mondta, ez a szag a szülővárosára emlékezteti, mint ahogy a matróna korú, örökké zsémbelődő özvegy pedig az anyai nagynénikéjére.

Morigan már messziről látta, hogy az ablak most is nyitva van, mi több, Braga félpucéran napfürdőzött az ablakban; úgy tett, mintha ott borotválkozna, de nyilvánvaló volt, hogy a szemközti ház ablakánál molyolgotó tizenéves szobalánynak mutogatja bicepszeit és izmos, szőrös mellkasát.

Braga is észlelte érkező tisztársát, és a borotvával a kezében, félig szappanos pofával úgy kihajolt, majd kiesett az ablakon.

- Na, mi van, he, díszfűtyi?! - üvöltött le csúfondárosan. - Kialudtad magad, száznagy úr?

Morigan émelygett az átható halszagtól, de igyekezett nem fintorogni.

- Beszédem van veled.

A trialcori kegyesen intett.

- Gyere fel, bazzki!

Mielőtt Morigan nekivághatott volna a lépcsőknek, az élemedett korú, természetes özvegyasszony vágódott elé.

- Mongya meg annak a tökfilkónak, hogy ne mutogassa magát más lyányok előtt, mongya meg!

Morigan vállat vont.

- Jó.

- Mer' az nem szíp dolog, hogy engem szídit oszt' más lyányoknak teszi a szípet! Mer' mindegy ennek, hogy mi-ffle... kódis vagy szóga, asszony vagy úr-lyány, ez meghágná míg a döglött márnát is...

- Higgadjon le, jóasszony, beszéllek vele.

Az özvegy érdeklődve pislogott.

- Maga nüs ember, tiszt úr?

- Nemrég már majdnem jegyben jártam valakivel, de aztán kikosaraztak.

- Akko'most nincsen senkije?

- Egyedül vagyok, mint a kisujjam.

- Ahhhaaa... hm.... kér egy szép halat?

Morigan somolygott.

- Inkább nem. Sosem eszek halat.

Az özvegy arcára mélységes megdöbbenés ült ki.

- Mi?

- Halat megvető bátortalansággal viszolygok a csúszós pikkelyektől meg az uszonyoktól.

- Fiatalember, azokat nem szokás megenni... a halat megköll pucó'ni!
- Tényleg? - Morigan vállat vont. - Hát akkor ezért nem ízlett, amikor kóstoltam... *Megbocsát?*

Megkerülte a megrökönyödött matrónát, és felsietett a lépcsőn. Amikor belépett az ajtón, Braga már a hab utolsó feltjait törölgette az arcáról. Morigan ennek láttán sajnó kényszerűséget érzett, hogy ő is megborotválkozzon. Nem serkedt ugyan borosta a sima képén, de hiányzott neki a bőrnyúzó penge ingerlő kaparása.

- Na, mi van, he? Letámadott a vén csoroszlya? - vigyorgott Braga. - Nehogy már beadd a derekad!

- Nem az esetem.

- Hát voltaképp nekem se, de amíg jobb nem akadt, ő is megtette. - Kacsintott.

- Na, mi van, bajtárs, hörögd el, miért jöttél!

Morigan a homlokát ráncolta. Nem elég, hogy az átható halbűz betöltötte a szobát, itt még másféle szagok is terjedeztek. Mintha a lakás tulajdonosa titokban disznókat hizlalna itt, de hogy hol, azt nem lehetett megállapítani a mindenhol szertedobált ruhák és egyéb kacatok kupacaitól.

- Mi van itt? Betörtek hozzád... vagy beteg lett a bejárónőd?

- Ááááá. Eddig a házinéni takarított, de megorrolt rám, amikor rajtakapott az idősebbik nővérével... meg másokkal is, és azóta durcáskodik. - Braga legyintett.

- De majd megbékül, mint eddig mindig.

- Beszéljünk!

Braga kivigyorgott az ablakon a szemközti házban tüsténkedő, pattanásos arcú serdülőlányra, és lovagló ülésben letelepedett arra a háromlábú stokira, amit korábban a borotválkozáshoz rakott oda.

Morigan lesodort a földre egy szennyes inget az egyik háttámlás székről, és letelepedett.

- Mióta vagyunk cimborák? - kérdezte komolyan.

- Tán memoárt írsz, hogy ezt kérded?

- Hat éve legalább.

- Csak? - csodálkozott Braga. - Én húszat mondtam volna.

Ez persze nyilvánvaló túlzás volt, hiszen ez esetben gyerekkoruk óta ismerniük kellett volna egymást. Morigan továbblépett ezen.

- Megbízol bennem, ugye?

- Na, bazzki??

- És elvárod, hogy én is megbízzak benned...

A trialcori, aki eddig főként azzal foglalta el magát, hogy széles mosolyokat vessen a túloldali gyereklány felé, most meglepetten ránézett vendégére, aztán harsányan felröhögött.

- Hé, hé, hé, száznagy úr, bazzki, kinek a búbánatos bránere veregeti a szemedet?!

Morigan nem igazán értette ennek a frázisnak a jelentését, de megszokta már, hogy cimborája néha olyasmiket mond, amiket rajta kívül senki más nem ért.

- Figyelj, Braga! - morogta. - Tudod, hogy mindig vevő vagyok a durva tréfákra meg az ostoba beszélgetésekre, de most fogd vissza magad! Komoly bajban vagyok, segítened kell!

A trialcori először csak sandán vigyorgott, várva, mi következik, de aztán, látva tisztátarsa komor tekintetét, hirtelen elkomolyodott. Felegyenesedett a stokiról, és lassan, megfontoltan haptákba vágta magát.

- Bármiben! - jelentette ki ünnepélyesen. - Trial, persi két jó barát, együtt issza borét, sorát! *Bármiben* számíthatsz rám, testvér!

- Köszönöm.

- De mi... miről van szó? Mi ez a nagy...

- Elmondom - ígérte Morigan. - De előbb válaszolj a kérdéseimre! Segíts, hogy tisztán lássak!

- Rendben.

- Elmondanád, ha valami zűrös dologba keverednél?

Braga sóhajtott.

- Tudod, hogy sosem volt semmi titkom előtted.

- És most?

- Hát, azon kívül, amire az imént már utaltam... mit mondhatnék? A szerelem nagy úr, no, meg a férfiúi gerjedelem is, és az nem válogat, csak nő legyen, és az se baj, ha kissé öregecske és halszagú, vagy hájas tehén ágyéig lógó emlőkkel... de persze az ifjúí szív ifjúí testre vágyik, még ha az kissé fiatalocskas is... vagy valaki másnak a levetett babája... Érted, ugye, száznagy úr, bazzki... hú, de nagyon zűrösek az én ügyeim...

Morigan mindvégig a szemét nézte; ravasz, kiszámíthatatlan tekintete volt Bragának, még a szeme se állt jól, de úgy tűnt, teljesen őszintén beszél. Kivárta, amíg befejezi.

- Hagyjuk a nőket!

- No, no... azért csak ne hagyjuk! Meggebednénk nélkülük, bazzki, oszt' akkor egymást izélgethetnénk!

- A könyv... amit Muradzi adott neked... emlékszel rá?

- Hát ja. Miért?

- Mit csináltál vele?

- Mit csináltam volna? - Braga a szemét forgatta. - Miért, csinálnom kellett volna vele valamit?

- Beleolvastál?

- Hülye vagy?! - Braga csúfondárosan röhögött. Aztán hirtelen elkomorodott. - Bocs, pajtás... elfelejtettem, hogy most komolyak vagyunk!

- Beleolvastál?!

- Még ha tudnék olvasni... akkor se, bazzki!

Tényleg, Moriganban csak most ötlött fel, hogy trialcori tisztára sosem tanult meg olvasni, de arra nagyon büszke, hogy legalább a nevét le tudja írni.

- De akkor miért tépted ki belőle az utolsó lapokat, hm? Tűzgyújtásnak? Seggtörlőnek?

Braga az utolsó kérdésbe kapaszkodott bele. Viccesnek találta.

- Seggtörlőnek? Mi?! Höhh... te tán csinálsz ilyesmit? Írott papírral dörzsölgeted a valagad? Vagy egyáltalán... na, bazzki, száznagy úr, pffuúúj!

- Ha nem te tépted ki, akkor kicsoda?!

- Szögezzük le, hogy én nem téptem ki semmit semmiből - állította a trialcori teljes komolysággal. - Muradzi pénzt kért kölcsön. Tíz aranyat. Hülye lettem volna, ha csak úgy adok neki... sose láttam volna viszont. Ideadta nekem azt a könyvet. Először szemberöhögtem a marháját... hogy azt hiszi, bármiféle könyv is érhet tíz csengő sárgapénzt... de aztán láttam, mennyire kedves neki az a könyv, és úgy gondoltam, megér egy próbát. Még ha nem is taksál annyit, Muradzi úgyis vissza fogja vásárolni *tizenkettőért*... mert a szívéhez nőtt az a könyv.

- És?

- És úgyis lett. Zsoldfizetés után nem sokkal megadta a tartozását, azzal a plusz két arannyal, amit ígért... és visszakapta a csodakönyvét.

- De addig is, nálad volt.

- Hát ja.

- Nem olvastál bele, nem téptél ki belőle lapokat, nem mutattad meg senki-nek...

- Nem hát. - Braga a vállát vonogatta. - Na jó, valakinek azért megmutattam... Nem azért, mintha nem bíztam volna abban, hogy Muradzi visszaveszi, de kíváncsi voltam, tényleg megér-e tizenkét aranyat.

- Kinek mutattad meg?

- Naná, hogy olyasvalakinek, aki tud olvasni...

- Kinek?!

- Az ezeresnek.

Morigan nagyot nyelt.

- Menddának?

- Miért, bazzki, van más ezeres is Lunnában? - Braga kelletlenül vigyorgott. - Mi bajod van? Mit hápogsz itt, mint egy farbatoszott kacsa?

- Mendda! - mormolta megigézetten Morigan, és próbálta lekövetni az agyában cikázó félérett gondolatokat. - Csak megmutattad neki, vagy oda is adtad?

- Elkérte. Napokig nála volt,

- És amikor visszaadta... már hiányoztak a végéről oldalak?

Braga gúnyosan grimaszolt.

- Honnan tudhatnám én azt, édes cimborám?

- Nem lapoztál bele?

- Mi a bűnért, bazzki? Minek lapozgasson könyvet az, aki úgyse tudja elolvasni?

Morigan hallgatott. Hosszan hallgatott. Azt próbálta kitalálni, vajon mi köze lehet Menddának ehhez az egészhez. Ő tépte volna ki a lapokat? Vagy megmutatta ifjú kedvesének, és a kis Corinna vágta ki azokat éles pengével?

Vagy még inkább, a szárnysegédje, Meron! Hiszen neki minden lehetősége megvolt rá!

Braga nem az a típus volt, aki el bírta volna viselni a hosszas hallgatást.

- Na, bazzki, száznagy úr, most már rajtad a sor, tálaljál ki, mi a nagy bajod!

Morigannak azonban volt még egy fontos kérdése.

- Van az a trialcori dragonyos... tudod, az a jó kötésű, sebhelyes pofájú...

- Juvier?

- A te trialcori cimborád...

- Cimborája a halálnak az a proosztó! Mi van vele?

- Mikor láttad utoljára?

- Amikor te, bazzki. Az ezeres megnászoló ünnepségén, tegnapelőtt, a Lélekvesztőben.

- Ja, aha. - Valóban, Morigan is emlékezett. Tényleg ott volt a fickó. Csak persze akkor még teljesen érdektelennek tűnt a személye. - Mit tudsz róla?

- Jó katona. Odaüt, ha kell, de amúgy teljesen sudribunkó. Olvadt szurok lötyög a fejében agyturha helyett. Pffhö... szinte szégyellem, hogy honfitársam... De most már tényleg mondd el, miért kérded, hé... kezdem unni ezt az ostoba kérdezősködést!

Morigan nagy levegőt vett. Elmondta volna, de nem nagyon tudta, hol kezdje, azt pedig végképp nem, hogy mennyit mondhat el. Bízott Bragában, lerítt róla, hogy őszintén beszél, és harc esetén bármikor rábízta volna az életét. Attól viszont ódzkodott, hogy elárulja neki a legféltettebb titkait. Braga elég lepcsés szájú, szeret dumálni, főként ha beiszik. Kibeszélné...

Próbálta hát úgy összefoglalni az elmúlt órák eseményeit, hogy kihagyja belőle a kényesebb dolgokat. Például a Nága Szövetséget.

- Tudod, mik azok a gewruk?

Braga az emlékezetében kutatott.

- Nem? - kockáztatta meg félszegen. - Vagy... tudnom kellene?

- Hallottad már ezt a szót?

- Melyiket is?

- Gewru.

- Ööö... azok az orkok, akik átjöttek Strekwarból meg Swielle-ből, és felvették Zhénia hitét?

- Azok a zhendeanik.

- Óóóóppersze, tényleg. De akkor mik a wegruk?

Morigan belátta, hogy cimborája valóban semmit nem tud a városban történetéről. Végképp nem erőltette a felvilágosítását. Igyekezett kurtára fogni a magyarázatát:

- Úgy gondolom, volt abban a könyvben egy varázslat, amivel valaki utat nyitott egy másik világba... pontosabban szólva, egy másik világból ide, Lunnába.

- Nebazzki, bazzki!

- Az, aki kitépte a könyvből azokat a lapokat, szánt szándékkal vagy talán csak véletlenül megnyitotta ezt a kaput egy másik világra, egy démoni világra. A démonok átjöttek. Ők a gewruk. Csak lélekben jöttek, leigáztak más lelkeket, elfoglaltak más testeket...

- Na, ne mesélj már!

- Sokakat, akiket valaha ismertünk, ma már démonok szálltak meg, uralják őket. Az egyik ilyen az a trialcori, akit emlegettem... meg az ezeres szárnysege... meg még egy csomóan.

- Bazzkiiiiii!

- Azok a délvidékiek, a Nezuviánok démonvadászok. Azért jöttek ide, mert a mágiájukkal érzékelték a bajt, és el akarják kapni őket. Jó párat már megöltek közülük, de én azt hiszem, ezek a démonok, a gewruk... sokkal többen vannak már, mint azt bárki gondolná.

Braga hevesen felpattant.

- Kinyírjuk őket, bajtárs?

- Mármint kiket? A Nezuviánokat? Vagy a gewrukat?

- Az összesét, bazzki, minek apróznánk el!

Morigan a fejét ingatta. Még ha úgy jött is ide, hogy voltak apró kétségei a trialcori őszinteségét és becsületességét illetően, azok mostanra teljesen megszűntek. Braga az Braga maradt, nem változtatták meg sem démonok, sem semmi más, ugyanolyan volt, mint ezelőtt annyi éven át. Néha teljesen örült, de ha a szükség úgy hozza, lehet rá számítani. Bármiben.

Máris a kardját keresgélte, öltözni akart, hogy azonnal induljanak démonokat öldökölni, Morigan azonban lenyugtatta.

- Ne olyan hevesen, száznagy bajtárs! - dünnyögte. - Magam is vágyok arra, hogy szétrúgjak néhány segget, de mielőtt szart és vért fakasztanánk, ismerjük meg egy kissé behatóbban a helyzetet.

- Mi a francnak?

- Azért, bajtárs, mert sok minden nem stimmel itt. Különös dolgok történnek a városban, és én meg akarom érteni, mi folyik itt.

- De miért? - Braga csúfondárosan elhúzta a száját. - Tisztítsuk meg Lunnát a kurva idegenektől, és kész!

Morigan ránézett.

- Az „idegenektől”? Hm, elfelejtetd talán, hogy bizonyos értelemben mi is idegenek vagyunk? Én persi, te trialcori, Muradzi miterón, és a legjobb cimboráink...

- Csakhogy mi dragonyosok vagyunk! Ide tartozunk! Minket azért fizetnek, hogy megvédjük az ittenieket, vagy tán nem?

Morigan vállat vont; nem ment bele ebbe az értelmetlen vitába. Úgy döntött inkább, hogy tömören összefoglalja, mi történt eddig, hisz' Bragában hűséges szövetségest találhat. Jó ha tudja, miről van szó...

Elmesélte hát őszintén, mi történt vele azóta, hogy vedelni kezdett a Lélekvesztőben. Azt is elárulta, hogy ő küldte a zhendeani gyilkost Meron nyomába, de azt nem indokolta meg igazán, hogy miért; a Nága Szövetséggel való kapcsolatát

nem kívánta felfedni. Aztán a lakását ért támadásról beszélt, a Nezuviánokról, Goiko meggyilkolásáról... meg arról, hogy utólag azt gyanítja, talán már Goiko is gewru démon volt. Megemlítette a változó üzeneteket közvetítő levelet, s a kővarangy mérgéről is szólt. Aztán részletesen elmesélte, miként ment először az ezeres házába, hogy szót váltson az ifjú Corinnával, s aztán pedig Alvirával való találkozását is ismertette. Aztán Meron nyomában Boyengart, a verem, a Nezuviánok megjelenése, a legyilkolt gewruk...

Arról persze, hogy miként került ki a veremből két alkalommal is, megint csak nem beszélt. Azt a dolgot ő maga sem igazán értette. Vagy ha mégis, nem akarta cimboráját gyanakvásra készíteni.

Azzal fejezte be, amit Muradzitól megtudott, vagyis amit abból kikövetkeztetett:

- Nyilvánvalóan az okozhatta a bajt, aki kitépte a lapokat Muradzi könyvéből.
- A vén harci csóka?

Morigan vállat vont. Nem magyarázta el, hogy ő inkább másokra gondol. Valóban, először Menddával kell beszélni.

Braga közben öltözködött. Az ingét már korábban magára húzta, immár a mentjét gombolgatta. Közben fürkészőn vizslatta tisztársát.

- Te, de Leroux... szerinted én mérgeztelek meg?
- Inkább annak a Nezuviánnak a tőre lehetett mérgezett, aki vállon döfött.
- De mi van, ha mégis én... persze, nem szándékosan...

Morigan somolygott.

- Nem említetted a kővarangy mérgét a kotyvalék összetevői között.
- Nem hát, bazzki. Mert tán nem is tudtam róla.
- De?

- A kecskeképű is beleszórt valami szarságot a piába, amit neked lötyögtettem össze.

- Mi?! - Morigan első pillanatban fel sem fogta, kiről van szó, de aztán rádöb-bent. - Roan de Merxk? Az a nyavalyás félelf utál engem. Meg téged is.

- Ja. - Braga úgy vont vállat, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy őt és cimboráját mindenki utálja. - Az ő ötlete volt a leitatás... oszt előre röhögött mindenki!

Morigan nem mosolygott. Emlékezett arra az érzésre. Soha ezelőtt nem hatott még rá ily kifacsaró erővel az alkohol, soha nem vágta még fejbe ennyire. És lehet, hogy most sem az alkohol tette...

...hanem a kővarangy mérgé!

- Roan de Merxk! - suttogta Morigan tűnődve. - Hát persze... utál. De ennyire, hogy meg akart volna mérgezni?

Braga nagyon-nagyon vigyorgott.

- Esetleg mert a nődet gyömöszöli?

- Mii?! Milyen nőmet?! - Morigan levegő után kapkodott. - No hiszen! De Merxk és Alvira...

- Höhööö... Tán nem tudtad?! Bazzki!

- Képtelenség! Alvirának Meron udvarol...

- Aki kapja, marja! - Braga cinkosán kacsintott. - Mindenki babája.

- Alvira nem olyan!

- Te teljesen meggárgyultál?! - Braga egészen remekül szórakozott társa tipródásán. - *Minden nő olyan!* Nekem aztán elhiheted.

Morigan dermedten állt. Visszaemlékezett, milyen kifejezés ült ki Meron arcára, amikor Ulrich udvarában megvádolta azzal, hogy Alvira szeretője. A fickó pi-maszzkodással igyekezett leplezni meghökkenését, de így utólag valóban úgy tűnt, mintha ez a vád meglepetésként érte volna.

És persze amúgy is kezdettől képtelenségnek tűnt a gondolat. Alvira és Meron? Nem. Viszont: Alvira és de Merxk?

- No 'iszen!

- Száznagy úr, bajtárs! - esdekelt Braga. - Hagyd, hogy én belezzem ki! Kérlek, bazzki! Hadd én tűzzem láncra a kecskeképűnek a csecse szembogyóit!

Morigan rábólíntott.

- A tied lehet. - Intőn felemelte a mutatóujját. - De még nem most, majd csak ha mondom. Ki akarom faggatni előbb.

- Mi a francnak? - fakadt ki Braga, aztán persze megadóan biccentett. - Hát ja... mert te azt hiszed, kisedhetsz belőle bármit is. Úgyis tagadni fog! - Vállat vont. - De akkor most először is mit teszünk?

- Hazamegyek - döntötte el Morigan. - Rám fér némi tisztálkodás. Meg... át akarom gondolni a dolgot, hogy tiszta fejjel cselekedhessek.

- És én addig?

- Menj a Cölöpvárba, és szedd össze a legmegbízhatóbb fiúkat, hogy készen álljanak szükség esetén! Muradzit hagyd ki, ő szolgálatba lép helyettem, de mindeképp szólj Mudinak, Rankavaharnak, a Hiúznak, Theor Dennek... meg Senarnak is, de egyelőre ne áruld el nekik, miről van szó, csak annyit, hogy számítok a segítségükre.

- Jaja.

- Nekem találkozóm van délben... valakivel, akitől információt várok Meron hol-létééről. Előtte benézek az ezeres házába, hátha megtudok valami hasznosat a vén harci csókától a könyvvvel kapcsolatban... aztán találkozunk, és megbeszéljük, hogyan tovább!

A zömök, harcsabajuszos trialcori feszesen haptákba vágta magát, mintha a kapitánya előtt lenne.

- Rendben, bazzki, értettem. Veled vagyok. Nem fogsz csalódni bennem!

- Tudom, Braga. Te vagy a legjobb cimborám.

- De mielőtt elmész... megmutatod nekem azt a francos papirost? - Kényszere-dett vigyorral szabadkozott. - Nem mintha nem hinném el az ostoba mesédet az állandóan változó írásról... de, hm, nem árt látni az ilyesmit, nem igaz?

Morigan szó nélkül elővette a levelet, és kihajtogatta. Maga is kíváncsi volt, va-jon nem kapott-e újabb üzenetet.

Kapott!

Kissé megnyúlt az ábrázata, miközben átfutotta.

Ez állt benne:

Száznagy úr!

Óvakodjon Aren Bragától! Nem az, akinek mondja magát! A vesztét akarja!

- Na? Naaaa?! - Braga türelmetlenül pislogott a levélre. - Mi áll benne? Mondjad már, száznagy úr, bazzki... tudod, hogy én nem bírok olvasni.

- Semmi különös. - Morigan visszahajtogatta a levelet, és nem mutatta ki az ér-zelmeit. Szemrebbenés nélkül hazudott a cimborájának. - Csak ami legutóbb: óva int... Merontól.

Morigan semmire se vágyott jobban, mint kiadós tisztálkodásra, bőrsercegő borotválkozásra, pár percnyi pihenésre, de mielőtt hazatérhetett volna, a nyisz-lett ork kölyök került az útjába. Már messziről kiabált:

- Száznagy úr, hé, itt vagyok, száznagy úr! Hé, hé!

Morigan idegesen nézelődött; hogy vajon ki látja.

Az utcán persze sokan jártak, de a gatyarohasztó, dög melegben egyiküket se nagyon izgatta, vajon mit óbégathat egy félpucér ork purdé a dragonyosok tisztjének.

- Délben, a fahídnál, kölyök... tán nem azt beszéltük meg? - dörmögte fáradtan Morigan.

- Nem lehet várni - hadarta a fiúcska -, mert közben elszelel...

- Meron?

- Az ezeres házában, hé! Ott van ő is, meg a másik, a dragonyos, az a kopasz.

- Ez biztos?

- Látták. Látták bemenni. Kijönni nem.

Morigan elégedetten bólogatott; ez a helyzet összevágott azzal, amit ő is gyanított.

- Jól van, Gurka...

- Graok a nevem, hé!

- Mindegy, mindegy, fiú... jól csináltad. Most nincs nálam több pénz, de ígérem, nem feledkezek meg rólad, és megkapod a jutalmadat. Ha elkapom Meront, busás jutalmat kapsz! Két ezüst... vagy három is, talán...

- Száznagy úr! - A kölyök méltatlankodva forgatta a szemét. - Azt mondta, befogad szolgájának, most meg tetves két ezüsstel akarja kiszúrni a szemem?!

Valami rémlett ebből, de csak homályosan. Nem nagyon emlékezett.

- Azt mondtam volna? - motyogta szórakozottan. - Valóban?

- Engem, és Szutykot is!

Morigan értetlenül rázta a fejét.

- Nem ígérhettem ilyet. Én nem szoktam csak úgy... befogadni a házamba bárkit is...

- Megígérte! - sziszegte a kölyök felháborodottan. - Most meg hazudozik, hé?!

Morigan eltűnődött valamin, amire eddig nem gondolt: „Én nem szoktam csak úgy... befogadni a házamba bárkit is...” De akkor Goikót miért fogadtam be? Miért alkalmaztam szolgámnak egy félszemű és féleszű, sánta kölyköt, akiről azt sem tudtam, ki fia-borja?

- Az emberek hazugok! - sziszegte a fiúcska. - Mindig becsapják a magamfaját! Hogy is hihettem?... Ott kellett volna hagynom megrohadni abban a bűzös döggútban! Vagy leönteni olajjal, és meggyújtani azt az ocsmány, kétszínű, hazug...

- Ssssshh, elég! - Morigan egy intéssel leállította a szitokáradatot. - Emlékszem. Felfogadtalak. Betartom a szavam. Csak a fejem mostanában egy kissé...

- És a Szutyok is!

- Ja.

A kölyök bizonytalanul pislogott. Hitte is, meg nem is.

- Biztos ez, hé?! Nem csak újabb emberi átkúrás?

Morigan fürkészőn somolygott.

- Tehát most már embernek tartasz, Grakhu? Nem gewrunak?

- Tudom is én? - A fiú megrántotta a vállát. - De ha rendesen megfizet, nekem tökmindegy.

- Akkor gyere, hé!

Morigan a bérlakása felé indult, a fiú pedig követte. A Rézművesek utcáján, ahol már alig-alig laktak igazi rézművesek, és amit inkább a lakosai miatt kereskedők vagy dragonyosok utcájának kellett volna hívni, csak néhányan lézengtek. A nap egyre magasabbra hágott, és a hőség kezdett elviselhetetlenebb mértéket ölteni. A halkereskedő asszonyosság áruja viszont idáig is elszaglott. Kísérte őket.

Erről a bűzről Morigannak eszébe jutott valami.

- Mit is mondtál a jövőbelátó nővéredről, hé? Ez a Manyanya...

- Mayra.

- ...aki a Nekropoliszban él... vagy nem él... hát... mindenképp fura... nem?
- De. De, de.
- Úgy érted, kölyök... hogy... a franc se tudja, hogy érted?
- Ha válaszokat akar, száznagy úr, őt keresse meg! Mayra tudja... ő majd megmondja, ki a gewru és ki nem az, hé!

Morigan legyintett. Jelenleg nem tartotta fontosnak a témát, csak azért hozta fel, mert zavarta a szótlanság.

- Majd. Talán. Ha majd csendesednek az események. Akkor majd elküldelek hozzá...

- Engem? Hozzá?? - Az ork kölyök már a puszta lehetőségbe beleborzongott. - Én ugyan oda nem megyek... de ám sohanem!

- Ugyan már, fiú, fiú... csak nem félsz tán a saját nővéredtől?

- Letépi a hülye fejem!!

- A saját nővéred? Az őrangyalod? - Morigan mosolygott. - És a testvéri szeretet?

- A szeretet... az *meghalt!* Vele együtt! - Az ork kölyök a szemét forgatta. - Nem beszélek erről! Nem, nem... többet nem, hé!

Morigan megállt lakása vaskos tölgyajtaja előtt, és megbökte a kecskefejes rézkopogtatót.

- Itt lakom - kommentálta a nyilvánvalót. - Mától ez a te otthonod is, Krupa...

- Graok.

- ...de ha folyton a szavamba vágysz és kijavítgatsz, nemigen leszel velem túl sokáig!

A kölyök hümmögött, pislogott, durva ork szavakat motyogott, és a vállát vonogatta. Morigan elfordította a kulcsot a zárban, de mielőtt kitérta volna az ajtót, még egyszer a rézkopogtatóra mutatott.

- Védj jól az eszedbe, hogy néz ki! Megjegyezted? Egy kecske fejét utánozza. Tudod, milyen a kecske, nem? Ilyen. Ebben az utcában csak itt van ilyen. Ha esetleg mégis elvétenéd...

- Akkor tudni fogom - vágott közbe a kölyök -, hogy azt a bejáratot kell keresnem, ami épp szemben van a város legrondább házával, ami lila falú, az ablakabláin pedig csiricsáré... Hó, hóóó, hóóó, száznagy úr! Ott, ott... *nézzé, nézzé... ott mennek a gyilkosok!*

Eddigre már Morigan is arrafelé nézett, amerre a kölyök mutatott. A Rézművesek utcájának torkolatánál, a sikátoron át látszott, ahogy a Vásározók útján lovasok vonulnak el, lassan méltóságteljesen. A rekkenő hőség ellenére kobaltkék köpeny lógott a vállukon, a fejükön pedig csúcsos, tollas sisakot viseltek.

A Nezuviánok!

- No 'iszen! - mordult fel Morigan, és az utca torkolata felé mozdult. Aztán megtorpant, és ellátta utasításokkal a kölyköt. - Menj be, Pruca, és maradj itt! Holnap majd idehozhatod a kis barátnődet is, de most... mindenekelőtt... tegyél rendet! Takaríts ki! - Aztán intően felemelte a mutatóját. - Az emeleten egy hulla van, azt ne babráld! Goikóé, az elődödé... azok a Nezuviánok ölték meg, akik... *mindjárt eltűnnek a szemem elől, bassza meg!* - Futásnak eredt, és a válla fölött kiabálva ismételte meg parancsait: - Takaríts, tisztíts, Gruba, de alaposan ám! Forralj vizet... mire megjövök!

Bármilyen sebesen futott is Morigan, mire elérte a várost hosszában átszelő, széles, napsütötte sugárutat, a Nezuviánokat már sehol sem látta. Pedig...

Ha a délvidékiek lépésben haladtak volna tovább, abban a nyugodt tempóban, mint ahogy az utcatorkolatnál keresztben elvonultak, még látnia kellett volna az utolsó párokat.

Valami történhetett!

Valószínűleg ügetésbe váltottak.

Morigan ösztönösen tovább futott utánuk, északnyugatnak a Vásározók útján, a Cölöpvár irányába. De hiába rohant ina szakadtából, még csak meg sem pillanthatta őket; már csak a paták által felvert por szállongott a távolabbi házak között.

Bárhová mennek is, futva nem fogja beérni őket. Ló kellene. De honnan?

Az utcán csak gyalogos városiak ögyelegtek a rekkenő hőségben, az egyetlen négy lábú egy metszett fülű, rozzant öszvér volt, befogva egy kordé elé. Nem bírta volna meg a súlyát. Nyamvadt jószág, fél lábbal már a sírban...

...a másik három és félel pedig a hentesüzletben.

Reménytelen!

Bár Morigan mindennél jobban vágyott volna egy jó kis, bőrkarcos borotválkozásra, ha már idáig eljött, úgy döntött, végére jár némi titoknak.

Tétovázás nélkül Mendda ezeres szürke házához sietett, és csaknem belelépett abba a gőzölgő lócitromba, mely szinte közvetlenül a kapu előtt hevert a kövezeten. Itt, a ház közelében, ha lehetséges, még sokkal nagyobb volt a forróság, mint bárhol máshol. Mintha a pokol ördögei fűtöttek volna a kapun túl.

Megdöngötte a súlyos bronzkopogtatót. Aztán ezt még további két alkalommal meg kellett ismételnie, mire meghallotta a közeledő léptekeket.

- Éppen ideje! - dörögte ingerlékenyen. - Szundikáltál, átokfajzat?

A kapu azonban nem nyílt ki, csupán a kukucskáló rést fedő lemez csikordult félre, s egy mogorva szempár jelent meg.

- Beszélnem kell az ezeressel! - vetette oda Morigan verejtékezve, a homlokát törölgetve. - Méghozzá haladéktalanul!

- Az ezeres úr nincs itthon - nyekeregte a szolga. - És ahogy a dolgok állnak... ma már nem is lesz... *meg máskor sem, soha többet.*

Morigan nem értette az utolsó szavakban rejlő gúnyt, de nem is foglalkozott vele. Be akart jutni, feltétlen.

- Akkor a ház asszonyával kell beszélnem. Az ő érdekében.

- Miért?

- Mert úgy tudom, tartózkodik a házában egy bizonyos... olyasvalaki, aki nyilvánvaló veszélyt jelent reá. Meg persze mindenki másra. Az illető neve Meron de Kast... Kastern... Vagy legalábbis régebben úgy hívták.

- Nincs itt ilyen nevű. Senki nem látja önt szívesen ebben a házban. Távozzon, uram!

- No 'iszen! - Morigan a szemét forgatta. - Nyiss ajtót, Piranó, ne szarakodj velem!

A sötét szempár változatlanul mogorva maradt.

- Nem Pirendel vagyok.

- Akkor ki a rosseb?

- Nem mindegy?

- Téged nem ismerlek, te Nemmindegy nevezetű, mint ahogy talán te se engem, de annyit mondhatok, gyűlölöm, ha nemtelen szolgák megvárakoztatnak.

- Ma senkit nem fogadunk. Kérem, távozzon!

- Nem fogadnak, mi? Na, ne mondd! Ezt a nótát már kurvára ismerem; mostanság folyton ezt dalolják nekem a lányos házakban. Csakhogy én Morigan de Leroux vagyok, a dragonyosok száznagya, bejáratos e házba... és Corinna asszony tegnap is beszélt velem.

- A tegnap az tegnap volt, ma pedig ma van, amikor is senkit nem fogadunk.

Morigan kezdett dühbe gurulni.

- Na idefigyelj, te felfuvalkodott senkiházi marhahólyag...

Csatt!

A kémlelőnyílás rését elzárta a fedőlemez.

Morigan dermedten és értetlenül állt. Ilyen pimasz dolgot vele ezelőtt senkiházi szolga még nem cselekedett. Vagy ha valamely gazfickó hasonlóra vetemedett, nagyon hamar megtanulta kappanhangon az égre vonyítani a de Leroux nevet!

- No 'iszen! - köpte, és úgy megdöngette a bronzkopogtatóval a megvasalt kapudeszakát, hogy szinte az egész alkarja beleremegett. - Nyisd ki, de rögvest, különben...

Halk csikordulással ismét félreacsusszant a kémlelő rés fedőlemeze. Ám a morgorva szempár helyett ezúttal egy szögletes nyílhegy kandikált elő.

- Táguljon innen, száznagy úr - recsegte ellenségesen a számszerű szorongatója -, ha nem akarja, hogy rést üssek a koponyájába!

- Alantas szolga! - sziszegte felháborodottan, levegő után kapkodva Morigan. - H-h-hogy... Mit merészelsz?! Tudod te, kivel beszélsz?! Ha nemesember lennél, párbajra hívnálak! De mert te csak egy senkiházi szolgafi vagy... felpofozlak és a kardlapommal páhollak el... ha majd nem lesz köztünk ez az átkozott kapu!

- Próbálja csak meg, száznagy úr! - súgta a szolga vérlázító pimaszsággal, s hangja éléből nagyon is úgy tűnt, élvezzi a helyzetet. - Csak aztán nehogy csalódnia kelljen!

Ez a szemtelen hanghordozás...

...emlékeztette valakire.

- Meron? - préselte ki magából mégis. - Meron vagy?!

- A nevem Juvier. És mint mondtam, határozott utasítást kaptam arra, hogy ne engedjek be senkit, önt pedig különösképpen nem!

Juvier??

Honnan ennyire ismerős ez a név??

Morigan igyekezett belesni a résen a szemközt meredő nyíl vessző mentén, s kiismerni az árnyékban rejtező ábrázatot.

- Ki a fene vagy te, Juviner?! - sziszegte mérgesen. - És egyáltalán, hogy kerül sz ide?

- Pirendel utóda vagyok.

- Mert... hol van Pirenyó?

- Halott.

- Micsoda?! - Morigan akaratlanul is megborzongott. - Tegnap még ő vezetett be Corinnához.

- A dolgok változnak.

- De még mennyire, hogy változnak! - Morigan a fogát csikorgatta tehetetlen dühében. - És még hogy megváltoznak majd, amikor téged már nem véd meg jogos felháborodásomtól ez a vaskos kapu! Az életedért fogsz rimánkodni, te nyavalyás, pimasz gazfickó, miközben a csizmám orrával rugdosom rojtosra a segged!

- Hasonló jókat az ön seggébe is, száznagy úr... és ha már a búcsúzkodásnál tartunk, komolyan kérem, menjen innen, de sietve ám, mert bár én tiszteltem önt, már nagyon reszket az ujjam a ravaszon, és nem venném a lelkemre, ha acélhegyű vesszőt kellene röpítenem az agyvelejébe!

Morigan keze kétszer is mozdult, hogy előrántsa kardját, s bepitiszkáljon vele azon a résen - elmetszve a számszerű húrját, s a pimasz fickó torkát egyaránt -, ám az elképedése szinte lebénította.

- No 'iszen! - dörmögte sötét pillantások kíséretében. - Most távozok... de mire visszatérek... javaslom, hogy te már ne nagyon legyél itt, különben... ááááá-hhááá, tudom már, ki vagy! A rohadék trialcori áruló Ulrich háza...

Morigan észlelte a sötét villanást a fickó szemében, és megértette a jelentését. Villámgyorsan félrekapta a fejét, elugrott a kémlelő réstől, és válla a vaskos kapunak csattant.

A nyílvevő még így is szinte súrolta a halántékát, átsurrogott az utcán, és a szemközti ház falának csapódott.

Morigan máris ellökte magát a kaputól, előrántotta a kardját, és fejmagasságban, vízszintesen beszúrt vele a kémlelő résen. A kopasz trialcori azonban eddigre már elhátrált, a kardhegy nem érte el.

- Gyere vissza, te rohadék! - sziszegte Morigan csalódottan. - Megöllek mindképp! Ha nem most, akkor később! Elkaplak, ne félj!

A résen át látta, amint a ház felől újabb fegyveresek futnak a kapu felé. Némiükük dragonyos egyenruhát viselt, felhúzott számszeríjat szorongatott, és esetleg azt is hihette volna, hogy őt megsegíteni jönnek...

...de nem volt ennyire ostoba.

Egy pillanatig váltakozó érzelmektől gyötörtén toporgott még ott, aztán visszarántotta a kardját, gyilkos bosszúvágytól fortyogva elhátrált, és fennhangon káromkodott...

...mert hogy menekülés közben sikerült belelépnie a még mindig ráérősen gőzölgő lócitromba, és úgy megcsúszott, hogy csaknem szétszakadt a combizma.

Nem várta meg, amíg lődözni kezdi a lőrésen át. Fejét a válla közé húzva futott, hogy minél távolabb kerüljön a nagy, szürke háztól. Még a kardját sem dugta vissza a hüvelyébe, csak akkor, amikor már befordult a Rézművesek utcájába nyíló sikátorba.

Értetlenül lihegett.

No 'iszen! - gondolta. Mi történik itt? Hová tart a világ? Nincstelen prosztók kedvükre pimaszkodhatnak nemesi rangú tisztekkel és a dragonyosok nyilakat lődözhetnek rájuk?!

Kíváncsi volt, vajon mit szól majd mindehhez az ezeres, ha megtudja. Egy biztos: fejek fognak hullani!

Morigan még akkor is felháborodottan dohogott a történetek miatt, amikor elérte bér lakása ajtaját.

Mi az átkozott fene zajlik itt, ebben a szunnyadó és unalmas városban, ahol hónapok óta nem történt semmi rendkívüli?!

Az ajtó tárva-nyitva állt, kívülről még benne volt a kulcs. No persze, ő annyira sietett elkapni a Nezuviánokat, hogy nem vette ki, a primitív ork kölyök pedig nyilván nem tudja, hogy a kulcsokat nem szokás a zárban hagyni, és azt sem, hogy az ajtó arra való, hogy bezárják.

A lakás csendes volt és nyugodt; valahogy különösen csendes is az örökké körülötte sertepertelő Goiko nélkül. Morigan komoran ráncolta a homlokát. A szíve mélyén kedvelte azt a félszemű nomád fiút, bárki volt is valójában. Még alig egy napja ölték meg, de neki úgy tűnt, mintha Goiko már hetek óta halott lenne.

Síri csend honolt a lakásban.

De hol az ork kölyök?

- Grabu! - kiáltotta. - Vagy bárhogy hívnak is... fiú, merre vagy?

Semmi válasz.

Morigan még többször is szólította, bejárta a földszint összes helyiségét; megnézte a nappaliban, a konyhában, a saját hálószobájában, de még a szűk spájzban is. Semmi.

- Guka?... Ne bújócskázz velem! Nem vagyok játszós kedvemben...

Semmi.

Morigan gyanakodva nézelődött. Lehet, hogy a kölyök kihasználta a távollétét, ellopott ezt-azt, és sietve lelépett?

Látszólag semmi nem hiányzott. Apja gyöngyház berakásos, drágakövekkel ékített tubákszelencéje ugyanott díszelgett, ahol mindig is, a komódon. De nem hiányoztak sem a kathír szőnyegek, sem a lekhtani ogárszobrocskák, sem az oroszlánfog-nyaklánc, sem semmi más...

Az ork kölyöknek mégis nyoma vészett.

Moriganban csak most ötlött fel a tárva-nyitva talált ajtó; nagyon úgy tűnt, mintha a fiú elszökött volna, méghozzá oly sebesen, hogy az ajtót sem zárta be maga mögött. De vajon mi ijeszthette meg?

Dübbenés hallatszott fentről, az emeletről. Aztán tompa neszezés; nyikorgás, súrlódás. Morigan megdermedt lépés közben. Hisz' megmondta a kölyöknek, hogy ne menjen fel az emeletre.

- Grubik! - kiáltotta rosszállóan. - Mi a fene... Újabb dübbenés. Aztán nyikorgás, sántikáló járás. Ismerős!

Morigan lelkét nagy hidegség szállta meg. Ezerszer is hallotta odafentről ezt a nehézkes sántikálást.

- Goiko? - dörmögte értetlenül. - Te vagy az?

Továbbra is hallotta a jól ismert sántikálást. Mintha elhunyt szolgája vonszolná magát a padlásszobában, a nyikorgó padlójú szolgaszálláson.

De Goiko halott, és a holtak nem mászkálnak!

Vagy mégis?

Arra a kísérteties, tar fejű, meztelen nőre gondolt akit az éjszaka közepén látott a Zhendeani Parkban. Az sem élő teremtmény volt, annyi szent!

És meglehet, Goiko teteme sem hever már ott békésen, ahová ő fektette...

Lehet, hogy ez a zaj rémisztette halálra az ork fiút, és ezért szaladt el?

Már amennyiben elszaladt...

Még egyszer megpróbálkozott.

- Ki van odafenn? Gruhók?... Goiko?... Vagy valaki más? - No igen, hiszen bárki besétálhatott a nyitva hagyott ajtón. - Válaszolj, hé!

Feszülten hallgatózott, de választ sem kapott, a dübbenések sem folytatódtak, a sántikáló neszezés is megszűnt.

Lehet, hogy az imént is csak képzelődött?

Morigan kényszeredetten elvigyorodott saját ostobaságán, s felajzott idegeinek, bosszankodásának tudta be a dolgot. De mivel a gondolat nem hagyta nyugodni, baljós előérzettel felcaplatott a lépcsőn a szolgaszállásra, hogy ellenőrizze a tetem meglétét. Közben foszladozó névmemóriája miatt bosszankodott. Hogy lehetséges az, hogy nem bírja megjegyezni ennek a kölyöknek a francos nevét? Meg még némely másoknak sem... Míg ugyanakkor azoknak a nevét, akiket régebbről ismert, nem felejtette el.

Kivéve talán Meron vezetéknévét...

Goiko nem ment sehová; ugyanabban a pózban hevert az ágyon, ahogy tegnapelőtt kiterítette. Arca szürke volt, tagjai merevek.

De akkor ki dübögött itt?

- Grubák! Ha te vagy itt, ne bujkálj tovább!

A szobában fura, savanykás, édeskés szag terjengett, de nem a bomló test bűze. Valami más. Emlékeztetett egy picikét arra a vaníliaillatra, ami a titokzatos levelet belengte, és ami az ifjú ezeresné sajátja. Ám ez az illat, Corinna leanderparfümjével ellentétben, nem volt kellemes az orrnak.

Mintha rothadna valami!

Morigan gyanakodva szaglászott, a bűz forrását kereste; egyértelműen az ágy közelében érződött legerősebben.

Az ágy alatt bűzlik valami...

Letérdelt a nyikorgó hajópadlóra, felhajtotta az ágyterítőt, és belesett a durva faragású bútor alá. Egy fedetlen éjjeli edény árasztotta a jellegzetes szagot, illetve annak tartalma, semmi kétség.

Morigan fintorogva visszahőkölt, és ösztönös mozdulattal még beljebb taszította a cserépedényt az ágy alá. Aztán, még mindig térdelve, bal kezére támaszkodva, a jobbával tapogatózott az ágyon, hátha talál valami rongyot, amivel letakarhatná.

És ekkor határozottan érezte...

...hogymegmarkolják a csuklóját.

Hideg, merev, élettelen ujjak.

Morigan rekedten felordított, és elrántotta a kezét. Oly hevesen akart talpra ugrani, hogy egyensúlyát veszítette, s lendületét a fal fogta meg.

Goiko - a halott, több szúrt sebből elvérzett Goiko - felült az ágyon, és őt bámulta tompa, kifejezéstelen szemével. Aztán oldalra lendítette deszkamerev lábait, és lecsusszant a padlóra.

Dübb.

Felhúzta ínyét, kivillantotta ép metszőfogait és megfeketedett őrlőcsontjait.

Mereven lépett döbbent gazdája felé.

Morigan szinte azt sem tudta, mit cselekszik. Kardja megvillant, rézsútos csapást mért vele néhai szolgája torkára. A vágás mélyen ült, inakat és izmokat metszett át, de vért nem fakasztott, a merev élőholtat nem akasztotta meg.

Morigan eltaszította magától a feléje kaparászó kezeket, és oly erővel döfte kardját a hulla hasába, hogy a penge a keresztvasig hatolt, s hátul legalább két-arasznyi hideg acél kibukkant.

A hulla mindkét kezével megmarkolta egykori gazdája fejét, és iszonyatos erővel oldalra rántotta; csaknem kitörte a nyakát. Romlott, töredezett fogait a puha nyaki bőr s a kidagadó ütőér felé közelítette.

Morigan gáncsot vetett, és oldalra dobta magát. Ellenfelét is magával rántotta.

Elzuhantak.

Próbált szabadulni, lefejteni fejéről az élőhalott ujjait, ám azok acélkapcsokként szorították, körmei a bal vállába vájtak, oda, ahol korábban a szúrt seb volt, kínn, fájdalommal. Ahogy tovagördült volna, megfeszültek a nyakizmai.

- Goiko! - ordította. - Engedj el, te khamedi állat!

Pedig tisztában volt azzal, hogy nem Goiko az, akivel harcol. Hanem valaki...

...vagy inkább valami idegen...

Az éles fogak elérték a nyakát, átharapták a bőrét és az ütőerét.

Ömlött a vére...

...és a hulla lomhán, ráérősen szürcsölgette.

Morigan de Leroux, amióta az eszét tudta, kényes volt a nyakára. Soha senkinek nem hagyta, hogy megérintse. Aki hozzányúlt, még ha nőszemély tette is, csókolgatási szándékkal, arra ráordított, vagy rácsapott a kezére. Most viszont szitkozódáson kívül semmit sem tehetett. Ugyanúgy lebéult, mint Ulrich udvarán, amikor a kardját sem bírta kirántani. A hulla oly erővel szorította a fejét, hogy Morigan mozdítani sem bírta, s hiába vergődött és vonaglott, nem tudott szabadulni.

Végeérhetetlennek tüntek ezek a pillanatok.

Mintha évszázadokon át itták volna a véré. Mintha évezredek óta öregedett volna ezen idő alatt.

Aztán véget ért a megvalósult rémálom. Az élőhalott eleget ivott. Végre elengedte ernyedt, kimerült áldozatát, és ellökte magától, akár egy döglött kutyát. Felkelt a padlóról, kiegyenesedett, és némán álldogált. Úgy tűnt, érdeklődve ta-

nulmányozza a testét átjáró kardot, melynek markolata a hasánál fityegett, a hegye és java része pedig a hátából meredt elő.

Csak állt, bámult.

Mintha azon tűnődne, kirántsa-e az alkalmatlankodó fegyvert, vagy hagyja ott, ahol van.

Morigan arrébb gördült. Erőtlennek, kimerültnek érezte magát; ájulással küzdött. Mégis, valahogy feltérdelt, aztán talpra küszködte előlmosodott önmagát.

Az élőhalott feléje fordult. Fakó ajkain idegenül csillogott a szétkenődött vér. Tekintete olyan kifejezéstelen volt, mint amilyen csak egy halotté lehet. Úgy bámult a torkát tapogató száznagyra, mintha nem értené a helyzetet. Mintha fogalma se lenne arról, hogy ki ő és egyáltalán hogy került ide, ebbe az érthetetlen helyzetbe.

- A kés! - hörögte, szörcsögte alig érthetően. - Kell... a kés... a kés... kell...

Morigan nem kísérletezett azzal, hogy megpróbálja kirángatni kardját ellenfele hasából.

Szóval, penge kell neked? Hát megkapod!

Elérésnyi távolságban Goiko kedvenc birkanyúzó kését pillantotta meg, azt markolta fel. A baljával megragadta néhai szolgája gyapjas üstökét, hátrarántotta a fejét, és vagdosni, nyiszálni kezdte a már részben átvágott torkot a kurta pengével.

Nem volt ez könnyű munka...

...de az élőhalott még csak nem is védekezett.

A feldühödött száznagy a végén szinte a szó szoros értelmében letépte a vértelen fejet az elnyiszálatlan cafatokról, és azon lendülettel begurította az ágy alá.

- Szürcsöld ki a bűzös küblidet... te rothadék!

A lefejezett test ugyanolyan nemtörődöm egykedvűséggel álldogált, akárcsak pár perccel ezelőtt. A nyakcsonkból nem ömlött vér; művinek és hihetetlennek tűnt ez az egész!

Morigan meglökte.

A tetem megroggyant, de a merev lábak bicegősen elháráltatták pár lépést.

Morigan megtaszította; immár amúgy emberesen.

A fejetlen hulla a szemközti falnak sántikált, és nagyot csattant azon, de még mindig talpon maradt.

Morigan utánament, és kirúgta alóla a lábat. Aztán amikor a test nagy csattanással elterült a pallón, kirángatta belőle a kardját, majd, amikor már uralta azt, módszeresen kaszabolni kezdte áldozatát. Valamivel jobb volt, mint a birkanyúzó kés, de így is hatástalannak tűnő, babra munka volt.

Tudott jobbat.

Leszaladt a lépcsőn a földszintre, leakasztotta a falról apja súlyos, széles pengéjű bárdját, ami leginkább egy hóhér munkaeszközére hasonlított, és azzal tért vissza.

A hulla időközben ismét felállt. Mindkét kezével a nyakát tapogatta, mint a fejét keresné.

Morigan megsuhintotta a hóhérbárdal; mellbe találta, a bordáit törte, és az ütése erejével felborította. Aztán levágta mindkét karját. Többszöri csapással lemetszette a lábait, majd addig szabdalta, darabolta a mozdulatlan törzset, amíg végül csak azonosíthatatlan, vérmocskos, bélmocskos húshalom maradt.

És az a vér, az a feketés-lilás árnyalatú, vörös nedv, ami kibuggyant a gyomorból, az az ő vére volt!

Morigan de Leroux szédelegve botorkált le saját lakrészébe, és a legváltozatosabb érzések vettek rajta erőt: értetlenség, vad kíváncsiság, furcsa megkönnyebbülés, harag, rettegés, halálfélelem...

...és ki tudja még, mi minden kavargott a lelkében.

Zöld borotvasóval elállította a szivárgó vérzést harapott nyaksebén, s egy régi, Alvirától kapott citromsárga selyemkendőt tekert körbe rajta. Megtisztálkodott, megborotválkozott, a tükörben hosszan vizsgálgatta bal oldali vállsebét, amit a hulla körmei ejtettek rajta, s a homlokát ráncolta; a seb környéke máris sötét, bíbor színt öltött és gennyedzeni látszott. Mindamellet immár annyira elzsibbadt, hogy alig érezte a bal kezét. Az ujjait még tudta mozgatni, de hiába csípte meg saját könyökét, azt egyáltalán nem érzékelte.

Tiszta ruhát öltött, és igyekezett egyenes tartásba kihúzni magát; a szeme alatti karikákat és tekintetének fáradtságát azonban nem tűntethette el. Ahogy saját képmását szemlélte a tükörben, úgy érezte, mintha ezalatt a másfél nap alatt legalább öt évet öregedett volna. Vagy inkább tízet.

Éhséget nem érzett, de az esze tudta, hogy ennie kellene, hogy erőre kapjon. Előkapart a kamrából egy darab füstölt marhalábat, harapdálni kezdte, de a falatok ki akartak fordulni a szájából. Undort érzett, öklendezett, s végül félretolta étvét.

Mielőtt távozott volna a lakásból, még egyszer felcaplatott a szolgaszállásra, hogy megbizonyosodjon Goiko maradványainak állapotáról.

Mármint...

...hogy a véres masszává darabolt hulla részei nem álltak-e össze egyé...

...vagy hogy egyáltalán van-e véres massa, s ami történt, azt nem csak álmodta...

...avagy felajzott képzelete játszotta el vele...

De nem!

A szolgaszállás kimondottan gusztustalan látványt nyújtott; vértelen húscafatok heverték mindenfelé, levágott végtagok, kiontott belszervek, miegymás.

Morigan komoran bámulta, ami a szolgájából megmaradt, és a keze hol ökölbe szorult, hol kinyílt, hol megszorult ismét. Furcsa zsibbadást érzett; mintha a bordáit böködté volna valami láthatatlan lény. Mintha most kezdett volna hatni a kővarangy mérge, az, aminek már rég végezni kellett volna vele, az, amiről azt hitte, hogy végleg megúsza.

- No 'iszen!

Nézelődött, forgolódott, de nem talált semmi fenyegetést. Viszont eszébe jutott valami. A különös levél.

Tudta, hogy újabb üzenetet kapott.

Előhúzta, kihajtogatta, és immár meg sem lepődött, hogy egészen más írást lát rajta, mint legutóbb.

Száznagy úr! A kancsal szemű és négy társa ellovagoltak a Nekropoliszhoz. Menjen utánuk és ölje meg valamennyiüket, mielőtt minden elbukik! Ne hagyjon élő tanút!

Morigan immár meg sem próbálta kitalálni, vajon ki állhat a titokzatos üzenetek mögött, azt pedig végképp nem, miből gondolja az illető, hogy ő majd engedelmeskedik az utasításoknak...

A sürgetést viszont ott érezte minden tagjában, és valami megmagyarázhatatlan okból tenni akarta, amit kértek tőle. Ami a kötelessége.

Mivel úgy gondolta, jól jöhet valami komolyabb fegyver, egy régi, szakadt térítővel megtörölgette apja bárdját, aztán a vállára vette, és lecammogott a lép-

csőn. Nem sokkal később kilépett az utcára, és kulcsra zárta maga mögött lakása ajtaját.

REMÉNYEK FÉLÁRBOCON

Nehézkesen lépkedett. Tagjait különös kimerültség ólmozta, izmai feszültek, néha-néha görcsbe rándultak. Ráadásul a térdfájdalma kiújult, alig bírta ráhelyezni testsúlyát a sérült bal lábra, s emiatt erősen bicegett. Bal vállát immár abszolút nem érezte, akárha egy faragott faválat egyensúlyozott volna felsőtestén.

A Cölöpvárba tartott, de amikor elhaladt a Mendda-ház közelében, alig bírta megállni, hogy be ne zörgessen a lefejező bárddal. De persze azon túl, hogy a bentiek válaszképpen esetleg megszórták volna kurta nyílvesszőkkel, rosszul vette volna ki magát, hogy acéllal próbálna utat vágni parancsnoka otthonába, annak engedélye és jóváhagyása nélkül.

Nem okvetetlenkedett hát, megelégedett pár baljós pillantással, és eljátszadzott azzal a kéjes gondolattal, hogy hamarosan milyen nagyon meg fogja fenyeíteni a pimasz trialcorit, aki nem áttallott nyilazni rá. Az ezeres úrnak biztosan nem lesz ellene kifogása, ha értesül a történetekről...

Morigan tempós léptekkel igyekezett tovább a Vásározók útján északnyugatnak, a Cölöpvár irányába, és amikor megigazította a vállán a bárdja nyelét, még egyszer hátrapillantott a nagy, szürke épületre. A Mendda-ház csendes volt, szinte kihaltnak, elhagyatottnak tűnt. Mégis, volt benne valami baljóslatú, valami megmagyarázhatatlan fenyegetés, amire a száznagy nem talált szavakat.

Zörgés hallatszott, szórványos patacsattogás. Lovasok érkeztek szemből, akik egy elegáns, díszes hintót fogtak közre. Morigan azonnal felismerte a de Lunna család címerét, és ösztönösen kitért, félrehúzódt az útjukból. A bárd fejét az utcakőre helyezte, ő maga pedig rákönyökölt a nyél végére, úgy bámulta az érkezőket.

Először nem is igazán tudta, mi az, ami zavarja, ám ahogy a hintó elzörgött mellette, s ő akaratlanul is bebámult annak ablakán, megértette. Aelvin de Lunna gróf és becses neje, Sidonia asszony ültek odabenn, csontkeretes legyezőlappal frissítve magukat, meg még valaki...

...egy harmadik személy.

És csak ekkor ugrott be neki, mi ilyen különös. Olyan rekkenő hőség tombol a városban, amilyet tán ezer éve sem tapasztalt senki ezen a környéken. És amíg a lunnai polgárok a lehető leglengébb öltözetekben, mi több, részben mezítelenül mászkáltak az utcán, keresve az árnyékos részeket, addig a családi testőrök csizmát, vastag nadrágot, láncinget és prêmes gallérú úti köpenyt viseltek. Persze, csörgött róluk a verejték, és bágyadt tekintetük értetlennek tűnt. Mintha pár perce még heves hóviharral küszködtek volna, most pedig nem értenék, hogy támadhatott nagy hirtelen ilyen hihetetlen meleg.

Miközben a hintó tovazörgött, és a mögötte lovaglók is elléptettek Morigan előtt, a dragonyos száznagynak furcsa gondolata támadt.

Miért jöttek vissza ennyire hamar?!

Hiszen tisztán emlékezett arra, amit az az Anton nevű háziszolga mondott: a gróf úr és asszonya „tegnapelőtt” a de Lunna birtokra utaztak. Ha valóban oda mentek, akkor épp csak körülnéztek, aztán pihenés nélkül azonnal visszaindultak?

Morigan utánabámult az elhaladó csapatnak, és még valamit meglátott, amitől borsódzni kezdett a háta.

Szembántó csillogást.

A hintó ablaknyílásán kikandikált egy könyök, a hozzátartozó alkar és a csontos kézfej. Az ujjakon lévő gyűrű hatalmas gyémántján csillogott a napfény - szúrósan, vakítóan.

Ám mégsem a rendkívüli ékszer volt az, ami meghökkentette Morigant, hanem maga a kéz.

Nem lehetett tisztán kivenni a szemrepestő sugarak miatt, de úgy tűnt, mint ha azok az ujjak rendellenesen megnyúltak lennének. Húsz-huszonöt centisek is talán.

Próbálta jobban megnézni, de könnyek mosdatták dülledő szemgolyóját, nem látott túl jól, a hintó pedig időközben tovazörgött. De ahogy a gyémánt ismét megvillant, a visszavert fény átsütni látszott az ujjak végein.

Ekkor értette meg Morigan, mi az, amit lát.

Nem, nem hihetetlenül hosszúra nyúlt ujjakat...

...hanem az ujjak végén rendellenesen megnövekedett, enyhén görbülő, hegyes körmöket.

Karmokat.

De mielőtt jobban megnézhetné volna, miféle lény terpeszkedik Aelvin gróf és Sidonia grófné társaságában, a hintót kísérő katonák már eltakarták a szeme elől a látványt.

Morigan a homlokát ráncolta, és baljós előérzete támadt. A szíve hevesen vert, és a rekkenő hőség ellenére a vére mintha megdermedt volna az ereiben.

Bárki is a de Lunna család titokzatos vendége, nem hétköznapi ember lehet, az egészen bizonyos!

Már épp a vállára akarta venni ismét a bárdját, amikor rongyos ork purdé vágódott ki az egyik kapualjból és szaladt keresztbe az úton, éppen az ő irányába. Az az ork kislány volt, akivel Boyenben találkozott. Miközben szedte a lábait, egyfolytában visszafelé lesett, így nem tudott kitérni, amikor Morigan eléje lépett, és elkapta a karját.

- Hopp! Állj csak meg, Szutymók!

- Áaaauhh...

- Jól van, nem akartam ennyire megszorítani a karodat - mentegetőzött Morigan. - Hol van... Grunka?

A kislány megszeppenten pislogott, a lába reszketett, többször is megrándult, mintha tovább akarna szaladni.

- Nono! - intette Morigan. - Maradj már nyugton! Előlem ne fuss el... Vagy elfelejtetted tán, hogy felfogadtalak? Most már a szolgám vagy, engedelmeskedned kell nekem.

- De... de... de elmentek.

- Kik? És hova?

- Hát azok! - A gyereklány hadonászott. - Akiket én meg Graok követtünk... Bent voltak a szürke házban. Graok mondta nekem, hogy maradjak itt. Figyeljek. Ő meg elszaladt megkeresni a száznagy urat, hogy megvigye a hírt, hogy azok a szürke házban vannak... és én ott vártam, vártam... de azok kijöttek, lovon, nem ketten, hanem... ennyin... - Öt ujját mutatta. - Arra lovagoltak. Aztán a gyilkosok is jöttek... a kékruhások... és üldözték őket... arra, arra...

Morigan összerakta a darabokat.

Hiszen a titokzatos levélíró is épp ezt közölte: „A kancsal szemű és négy társa ellovagoltak”... Vagyis öten kijöttek az ezeres házából; Meron és négy cimborája. Ellovagoltak a Hyoora irányába; a Nekropoliszhoz. A Nezuviának pedig vagy meglátták őket, vagy valami más módon értesültek erről, és a nyomukba szegődtek.

Ez lehet a magyarázata annak, hogy bár lépésben haladtak el a sikátor torkolata előtt, hirtelen ügetésbe - vagy vágta? - váltottak, és mire Morigan odaért, már csak a felvert port látta.

Visszatért előző kérdéséhez.

- Hol van Gruak? - Bizonytalanul helyesbített. - Grahuk?

- Én nem tudom. Nem tudom. Tényleg nem.

- Akkor tudd meg! Keresd meg! Mondd meg neki... mondd, hogy nem haragszom rá, amiért elfutott. És... ma már nem... de holnap reggel mindketten jöjjetek el a lakásomhoz, hogy szolgálatba álljatok annak rendje s módja szerint, ahogy megegyeztünk.

- De...

- Tudja, melyik ház az. Megmutattam neki. Ha kell az állás, ott legyetek! - A kislány csak bólogatott, bólogatott. Morigan útjára engedte. - Menj, fuss csak, szaladj!

A kis maszatost nem kellett biztatni. Morigan vigyorogva bámult utána. Csupán akkor komorult el az ábrázata, de akkor nagyon ám, amikor azt látta, hogy az ork kölyöklány egyenesen az ezeres szürke házához szalad...

...és a vaskos kapu szinte azonnal kitárul előtte.

- No 'iszen! - sziszegte Morigan, és a bárd nyele hirtelen megnyirkosodott a kezében. De nem ment vissza okvetetlenkedni.

A város északnyugati peremén lévő Cölöpvárnál újabb meglepetés fogadta. A lunnai dragonyosok fehér-vörös sávós, sárkánycímeres zászlaja félárbocra eresztve csattogott a szélben...

...s az a tény, hogy nem a négyméteres pózna legtetején lengett, hanem csak középtájon, lila szalagokkal övezve, halálesetet, hivatalos gyászt jelzett. Négy vagy öt lila szalag? Valaki a tisztikarból.

- Mi a fene? - kérdezte Morigan a kapuban unatkozó egyik dragonyostól, és fejével a zászló felé biccentett.

Thiur, a „Hiúz”, aki északi barbár létére egykor maga is száznaggyá küzdötte fel magát, majd addig renitenskedett, míg lefokozták, eddig a cimborájával bambulgatott, de most odafordult, és felettesét látva szélesen elvigyorodott.

- Szééíp nagy bárd! Nem a te méreted. Tán kockán nyerted?

- Apámtól örököltem. Hiúz nagyon rácsodálkozott.

- Vót apád?

Morigan ismét a zászló felé biccentett.

- Ki halt meg?

- Mendda. Hát nem fura?

Morigan egy hosszú pillanatig levegőt venni is alig tudott. Aztán kifújta azt, ami a tüdejébe szorult.

- De, de fura. Nagyon is! - A fejét ingatta, nagyot fújt. - Tegnapelőtt még ereje teljében volt!

- De osztán meg mán nincsen.

- Megölték? - Morigan látványosan hadonászott, de csak a jobb kezével; a bal karja nem nagyon mozgott. - Úgy értem... leszúrták? Megfojtották? Vagy esetleg széttépte valami élőh-hhhm, hagyjuk...

- A szíve, a' vitte el. Megállt neki eccerüen... oszt hóttan esett össze a gyakorlótér közepén két kommandír között.

- Semmi rejtély? Semmi szokatlan?

Hiúz kimeresztette a szemét.

- Nálatok tán szokás elpatkolni kommandír közepén, hö?

Morigan komoran bámult a nála csaknem egy évtizeddel idősebb férfi ábrázátába. Hagyta a rejtélyt, a folytatás érdekelte.

- Ki lépett Mendda helyébe? Jineas Sa?

- Ő még nem is tuggya. Gardeten van.

- De akkor... Magoth?

- Jaja. Magoth kommandol, míg meg nem jön az új parancsnok... már ha kűdenek egyá'talán valakit. De szerintem Magothot úgyse hagyják... hisz' közember, nincsen neki nemesi címe.

- De vajon Sa... hogy-hogy nem tért még vissza?

- Kit érdekel? - mormolta a brutális külsejű dragonyos elégedetten - Én csöppet se nem bánom. Magoth faszább parancsnok, mint az a kígyószemű sárkánypiszok! Így jártunk jól, aszondom!

De miért nem tért még vissza Jineas Sa a gardetről?? Már rég itthon kellene lennie!

Morigan momentán nem tudta eldönteni, mit gondoljon. Ha rajta múlik, ellenérzései dacára ő habozás nélkül a sokszoros hadi hőst, az elf Jineast javasolta volna a vén Mendda utódjául - mert hogy ő szolgált rá leginkább a parancsnoki címre -, ugyanakkor a szótlan és sőtlan, themsey-i születésű Magothot személy szerint sokkal jobban szívelte, s vele - mondhatni - szinte baráti kapcsolatban állt.

Befelé pislogott.

- Braga bejött már?

- Alig az imént.

- Mondott valamit?

- Hát, elég nagyon sokat is...

- Mit?

- Baromira hosszan és cikornyásan káromkodott az ezeres halála miatt.

- És Muradzi?

- Ő nem káromkodott. Csendes fajta. Már ha nem piás.

Morigan kivárt egy kicsit. Aztán folytatta:

- De... a Cölöpvárban van? Úgy értem, Muradzi.

- Az istállónál.

- Jól van - döntötte el Morigan. - Menj te is az istállóhoz, és jelentkezz Bragánál! Mondd neki, hogy készítsétek a lovakat! Kimegyünk.

- Ebbe a gatyarohasztó forróságba?

- Megnézzük, nem esett-e valami baja Sa kapitánynak és a gardetjének.

A tagbaszakadt barbár dühösen felhorkant.

- Keresse őket a halál! Azt a nyápic kis varangyot!

- És a fiad? Theor Den is vele van, gardeten.

- Nagy kölyök a'mán. Tud vigyázni magára.

Morigan tudta, hogy akár parancsba is adhatná; bárki másnak, csak nem ennek az öntörvényű fafejnek, aki leütötte azt, aki ugráltatni próbálta. Inkább észérvekkel próbálkozott.

- Én mindenképp megyek. Velem tartasz?

- Megy a halál!

- Biztosan lesz egy kis csetepaté...

Thiur, a Hiúz azonnal kiegyenesedett, és szélesen elvigyorodott.

- Osztán kiélezhetem a fasza kis bárdodat, mielőtt indulunk?

Magoth, aki azon kevés tiszték közé tartozott, akik nem nemesi családban láttak napvilágot, hanem szimpla közembernek születtek, külsejét és modorát tekintve is furcsa, öntörvényű figura volt.

Magassága alig érte el a százötven centit, testsúlya viszont egy kétméteres hústoronyéval vetekedett. Hihetetlenül széles és izmos - vagy inkább csak „húsos” - volt. Kerekded ábrázata egy elmeroggyant torzszülöttet idézett, s állandó, egykedvű vigyora csak fokozta kinézete bárgyúságát.

Am akik küzdöttek már mellette, semmiképpen nem nevezték volna „bárgyú”-nak. Akik pedig ellene harcoltak, már nem nevezhették semmi néven...

...mert hogy ezek már nem éltek.

A jovialis pofázmányú Magoth, aki külsejével leginkább egy jól táplált hittérítőre, vagy még inkább a nagymama elkényeztetett unokájára emlékeztetett, a legkegyetlenebb harcosok közé tartozott, akit Morigan valaha is ismert. Akár egy lusta oroszán, amit ha felingerelnek, minden csapásával halált oszt. Míg viszont a nem harcoló Magoth esetében nem az „oroszán” a kulcsszó, hanem a „lusta”. Még beszélni is utált. Csak pislogott, pöfékelt bűzös pipájából, és legfeljebb bólogatott vagy a fejét ingatta.

Morigan nem igazán tudta, mire számítsen, amikor a tőle alig pár évvel idősebb parancsnok elé járult.

- Kapitány úr...

Magoth pipázott. Beszívta a füstöt, kifújta a füstöt. És közben halott elődje bőrbevonatú székében terpeszkedett.

- De Leroux száznagy szolgálatra jelentkezik, uram.

Magoth megszívta a pipáját.

- Ámbár, uram, ha lehetséges lenne helyettesítést találni idebentre... jelen körülmények között... üdvöztető lenne. Engedelmeivel, kimennék gardetbe.

Magoth kifújta a füstöt.

Morigan kivárt. De a kapitány nem adott semmi hangot Csupán bámulta őt

- Sajnálom Mendda parancsnokot - mormolta Morigan -, de ugyanakkor úgy gondolom, az ő ideje már lejárt, és buzgón remélem, hogy önt nevezik ki a helyére!

Magoth beszívta a füstöt.

Morigan türelmetlenül toporgott. Bizalmasabb hangnemre váltott; megtehetette, hisz' évek óta együtt ittak, együtt mulattak, és csak nagy néha önztek, urazták egymást, a látszat kedvéért, no meg a rangkülönbség érzékeltetésére.

- Engedd meg, hogy haladéktalanul gardetre menjek! Valami nem stimmel a városban, fölöttébb gyanús dolgok történnek, és különösen furcsa, hogy Sa kapitány még nem tért vissza...

Magoth egy pillanatra még füstölgő pipáját is kivette a fogai közül.

Még a száját is szóra nyitotta.

De persze nem beszélt.

- Te mit gondolsz, kapitány? - nógatta visszafogottan Morigan. - Nem tűnt fel semmi abból, ami Lunnában történt mostanság?

Magoth kifejezéstelen képpel meredt rá. Visszatolta a pipáját a szájába, és szakaszosan szipákolt.

Morigan egyik lábáról a másikra állt.

- Több ízben is próbáltak meggyilkolni, uram - dörögte elszántan. - Először méreggel. Aztán betörték a házamba, és megölték a szolgámat. Négyen voltak, rám támadtak saját otthonomban, de elűztem őket. Aztán... aztán... - Nem tudta, hogyan folytassa. Túl hosszú lett volna minden részletet előadni, anélkül pedig összefüggéstelen, logikátlan lett volna a történet. - Nem tudom, mi történik, de valami nagy disznóság, mely mögött... tudom, ez roppant hihetetlen, de a kicsi Meron, az ezeres szárnysegédje áll. Én már korábban gyanúsaknak találtam, utána küldtem az egyik katonámat, Kradelt, de Meron megölte. Kapitány, az a kis szárnysegg nyápic, anyaszomorítónak látszik, de nem az! Kradel sokat próbált, harcedzett gyilkos volt... de Meron letépte a fejét! És később, Boyenben... engem

is csúffá tett az a rohadék! Szerintem valamiféle mocsodék démon szállta meg. és ezt nem csak képletesen értem.

Magoth hosszan, ráérősen maga elé fújta a füstöt, és most először szólalt meg:
- Gewru.

- Mi? Miiii? - Morigan egészen elképedt. - Honnan tudod? Honnan hallottál erről? Ki beszélt neked egyáltalán a gewrukról?!

- Nestor Romirlen.

Morigannak általában elég rossz volt a névmemóriája, örökké elfelejtette a kevészer hallott neveket, de felismerte azokat, ha más mondta ki. Azonnal tudta, kiről van szó.

- Ismered a fickót? Magoth! Beszéltél vele?

- Ja.

- Jaaa??

- Ja.

- Megoldódik a nyelved, ha elárulom, hogy az ő pribékjei törtek be a házamba, ők próbáltak meggyilkolni? - A fejét rázta. - Ne kérdezd, miért! Nem tudom, mi bajuk volt velem! Vagy a szolgálammal...

Magoth ismét az arca elé fújta a pipafüstöt, és bárgyú vigyorral bambult mögötte. Csak a szeme csillogott.

Morigan kezdte türelmét veszteni.

- Elárulnád... ki az ördög ez a Nestor Romirlen?!

- El.

De persze nem folytatta.

- Nos? - nógatta Morigan de Leroux egyre ingerültebben. - Noooooos?!

- Nezuvián lovag.

- Ezt én is tudom... bazzzzzzki!

- Miteróniából.

Morigan behunyta a szemét, és elszámolt magában tizenötig. Aztán kiengedte a bennszorult levegőt.

- Ezt is tudom. Meg azt is, hogy a Nezuviánok démonvadászok...

- Ja. Azok.

- De arról *kibaszottul* fogalmam sincs, mit keresnek ezek itt, Lunnában, ilyen messze a *kibaszott* otthonuktól!!

Magoth vigyorgott.

- Mit harsogsz? Kell kiabálni?!

- Kell, bazzki... mert kikészítesz az egykedvű válaszaiddal! Már rég úton kellene lennem, te meg itt szarakodsz velem... már megbocsáss a nyerseségemért, kapitány, hogy a fene egye ki a pállott pofádból a kibaszott pipádat!

Magoth nem vette igazán a szívére a kifakadást.

- Na - mondta kedvesen. - Mit akarsz tudni?

Morigan e pillanatban kezdte érteni, mi ragadtathatta arra a száznagy Hiúzt, hogy sorra beverje a felettesei pofáját, és dragonyossá fokoztassa vissza magát. Végül is, nem olyan nagy ügy ez a tisztí rang...

De mielőtt mindkét keze ökölbe szorult volna, csodák csodája, Magothnak megeredt a nyelve.

- Hercegi menlevéllel érkezett Lunnába, és személyesen, szépen csengő aranyakkal kérelmezte, hogy városunkban kutathassa eltűnt fivére, Denath Romirlen nyomát.

IGEN?? Hegdor Rankavahar mintha valami nőügyet emlegetett volna a Nezuviánokkal összefüggésben!

- Azt mondd, a fivérét keresni jött, nem pedig valami... nőszemélyt?

- Azt mondom, amit ő mondott - szögezte le Magoth. - De igen, barátom, nő is van a képen, úgy értesültem.

- Tudod, ki az?
 - Ja.
 - Jaaaa?? - Morigan ismét behunyta a szemét. Nem szívesen verte volna szájba a felettesét, de már elég közel állt hozzá. — Jaaaaaaa?!
 - Hallottál már Devon della Lunnáról, a szélhámos gróftól, ugye?
 - Mi köze neki ehhez?
 - Szöknie kellett Themsey-ből, minden pereputtyával, hátrahagyva többszörösen elveszített, adósságoktól terhelt birtokait, palotáját, vagyona maradékát.
 Morigan az emlékeiben kutatott.
 - Rémlik valami. Aelvin de Lunna unokabátyjáról van szó, igaz? Az ő hagyatékából növelte meg a vagyonát Aelvin gróf. - Vállat vont. - De mi köze ennek...
 - Devon della Lunna és három gyermeke, két fiú és egy leány egészen Miteróniáig menekült a vérére áhítozó becsapottak elől.¹¹ És ott, a Nezuviánok szerint, valami történhetett velük. Talán mind a négyüket, vagy csak a leányt démon szállta meg. Gewru démon.

¹¹ *Megismerhetjük a történetét John Caldwell: Mokhara Démona c regényéből. /Cherubion Fantasy Exkluzív 54. kötet./*

- Aaahhh. Kezdem már érteni.
 - Néhány szörnyű gyilkosságot követően Miteróniából is szökniük kellett, és északra menekültek. Feltételezhetően hazafelé... Denath Romirlen, aki a legdicsőbb, legünnepeltebb démonvadász volt Miteróniában, a della Lunna család nyomába eredt... de sose tért vissza. Sem ő, sem a csatlósai. Emiatt jött az öccse Lunnába, hogy megtalálja a lányt, Rhyselaine della Lunnát, hogy kivallassa és kiszedje belőle az igazságot. De őt nem lelte meg... csak másféle gewrukat. Sokat! Ahogy ő fogalmazott... ily távol Miteróniától, itt Lunnában „valóságos gewrufészekre” bukkant!

Morigan az utolsó mondatokat szinte már nem is értette. A fejében ott dobolt a név; ismételve magában, hogy meg bírja jegyezni: Rhyselaine della Lunna, Rhyselaine della Lunna, Rhyselaine della Lunna... És ez sok mindenre megoldást kínált. Még ha egyelőre nem is értelmezhető megoldást. De azt mindenképp biztosra vehette, hogy a della Lunna családnak köze lehet a történetekhez.

Lehet, hogy Alvira de Lunna rejtegeti a rokonait? Lehet, hogy ez a bizonyos Rhyselaine írogatja a titokzatos leveleket?

Bármi lehet!

- Hallottál valamit a della Lunna családról, Magoth? - kérdezte Morigan, és közben próbálta felidézni az emlékképet, vajon ki ülhetett még Aelvin gróffal és hites asszonyával a hintóban. Mert hogy volt velük valaki, valami hosszúkörmű, csontos nőszemély, az biztos! - Vajon a városban vannak?

A kapitány ismét a pipáját szívogatta, és úgy tűnt, azt latolgatva, nem használta-e el már a teljes havi beszédadagját, visszazökkent szófukarságába. Vállat vont.

- Tudom én?
 - Jártak a Nezuviánok Aelvin gróf palotájában?
 - Naná, hogy. Odamentek legelőször.
 - És? Fogadta őket a gróf? Mit mondott nekik?
 - Nekem nem számoltak be róla.
 - Azt sem tudod, hol vannak? Hogy mire készülnek?
 Ismét egy flegma vállvonás.
 - Tudnom kéne?
 - Figyelj, Magoth! - Morigan türelmetlenül teleszívta a tüdejét. - Okom van feltételezni, hogy a Nezuviánok rosszban sántikálnak...

- Hercegi menlevéllel jöttek.

- És?! Szerinted felhatalmazza őket az a levél, hogy kedvükre garázdálkodjanak a városban és lunnai lakosokat gyilkoljanak?

A kapitány összehúzott szemmel nézett rá. Nem felelt.

- Betörtek a lakásomba - folytatta vehemensen Morigan -, ők gyilkolták meg Goikót, és engem is megsebeztek. Aztán később orkokat gyilkoltak Boyenben. Ha nem hiszed, küldj ki egy gardetet egy bizonyos Ulrich házához, és az udvarán tucatnyi hullát találhatsz... De ez mind semmi! Okom van feltételezni, hogy újabb disznóságokra készülnek. Láttam őket elvágtatni a Hyoora felé... és igencsak siettek.

Magoth sűrűn pislogott.

- Ha elmentek, már nem a mi dolgunk - jegyezte meg. Legyintett. - Hagyd a fenébe! Nem ér annyit az a szolga. Találsz másikat.

- De van még más is. Alkalmasint majd körül kellene nézni az ezeres házában, és beverni ott egy-két pofát. Nem tetszik nekem, ami ott történik. A szolgák nem engedtek be, pimaszkodtak... és kis híján lenyilaztak.

- Rád lőttek?! Egy dragonyos tisztre?!

- És aki tette, maga is dragonyos. Felismertem.

Magoth fogai között elreccsent a szétharapott pipaszár, a kapitány épp hogy elkapta a lebukó pipafejet, mielőtt a parázs az ölébe hullott volna. Villámlott a tekintete.

- Ki?!

- A trialcori. - Persze, megint nem jutott eszébe a név.

- Bragaaaa?!

- Dehogy. A másik. A kopasz.

- Juvier!

- Az az, igen! Bent van a házban, több más cimborájával, és amikor bebocsátást követeltem, számszerűjával lődöztek rám!

Magoth felpattant.

- Odamegyünk! Most!

- Kapitány... őszintén megmondom, égek a vágytól, hogy ott lehessek, és személyesen verhessem be annak a rohadéknak a pofáját, de engedelmeddel... én inkább gardetre mennék!

- Nezuviánokra vadászni? ;

- Dehogy, uram - vágta rá Morigan keményen. - Az ellenkezője a herceg úr akaratával. De tudomásom szerint az előző gardet még mindig nem tért vissza. Sa kapitányt és dragonyosait baj érhetne. A szabályzat szerint...

Magoth hunyorított.

- Menj csak, fiú! Engedélyezem.

Az udvaron már felszerszámozott lovakkal várták; legalább két gardetnyi dragonyos várakozott útra készen. A Hiúz, Alaver Mudi, a tejfölös képű Senar, meg még vagy másfél tucatnyi felfegyverzett zöldköpenyes. Még Muradzi is ott vigyorgott az élen.

- Lóra, száznagy úr, oszt vágdatózzunk már, csesszed meg!

- Hohó, te nem jöhetsz, Tirel.

- Bée-isbaszna!

- Elfelejtetted, hogy te lépsz szolgálatba helyettem?

A miterón ráröhögött.

- Meg ha már okosan el nem cserélődtem volna...

- Kivel?

- Kecskeorcájával.

- De Merxkkel? - Morigan a fejét forgatta. - Hol van? Vele beszédem lenne!

A kecskeszakállas félelf nagyon a bögyében volt, roppantmód utálta. De most nem látta sehol, mint ahogy trialcori tisztársát sem.

- És Braga? - morogta.

- Ahunni! - A Hiúz válaszolt Muradzi helyett, és az istálló felé mutatott. - Erre caplat.

Braga azonban nem „caplatott” sehova; amikor észlelte, hogy látják, vadul integetett.

- De Leroux! Idejönnél, száznagy bajtárs? Hahó, ne bambulj ott! Gyere, bazzki!

- No 'iszen! - Morigan káromkodni készült, de aztán rájött, hogy nem lustaság az oka, hogy nem Braga jön oda hozzá, hanem őt ugráltatja. Nyilván olyasmit akar mondani vagy mutatni, amit csakis neki szán. - Itt várjatok!

Lendületes léptekkel sietett oda a trialcorihoz.

- Mi van?

- De Merxk.

- Muradzi mondta, hogy cseréltek; ő lép ma szolgálatba.

Braga hunyorgott. A fejével intett az istálló felé.

- Azt alig hinném...

A karjánál fogva bevonszolta tisztársát a régi, elhagyatott istállóba. Alig négy lépésnyire a bejárattól egy test hevert a földön természetellenesen görnyedt pózban, vértócsával körülvéve. Díszes kardmarkolat állt ki a gyomrából, a véres penge hegye pedig a háta jobb oldalán meredezett. Már nem mozgott, nem vergődött, és a vértócsa felülete is redősödött.

- Te marhaállat Braga! - fakadt ki Morigan dühösen. - Megmondtam, hogy beszélni akarok vele!

- Ezt neki kellett volna megmondanod, bazzki! Akkor tán megvár egy csevelyre, mielőtt a kardjába dől!

- Nem te...

- Hát nem látod, hogy ő maga tette?... Ott, a két tégl között látszik a lyuk... oda ékelte be a kardgombját, hogy beledőlhessen... és nézd, a markolat alja jól láthatóan téglaporos...

Morigan is látta ezeket a jeleket, az eszével hajlamos volt elhinni az öngyilkosságot, de a lelke mélyén megmaradt a gyanakvás.

- Biztos, hogy nem te...

Braga indulatosan mellbe lökte.

- Te vagy a marhaállat, száznagy bajtárs! Megegyeztünk, hogy nem bántom a fickót, amíg te ki nem faggatod... Miért tettem volna máshogy? A legjobb cimborád vagyok, tán elfelejtetted?! A javadat akarom!

- Mi oka lehetett?

- Ezernyi is, bazzki! Utált téged, a farkára húzta a volt kedvesedet... talán még arra is ő vette rá, hogy megmérgezzenek. Megpróbálta Meronra kenni, de nem sikerült. Tudta, hogy hamarosan úgyis rájössz... és inkább végzett magával, mint hogy vállalja a nyilvános megszégyenülést az alattomoságáért.

- Túl szép lenne. - Morigan tűnődött pár pillanatig, aztán hanyagul megrántotta a vállát. - Erre még visszatérünk, de most fontosabb dolgunk van!

- És ő? - Braga a hulla felé intett. - Te fogod a kezét, én a lábát... hajítsuk be az istálló végébe, és takarjuk be trágyával! Az a neki való lepel.

Morigan nemet intett a fejével.

- Ne nyúlj hozzá! Mindenképp megtalálják. Ha elrejtjük, gyanús lesz. Ha itt lelik, szembeszökő lesz az öngyilkosság...

Együtt siettek vissza a várakozó dragonyosokhoz.

A Hiúz csúfondáros vigyorral fogadta őket.

- Ti meg tán farba ízeltétek egymást odabenn, he?
- Hol a bárdom?! - förmedt rá Morigan kitérően a barbárra. - Apám bárdja!
- Há' hun lenne?
- A lovadon, bazzki! - röhögött Braga. - Kiveri a szemed!

Valóban, a méretes bárdot szíjjal erősítették Mimóza oldalára. A pengéjét szép tisztára, csillogósra törölgették.

- Szép bárd! - pislogott Hiúz. - Pofán nyomnálak érte, ha nem lennéil jó bajtárs!

Braga átvette saját lova kantárát az egyik cimborájától.

- Lóra, mindenki! - harsogta, és ő maga jó példával járt elöl, máris nyeregbe lendült.

- Hohó! - kiáltotta Morigan ingerülten. Megmarkolta lova zabláját, de még nem pattant fel rá. - Egy kicsit mintha sokan lennének egyetlen gardethez! Hagyjunk már a laktanyában is néhány katonát!

- Két gardet - kommentálta lazán Braga. - Épp annyian vagyunk.

- Ja, ja, csak kissé aránytalanul sok köztünk a tiszt. Három száznagy meg két gardmester, öt gardetre is elég lenne, nemde?

- Te akartad, hogy a legjobbakat szedjem össze - vitatkozott Braga. - Hát itt vannak, bazzki!

- Egyetlen gardet megy - szögezte le Morigan. - Kilenc fő - Maximum kettő rangos. Én vagyok az egyik.

- Rendben. - Braga simán belement. A katonákat szortírozta. - Korád, Lerne, Ongh, Marával, meg te... te, meg te is, meg persze én.

Akik kimaradtak, dühösen méltatlankodtak, kezdve Hiúzzal és Muradzival.

Morigannak sem tetszett. Egyrészt maga szerette kiválasztani a saját embereit, másrészt nem bízott Bragában a félelf „öngyilkossága” után, harmadrészt pedig felrémlített neki az a figyelmeztetés, amit ismeretlen üzenőjétől kapott nem is oly rég. *„Óvakodjon Aren Bragától! Nem az, akinek mondja magát! A vesztét akarja!”*.

Döntött.

- Te nem jössz.

- Nebazzki, bazzki!

- Rád itt lesz szükség. Magoth bekopogtat az ezeres kapuján. Szüksége lesz néhány bunkóra, akinek a fejét faltörésre használhatja. Muradzit viszem magammal. Jól jöhet a miterón nyelvismerete, ha a Nezuviánokkal találkozunk...

- Száznagy úr, bazzki...

- De tudod, mit, ha legközelebb majd kóbor trialcori lovagok gyilkolásznak errefelé, téged szólítalak elsőnek...

- Nabazzki! Hogy te mekkora szemét vagy!

- Nyugi, bajtárs! - vigasztalta Morigan. - Fontos feladatot bízok rád. Ha nyakon csíped az ezeres házában azt a pimasz Juviert, a te feladatod lesz, hogy senki meg ne ölhesse. Pár taknyost lekeverhettek neki... sőt, ezt feltétlen tegyétek is meg a nevemben... de kérlek, nagyon kérlek, hadd éljen addig, amíg visszatérek. Érted, ugye? Nehogy véletlenül öngyilkos legyen!

Braga sötéten meredt rá.

Morigan fontosnak érezte megtudakolni:

- Azért még cimborák vagyunk, száznagy bajtárs?

- Azok, bazzki!

Innentől kezdve már gyorsan ment a válogatás; azokat nevezte meg, akiket a legjobban ismert, kezdve Muradzival, Hiúzzal, Alaver Mudival, meg még öt harc-edzett legénnyel. Igaz, így - Mudi gardmesterrel - nem kettő, hanem három rangos akadt a gardetben, de a komor képű Braga nem akadékoskodott.

- Menjetek a bús fenébe, száznagy úr, bazzki! De aztán majd ne siránkozz, ha az orkok csúffá tesznek benneteket és én jól a hülye pofátokba röhögök, amikor bevert képpel kullogtok vissza!

HOLLÓK LAKOMÁJA

Könnyű ügetésben hagyták maguk mögött Lunna legutolsó házait, és jó ideig kiégett tarlóföldek között haladtak. Az aratás már hetekkel ezelőtt befejeződött, és a szokatlan forróságban kisebb tüzek éledtek, amik nagy területen felégették a tarlót és a takarmánynak szánt kéréket. Szerencsájukra a közeli Hyoora-folyó vizével meg tudták fékezni a lángokat, mielőtt azok a városszéli faházakra is átterjedhettek volna.

A pokoli hőség már szinte az induláskor elbágyasztotta a gardetre induló dragonyosokat, de eddigre már mindannyiukról patakokban folyt a víz. Még a messzi délvidék forróságához szokott Muradzi is egyre kényelmetlenebbül pislogott.

De aztán, csodák csodája, alig hagyták maguk mögött a megfeketedett földet, fokozatosan feltámadt a szél, és először csak langy fuvallatot, majd egyre hűsebb szellőt sodort a képükbe.

- Jó, hogy nem jött velünk az a barom Braga! - motyogta Mudi. - Be nem állna a pofája, azt biztos. Mert csak a baromkodás, állandóan. Szerintem nem normális az a fickó, én mindig mondtam.

Morigan elengedte a füle mellett gardmestere szavait. Amúgy sem érzett sok kedvet a társalgáshoz, Bragáról meg végképp nem akart beszélgetni. Mudi azonban kihasználta az alkalmat, hogy a száznagya mellett lovagol, és folyamatosan sutyorgott, hogy a többiek ne hallják.

- Mert szerintem az is tapló dolog volt, amit az ezeres megnászolásán művelt... megitatta veled azt a megkutyult lóhúgyot...

- Ahogy láttam, azért te is elég jól szórakoztál.

- Annyira azért nem. Ellened fogadtam, és egy kupac pénzt vesztettem... - Megrántotta a vállát. - De akkor is, tapló dolog volt Bragától. Vagy nem?

- Mi mást vártál tőle? Trialcori.

- De ő meg egy vagyont keresett, az a mocsok! Morigant nem rázta meg ez a közlés; hisz' Braga mindig is pofátlanul ügyeskedett...

Ugyanakkor, ahogy visszagondolt az esetre, elbizonytalanodott.

- Ő... nem is fogadott. A téteket rendezte.

- No meg persze előre összebeszél pár fickóval. Ők tettek pénzt helyette. Hegdor utólag megsúgta nekem... elosztották a nyereményt Bragával.

Morigan vállat vont.

- Na és?

- Meg még Senar, meg Doldo, meg Kradel, meg...

- Kradel? - horkant fel Morigan, felkapva a fejét. - Naer Kradel? Az én zhendeanim?!

- Kéthavi zsoldját tette rád, száznagy úr, tán nem emlékszel?

- Na és?

- Kéthavi zsold? Honnan lett volna ennyi pénze annak az éhenkórásznak, aki még a kapcarongyát is eladta volna egy pohár pimpós borért?

- Kradel...

- Sok pénzt nyert! - sutyorogta Mudi. - És mikor holtan találták? Nem csak a fejét tépték ám le, de az erszényét is.

- No 'iszen! - Morigan a szemét forgatta. - Szerinted Braga ölte meg? Mert talán nem akarta kiadni a részét...

Alaver Mudi a fejét rázta.

- Braga velünk volt, mindvégig, ő nem tehetette. De a cimborája, Juvier...

- Juvier?! - hitetlenkedett Morigan maga is meglepődve, hogy helyesen mondta ki a nevet. - Juvieeeeer?! A cimborája? Azt mondod, összejátszott Bragával?

- Ha mondom.

- Lehetetlen! Utálják egymást.

- Soha. - Alaver Mudi karcosan röhögött. - Hisz' nem csak hontársak, de rokonok. Másodkuzinok, anyai ágról. És hidd el nekem, nagyon is jóban vannak, még a nőiket is megosztják...

- Bazzki!

- No persze nem mindet, csak a ringyókat. A te úri kisasszonyodat Braga megtartotta magának.

Morigan de Leroux csaknem leesett Mimóza hátáról; annyira elborította agyát a vér, hogy se látott, se hallott. Alig bírta kipréselni ajkain a nevet.

- Te... te... Alvira de Lunnáról... beszélsz?

Mudi gardmester kényelmetlenül feszengett a nyeregben.

- Miért, tán Braga még nem mondta el? Hm?... Te nem tudtad, hogy ők ketten... Az a rohadék! Pedig megígérte, hogy nem a te hátad mögött...

- De... de nem Roan de Merxk találkozgatott titokban... Alvirával?

- Soha! - A gardmester visszafogottan rötyögött. - A kecskeképű? Aááá, de-hogy. Ő inkább Meron de Kastrannal bizalmaskodott.

- Alvira és Braga? - Morigan még most sem bírta hinni. Úgy érezte, megháborodik. - Képtelenség! Nem hiszem el! A legjobb barátom... Az az állat Braga! Hogy tehetett ilyet? Hogy hazudhatott a képembe!

Mudi még kényelmetlenebbül feszengett. Úgy tűnt, bánta már, hogy ennyi mindent kikotyogott. Menteni próbálta a menthetőt.

- Nem rossz fiú ez a Braga! - sutyorogta. - A kisasszony kezdett ki vele... hogy bosszút álljon rajtad és féltékennyé tegyen, amiért te eldobtad magadtól...

- Éééén dobtam el??

- ...Braga meg, tudod, milyen, a farka viszi mindig, nem bírt nemet mondani egy szép... ööö... na jó, szóval... érted, ugye... egy, ha nem is annyira szép, de legalább gazdag és befolyásos...

- Fogd már be! - sziszegte Morigan elveszetten. Behunyta a szemét. Fojtogató mozdulatokat tett a levegőben, a fogát csikorgatta.

- Tanúsíthatom, volt neki lelkipurdalása - hadarta Mudi. - Meg akarta mondani neked, száznagy úr, hogy mi a helyzet, csak valahogy nem vitte rá a lélek...

- Valahogy nem, mi?! A rohadék!

- De tényleg nagyon szenvedett az a hülye farokember, amiatt, hogy hazudnia kell a legjobb bajtársának... Ezt tanúsíthatom! - Mudi ünnepélyes képpel bólogott. - Annyira fájt neki, amit tett, hogy el akarta dobni az életét... igen.

- Majd... eldobom én, azt a kurva életét!

- De tényleg ám! - esküdözött Mudi. - Meg akart halni a szégyen miatt! Ezért vette meg tőlem jó pénzért azt a fiolát.

Morigan már fejbűbig merült az önsajnálamba és Braga utálatába, de valahogy mégis kikapaszkodott annyira, hogy ki tudja nyögni:

- Miff... fiolát?

- Tudja, száznagy úr, egy átutazó méregkeverőtől vettem jó rég a kővarangy mérgét... amit arra az esetre tartogattam, önmagámnak, már ha súlyos sebet

kapnék vagy megnyomorodnék... de Braga addig könyörgött, míg végül kicsalta tőlem...

Morigan behunyta a szemét, és nem akart gondolni semmire, semmire. Nem akarta levonni azt a következtetést, ami az elhangzottakból és az eddig tapasztaltakból állt össze.

Persze, könnyű lett volna azt feltételezni, hogy Alaver Mudi hazudik, megpróbálja kijátszani őt...

...ámde a jó gardmester - ellentétben Bragával - egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki képes lenne efféle ravasz színlelésre, másrészt minden, minden egyes emlékfoszlány arra utalt, hogy ez lehet az igazság.

Még maga Braga is mondott olyasmit, ami akkor, amikor elhangzott, nem tűnt gyanúsak, ám most, az elhangzottak ismeretében tökéletesen illett a történetbe. *„Minden nő olyan! Nekem aztán elhiheted.”*

És így már még érthetőbb volt a figyelmeztető üzenet is: *„Óvakodjon Aren Bragától! Nem az, akinek mondja magát! A vesztét akarja!”*

Morigan fojtottan káromkodott, kevésen múlt, hogy nem fordította vissza a gardetet Lunnába...

...hogy Trialcorig rugdossa Braga seggét!

Érdekes módon, ahogy távolodtak Lunnától, a levegő egyre gyorsabban húlt. Az első óra végén, amikor a folyókanyarulatnál megálltak megitatni a lovakat, már olyan metsző szél fújt, hogy a legtöbben magukra rángatták zöld köpenyeiket - már akik elhozták magukkal.

- Mi az ördög ez?! - fakadt ki Mudi értetlenül. - Nyárra tél? És az ősz hol marad?!

Morigan komoran meredt maga elé. Azok a furcsaságok jutottak eszébe, amiket korábban látott. A főutcán végigvonuló utazók, szőrmékbe burkolózva, csodálkozó tekintettel. Meg Aelvin de Lunna katonái, szintén vastagon öltözve, a legnagyobb hőség közepén. Ők ebből a hidegből érkeztek, s a városban tapasztalható meleg lepte meg őket.

- Mágia! - mormolta az orra alatt. Gyanakodva Muradzihoz fordult. - A gewruk a meleget szeretik, ugye, Tirel?

- M-m-mint m-minden é-értelmetes lény - vacogta a miterón. Ő fázott leginkább.

- De itt, északon ebben az évszakban már hideg van -mormolta tovább Morigan -, ez a megszokott. Túlságosan hideg a gewruknak. Ezért hát meleget csinálnak maguknak!

- M-m-mi? M-m-mit vartyogolsz?

- Ők csinálják! Miattuk van ez a soha nem tapasztalt hőség! Előkészítik a terepet a társaiknak, basszameg! És ott volt az a csontos kezű, karmos is... Aelvin hintájában... - Katonái értetlenül bámulták. Csak most döbbsent rá, hogy kiabált. Próbált nekik valamiféle magyarázatot adni, de nehezen tudta szavakba önteni az érzéseit. - Azt hiszem, nagy baj van, fiúk! Lunna, a mi városunk... démonok fészke lett! De nem csupán egy-két démoné, ahogy eddig gondoltam... hanem rengetegé. Vagy már ott vannak, vagy csak ezután érkeznek... de hogy sok jó ebből nem származik, arra mérget vehettek!

Otthagya a döbbsent dragonyosokat, maga is a folyópartra sietett, és mélyeket kortyolt a zavaros vízből. Aztán megmosta az arcát, mert a hideg szél ellenére úgy érezte, mintha még most is a városbéli hőség kínozná. Mielőtt továbbindult volna, előhúzta a már szinte ronggyá gyúrt levelet, és kihajtogatta. Nem kapott újabb üzenetet; még mindig a legutóbbi kurta mondatokat látta rajta:

Száznagy úr! A kanccsal szemű és négy társa ellovagoltak a Nekropoliszhoz. Menjen utánuk és ölje meg valamennyiüket, mielőtt minden elbukik! Ne hagyjon élő tanút!

Aztán, épp mielőtt ismét összehajtotta volna, az írás a papíron a szeme előtt változott át A korábbi szöveg kifakult, és szinte betűnként íródott:

A Nekropoliszhoz! Gyorsan! Még mielőtt...

Ennyi. Ennyi, és nem több.

Nem több!

Morigan várt. Várt, hátha folytatódik az üzenet. Hátha megtudja, „még mielőtt” mi történik...

...de nem íródott ki újabb szó.

- No 'iszen! - sziszegte csalódottan. Aztán felemelte hangját. - Lóra, mindenki, basszameg!

A Hyoora-folyó kanyargását követő, északra tartó szekérúton ügettek. A városbéli hőségnek mostanra már az emléke is fagyos dermedésbe merevedett. A sötét égen súlyos esőfelhők gyülekeztek, melyek eltakarták a napot, aztán hirtelen, mintha dézsából öntenek, zuhogni kezdett az eső, a szél a képükbe verte a hideg cseppeket, és a látótávolság hatnyolc méterre korlátozódott. Időnként villámlások fehérítették ki az eget, de ezektől eltekintve a gardet szinte vakon börtörkált előre; a lovak egyre nyugtalanabban lettek.

- Keresni kéne valami fedezéket - ordította túl Mudi a szél süvítését -, különben szarrá ázunk!

Ismét villámlott, és ahogy a hideg fény beterítette az eget, szinte előttük, alig egy rúgtatásnyira, az egyenes faóriások alatt egy régi romház maradványai rajzolódtak ki.

- Ott a fedél! - sisteregte Morigan. - Vágta!

A villám jó messze csaphatott le, mert a dörgés távolról, tompán és csak másodpercekkel később érkezett. Viszont épp elég ideig cikáztak odafenn a fények, hogy az esőverte lovasok tévedhetetlenül betájolják magukat.

Percekkel később elérték a romokat.

- Ismerem ezt a helyet - dörögte Alaver Mudi. - Jártam már itt.

- Oszt' ki nem? - Thiur, a Hiúz leugrott a nyeregéből, és kantárszáron húzta maga után a lovát. - Ehun nī, e vót a' zistálló.

Ismét villámlott, és azonnal csattant is.

A barbár megpróbálta bevezetni hátasát a részben leomlott falú, beszakadt mennyezetű építménybe; a ló azonban nyerített, ágaskodott, a sokat próbált dragonyos pedig hangosan káromkodott.

Morigan lecsusszant Mimóza nyergéből, és lova kantárát a mögötte szuszogó gardmester kezébe nyomta. Ment a barbár után.

- Mi van? Mit találtál?

Egy újabb villám fényében ő is meglátta. Halálba merevedett testek heverték a sarokban, hanyagul egymásra dobálva. Dragonyos egyenruhát viseltek, és még ebben a bizonytalan homályban is fel lehetett ismerni egyiket-másikat. A kupac tetején például egy tohonya ork test hevert.

- Rankavahar! - csikorogta Mudi, aki utánuk jött. - Levágták őket mind!

A Hiúz szeme sárgán villogott a sűrű homályban; a tetemeket számolgatta.

- E' csak nyóc! Hiányzik egy.

- Tíz hiányzik - helyesbített Morigan. - Két gardet volt.

- Honnat tudod?

- Találkoztam velük tegnap reggel. Beszéltem Sa kapitánnyal... meg Hegdórral.

- Kétfelé váltak - találgatta Alaver Mudi. - És csak az egyik gardetet érte támadás.

- Akko' is hiányzik egy - akadékoskodott a Hiúz. - Ez csak nyóc hulla. - Megkönnyebbülten röhögött. - Theor Den nincs itt, hehhhe, hát megmondtam, mi? Tud magára vigyázni a kölök, eszem a zúzáját!

- Hol a kapitány? - mormolta Morigan, és a szemét meresztgetve próbálta megállapítani, vajon nincs-e totál betemetve a kicsike elf a hullakupac legalján, de ő nem látott olyan jól a homályban, mint a társai. - Nem látjátok... legalul?

A nagy darab barbár hasonló gondolatra juthatott, mert sorra rángatta le néhai bajtársait a kupac tetejéről, és kifektette őket a fal mellé. Alaver Mudi besegített neki, és együtt számolták. Hiúz jól látta már első megnézésre is; a fia tényleg nem volt közöttük. Eközben Muradzi tüzet csiholt, meggyújtott egy fáklyát, és annak a fényénél próbálták beazonosítani a halottakat.

- Rankavahar... Thoma... Shilz... Brodvig... eztet nem ismerem, de a' zábrázata rémlik... meg ennek is... eccer kú'-vára pofán vertem... e' meg itt Larvo... meg Migdatar... nyóc ecsak, megmontam... Theor Den remek fiú!

- Nincs itt a kapitány sem.

- Talán ő a másik gardetet vezette - erősítette meg Mudi a korábbi érvelését. - Ezt Hegdor vitte, a másikat pedig Sa kapitány.

- De hun lett az a' zegy?

Mintegy válaszképpen, kísérteties alak bukkant fel az istálló túlsó nyílásánál. Bal keze bénán lógott a teste mellett, a jobbjaival a kibuggyanó beleit próbálta a hasában tartani. Szédelgett, tántorgott, imbolygott.

Morigan azon kapta magát, hogy bár reflexből a kardjához kapott, ő rántott fegyvert legutoljára. Nem csak két társa előzte meg ebben, de még Muradzi is, aki bal kezében a fáklyát tartotta.

A tántorgó átbukott a lyukon. Beverte a fejét. Tompán hörgött.

- Menek... ülj...

- Vorgel! - kiáltotta Mudi. - Ismerem! Ez Vorgel dragonyos! - Odaugrott, felrágatta ülő helyzetbe. A hasi sebét vizsgálgatta, káromkodott. - Belepusztulsz, bajtárs!

- Kik gyilkolták le a gardetet, Vorgel?! - harsogta Morigan. - Meg ne halj, míg el nem mondom!

A dragonyos, aki valahogy megúsza élve a vérontást, és ez idáig a közelben lapulhatott, már elkészült az erejével. Tompán hörgött, a szemét forgatta. Próbált értelmes szavakat kiadni magából, de a hangszálai, az arcizmai már nem engedelmeskedtek.

- Csak bólints! - nógatta Morigan. - Kék köpenyes délvidékiek tették?

Vorgel tátozott, hördült, oldalra rántotta a fejét. Erőlködve nemet intett.

- Neee...

- Nezuviánok! - kommentálta Morigan. - Tudtam! Ezt akarja mondani, csak nem bírja kinyögni.

- Nem öőőők... neeem...

Ezen még Morigan is meghökkent.

- Akkor... kik?!

- Gewruk tették - recsegte egy érces hang a sötétből, annak a lyuknak a túloldaláról, amelyen át az imént Vorgel bebukott. - Csapda volt.

Muradzi odavilágított a fáklyával, és a libegő fényben magas, széles vállú alak rajzolódott ki. Kék köpenyt viselt, széles övcsatján két egymásba gabalyodott kígyó látszott. Körszakállas, karvalyorrú, sötét hajú, sötét szemű férfi volt; a Nezuviánok vezetője. Bár egyenes derékkal állt, a bal válla furcsán előregernyedt, és a bal arcára rászáradt vért még az eső se mosta le teljesen.

- Béke! - dörögte, és jobb tenyerét a válla magasságába emelte. - Nem mi öltünk.

- Itt a rohadék! - Morigan felhördült, és máris támadásba lendült volna, de Muradzi elállta az útját.

- Nestor Romirlen! - kiáltotta a miterón, mintha ez a név bármire is magyarázat lenne, és a fáklyával hadonászott heveskedő társa előtt. - Ő nem hazudik!

- Ezek a gyilkosok ölték meg a szolgámat! - Muradzi ott ugrált előtte, nem tudott tőle a Nezuviánra rontani. - Menj már az utamból, tevetáncos!

Gáncsot vetett neki, és ellökte. Muradzi a földre került, és miközben a fáklyáját próbálta óvni, csaknem felnyársalta magát saját szablyájával.

- Csesszed meg, száznagy úr...

Eközben a haldokló dragonyos kézzel-lábbal igyekezett megerősíteni, hogy nem a Nezuviának gyilkoltak le a társait.

- Nem őők... nem...

Morigan túljutott mérgesen rugdosó áldozatán, de ekkor meg a barbár állt elé. - Maraggyá'!

- Te se állj az utamba, Hiúz, bazzki! Kinyírom a rohadékot!

- Csiha! Mer' pofán nyomlak!

Nezuvián lovagnak a szeme se rebbent közben. Mereven bicegve belépett a nyíláson, és emelt fővel, egyenes derékkal állt Morigannal szemben. Most, hogy teljesen beért a fáklya fénykörébe, látszott, honnan származik az arcára száradt vér. A bal halántékánál, épp ott, ahol sötét hajának vonala húzódott, csúnya seb tátongott; valami ütőfegyverrel zúzhatták be a koponyáját. S az is nyilvánvalóvá vált, miért biceg; törött nyílvég állt ki a combjából, a térde magasságában pedig szakadtan liffegett a buggyos nadrágszár. Sok vért veszthetett.

A kezét leengedte, de nem húzta elő a kardját.

- A gyilkosok, azok nem mi voltunk - jelentette ki. Alig érzékelhető akcentussal, tisztán beszélt, bár szokatlan szórenddel formálta mondatait. - Így találtuk e szerencsétleneket, meg ezt a még élő egyet. Gewruk csalták csapdába őket, végeztek velük. Higgy nekem, a Romirlennek!

- És ha nem hiszek? Ha azt mondom, hogy hazudsz?

- Az sértés.

- Értsed már meg! - sziszegte Muradzi, aki időközben feltápászkodott, és ismét úgy helyezkedett, hogy útban legyen, ha tisztársa támadni akarna. - Nem lehet hazug! Ő Romirlen lovag, gyermekkóros pajtásom! Higgyed neki!

- No 'iszen! Akkor tán csak képzeltem, hogy az emberei betörtek a házamba, megölték a szolgámat és engem is meg akartak gyilkolni?

Nestor Romirlen rezzenéstelen tekintettel meredt rá.

- Mert Gewru volt, a te elátkozott szolgád.

- Egy frászt!

- Vagy talán nem, de őket szolgáltá.

- Engem szolgált!

- Te szolgáltad őt. - Nestor Romirlen arca merev maradt, de a szeme gúnyosan csillogott a libegő fáklyafényben. - Tudtod ellenére, parancsolt neked.

- Baromság!

- Vagy talán mégsem. Nézz magadba!

- Meg akartatok ölni!

- Akkor már nem élnél.

Morigan tanácstalanul bámult a sebesült Nezuviánra. Még mindig ott lüktetett a lelkében az ölési vágy, szeretne volna lerohanni, és kardja hegyével átütöni a szívét, de a kíváncsisága erősebbnek bizonyult. Úgy érezte, most választ kaphat a kérdéseire.

Kérdezz előbb, csak aztán gyilkolj!

Úgy suhant át az agyán ez a mondat, mintha a gyűrött levélből olvasta volna.
Kérdezz előbb, csak aztán gyilkolj!
Megszívlelendő.

A Nezuvián lovag még mindig nem tett fenyegető mozdulatot; továbbra is úgy állt ott, mintha arra várna, hogy megöljék, vagy faggassák. Mintha arra készülne, hogy magyarázatot adhasson a tetteire.

De vajon hol lehetnek a társai? Hiszen nagyjából tucatnyian voltak, amikor ki-lovagoltak a városból. Hol lapulnak a többiek? Talán óvatosan körbevették a romot, és támadásra készen várják a jelet?

Odakinn, a gardet maradék öt tagja találhatott valami fedélféleséget, mert nem jöttek utánuk. Vagy még mindig a lovakkal bajlódnak?

- Hol vannak a csatlósaid?

- Nezuvián útját járják.

- Ez áztat jelenti - kotyogott közbe Muradzi komoran -, hogy meghalálosodtak.

- Mikor? Hogyan?

- Csapda volt - csikorogta a Nezuvián, és további magyarázkodás helyett a háta mögé mutatott. - Ott, kinn, ott öltek meg minket, a tisztáson... valamennyiünket.

Hiúz kisurrant a lyukon az esőbe, és eltűnt a fáklya fényköréből.

- És te? - Morigan gyanakvása nem csillapodott. - Te hogy úszta meg? Tán elrejtőztél, míg a csatlósaid harcoltak? Vagy... holtnak tetetted magad?

Nestor Romirlen mereven állt, éjsötét szembogara szórakozott közönnyel csillogott. Csupán ennyit mondott:

- Nem tetettem.

Morigan csak most nézte meg jobban. Hosszanti fejseb volt, aminek eddig csak a halántéki részét látta. Az is borzalmas volt, ami eddig a szeme elé tárult, de félarasznyival hátrébb, szinte a tarkónál tenyérszerű koponyacsont hiányzott, és a kék köpeny vállrészén lévő mocsokfoltok erősen agyvelődarabkákra emlékeztettek.

- No 'iszen!

- Járok és beszélek - csikorogta Nestor Romirlen érzéketlenül -, de már én magam is Nezuvián útját járom.

Morigan súlyosan lélegzett, és csak nehezen lett úrrá lába remegésén. Bátor katona volt, nem egyszer egymaga nekiment többszörös túlerőnek is, de irtózott mindentől, ami meghaladta a felfogását. Hallott már sokféle történetet élőhalottakról, de az elmúlt napokkal bezáróan nem igazán hitt bennük. Ám az a tény, hogy nemrég már szembekerült egy igenis létező és kézzelfogható élőhalottal - Goiko maradványaival -, elfogadhatóbbá tette számára a lehetőséget.

- Élőhalott vagy, mi? - dörmögte erőltetett vigyorral. Megpróbált cinkosán rákacsintani két társára. Sem Muradzi, sem Mudi nem kacsintott vissza; eléggé dermedten álltak. - Akkor meg mit alkalmatlankodsz? Feküdj vissza a sírodba!

- Nincs sírom. Nem temettek el.

- A holtak nem járnak és nem beszélnek - szögezte le Morigan. - Vagy még ha járnak is, bizonyos esetekben... beszélni nem szoktak. De te itt vagy és dumálsz hozzánk. Hogy lehetséges ez?

- Az én kiváltságom, sok éve megfizettem.

- Mi célból?

- Létezem, amíg a gyilkosom is él.

Morigan fontolgatta ezt.

- Tehát a bosszú vágya az, ami nem engedi útjára a lelkedet. A szent egyensúly, Zhénia nevében, mi? Szemet szemért, életet életért!

- Bármiféle vágy, engem nem mozgat már. Csupán a feladat, mire felesküdtem.
A gewrunak pusztulnia kell!

Hiúz tért vissza csapzottan, teljesen elázva. Eddig sem volt száraz, de mostanra szinte még a bőre is mállott ronggyá ázott.

- Tele a' zerdő hullákkal... szerte, meg szíjjel is...

- Mocorognak?

A nagy darab barbár gyanakodva pislogott.

- Baromkocc?!

Morigan a Nezuvián lovagra mutatott, könnyedén, társalkodós szinten.

- Itt is van egy, és ez pedig beszél. Úgyhogy csak ne nagyon hülyézz le engem, amíg ilyenek történnek! - Az élőhalott felé fordult. - Jól van - dörmögte kényszeredetten. - Beszélj, ha már beszélsz! Meghallgatlak. Kik gyilkoltak meg?

- Gewruk, már mondtam.

- Az a kanccsal szemű, aki korábban Meron de Kas... akármiként néven volt ismeretes, és aki az ezeres szárnysegédeként szolgált?

- Igen, ő. És a többi gewru. Maguk után csaltak.

- Négyen voltak, vagy talán öten...

- Ötöt üldöztünk, ötvenbe futottunk bele. Csapda volt. Ránk lestek.

- Mi a fene történik itt? Mondj el mindent!

Nestor Romirlen udvariasan fejet hajtott.

- A városod - vetette oda kimérten - gewruk tanyája lett, Lunna elveszett.

- Tudok a gewrukról, de alig hinném, hogy pár tucat nem evilági teremtmény miatt aggódni kellene.

- Ezernél is többen vannak, és a számuk óráról órára, percről percre nő. Gombamód szaporodnak, megállíthatatlanul. A Nagy Szürke Házba, oda vették be magukat, és a mágiával megnyitott Világjárón át mind többen érkeznek. - Az élőhalott Nezuvián a fejét ingatta. - Túl késő már, és ti túl kevesen vagytok ellenük.

- Az ezeres házában vannak? Ott szaporodnak?

- Ott is, igen. Meg még másutt. Szerte a városban. És annak környékén.

- No 'iszen! - Morigan dühösen kitört. - Hogy a fenébe történhetett meg ez?!

Hogy hagyhattátok!

- Hogy hagyhattuk?! - A Nezuvián szeme kifejezéstelenül csillogott a fáklya-fényben. - Itt se kellett volna lenni, nekünk! Nezuvi fintora vetett bennünket enyhyre északra, hazánktól távol. Bátyám után jöttem, a nagytekintélyű Denath Romirlen nyomát keresve. De ő nem járt itt, sosem. És a themsey-i leány sem, aki tán gewru lett, s akit nagytekintélyű bátyám üldözőbe vett. Rhyselaine della Lunna az, akinek nyoma veszett, mint ahogy vérszerinti bátyámnak is. - Kihúzta magát. - Én véletlenül vetődtem ide, belekapaszkodva az utolsó szalmaszálba... de nem találtam semmi nyomot... csak gewrukat. Tettem, amire felesküdtem. Tettem, amit erőm engedett.

Morigan grimaszolt.

- Az én lakásomban kezdtetek a gyilkolást!

- Mert a szolgád nyitotta az első átjárót. Utat engedett a gewruknak.

- Baromság!

- Tettük, amire felesküdtünk. Az átjárót, azt be kellett zárunk, mindenképp.

- Összetörtétek a tükrömet.

- Átjöttek rajta.

- Hogyan? Miért? És mi köze lehet ehhez az egészhez a szolgámnak?

Nestor Romirlen válasz helyett először Tirel Muradzira pillantott. Aztán vissza Moriganra.

- Ezt nem tudjuk. Az események láncolatát, azt nem ismerjük. Csak a tényeket. Megöltünk annyi gewrut, amennyit tudtunk.

- Ulrichot és szolgáit.

- Gewrukat. Kettő híján megöltük mind!

- Három híján - csikorogta Morigan baljóslatúan. - Mert volt még ott egy, odalenn a dögkútban.

Nestor Romirlen értetlenül bámult vissza rá.

- Ha lenne köztünk gewru - folytatta Morigan sejtelmesen -, úgy értem, itt, bármelyikünk... te ugye tudnád?

- Tévedhetetlenül.

- De... nincs??

- Egy sem.

Morigan azokra a fura dolgokra gondolt, amiket a kút mélyén élt át, Ulrich hátsó udvarában. Hisz' a teste megnyúlt, átváltozott, úgy jutott ki a kútból. Vagy nem?

- De... ha valami másféle démon lenne itt...

A halott Nezuvián lovag vastag láncon lógó, szem formájú medált fordított ki a zubbonya takarásából.

- Tudnám - szögezte le. - Hidd el!

Morigan egészen összezavarodott.

De akkor én mi a fene vagyok?!

- Ha jól értettem a gewruk természetét - mekegte kitérően -, egy másik világból jönnek át, árnyék formában... elpusztítják az emberek lelkét, elbitorolják a testét.

- Nem csak emberekét. Megszállnak bármi testet, amit találnak. Uralják azt. Erősebbé teszik. - Nestor Romirlen komoran meredt rá. - De nem csak így. Néha különösen erős gewruk is jönnek. Nekik nem kell testet lopniuk... megformálják azt, önnön erejükből.

„Különösen erős gewruk”! Morigan arra a csontkezű, gyémántgyűrűs teremtményre gondolt, akit Aelvin gróf hintájában látott. Arra ráillett a jellemzés: *„Különösen erős gewruk”!*

- És te... ezeket is érzékeled?

- Sokkal inkább.

Morigan de Leroux ennek hallatán valahogy még mindig nyugodott meg. Még most sem tudta mire vélni a vele történeteket.

- Van Lunnában ilyen... „különösen erős” gewru?

- Egyetlenegy.

- Óóóó! - Morigan zordan elmosolyodott. - Típhetek? Az a csontkezű... Aelvin de Lunna vendége!

- Nem tudom, kiről beszélsz.

Nem ő? Nem a csontkezű??

- Akkor... Meron de Kastrol, az az alattomos kis szárnysegg!

- Egy nő az.

- No 'iszen! - sziszegte Morigan. - Nehogy már Alvira! - Hitetlenkedve rázta a fejét. - Bazzki! Egy gewru volt a szeretőm?!

Nestor Romirlen féloldalasán somolygott. Vagy csak a fény játéka tette ilyenné az arcát? Nem igazán a derű, de nem is a gúny megnyilvánulása volt ez. Valami más. A holtak közönye?

- Akkor... az a Rhizelajn della Lunna? - találgatta Morigan. Mire kimondta, már tudta az igazi választ. Tágra nyílt a szeme. - Basssssszameg! Corinna az, az ezeres új asszonya!

- Ő, igen.

- De... de... de engem baromira átvert az a kis luvnya... a mérgező leander... az ártatlan kis pislogásával, meg a szemérmes kis... kis... akkurvaéletbe!

- Ő jött át elsőként, a te tükröd kapuján. Ő a legerősebb. Nem árnyként jött, megformálta önmagát. Mert ő, odaát, a gewruk szülővilágán komoly hatalom lehetett, igen.

- Mágiásos gewru - kotyogta közbe Muradzi -, varázsolónőstény, érted te, száznagy úr?

Morigan értette.

Azt viszont még mindig nem, vajon mi oka lehetett a szolgájának megnyitni azt a világok közötti átjárót, melyen keresztül átjöhetett ez a gewru varázslónő. Azt pedig végképp nem, miképpen tudta ezt megcselekedni.

És...

Végtére is, ki a fene volt az a kis mocskos Goiko?! Ő maga is mondta haláltusájában, hogy nem az a sánta, félszemű, szerencsétlen khamedi birkapásztor, mint akinek hazudta magát. De akkor ki? És mit akart tőle?

Próbálta összerakni, mi történhetett.

Muradzi elszökött Miteróniából. Magával hozta apjától örökölt kincsét, azt a varázskönyvet. Aztán megszorult anyagilag, és némi kölcsön fejében odaadta a könyvet Bragának. Braga pedig odaadta az ezeresnek. Ezáltal könnyen a kezébe kerülhetett az ezeres arájának, a kis Corinnának...

Na ja, csakhogya abban az esetben, ha így történt, és a néhai Nestor Romirlen sem téved, akkor nem ez indította el a folyamatot...

...hiszen Corinna ekkor már rég itt volt Lunnában!

Egyáltalán hogyan és mikor került ez a fekete hajú leány Lunnába?!

Nem mostanában, az bizonyos!

Morigan próbált visszaemlékezni, de nem sok sikerrel. Úgy érezte, mintha egy szivacs lenne az agya helyén, ami semmi mást nem szív magába, csak a környező homályt. Legfeljebb minimális fáklyafényt, de annak is csak a legszegélyét. Rohadt érzés volt. Ugyanolyan rohadt érzés, mint ahogy mostanában nem tudta megjegyezni az elhangzott neveket sem.

Arra viszont határozottan emlékezett, hogy Corinna Nerium jó pár évvel ezelőtt került az ezeres gyámságába, apró, vézna, törékeny leánygyerekként. Talán ha hét vagy nyolc éves lehetett. Jóval hamarabb, mint hogy Muradzi ideszökött volna azzal a könyvvel.

De akkor hogy is történt??

Valaki már évekkel ezelőtt megnyitotta a kaput. Az ő tükrét, már ha igaz az, amit az élőhalott Nezuvián állít, hogy az első gewru azon jött át! Sok évvel - legalább négyel - ezelőtt. Lehetséges lenne? A gewru mágusnő kicsiny lányként jött át, nem lopott testet, megformálta önmagát. Valahogy elérte, hogy a vén Mendda befogadja és gyámolítsa. Nőtt, nevelkedett, erősödött. És most, amikor betöltötte a tizenhármát, és nőül ment gyámjához, érkezettnek látta az időt, hogy ismét megnyissa azt a kaput, amin át ő is átjött.

Talán régóta tervezte, talán csak összezsengő véletlenek sokaságának köszönhetette - az ezeres révén hozzákerült Muradzi könyve -, de bárhogy történt is, sikerült újra megnyitni a kaput a további gewruk előtt.

Meglehet!

De ez még mindig nem magyaráz meg egy csomó dolgot...

És az első kérdés a legfontosabb. Mivel akkor még sem Muradzi, sem pedig a könyve nem volt Lunnában...

...vajon kicsoda és mi módon tudta megnyitni a kaput ennek az elsőként ideérkező gewrunak??

Morigan csak most döbbsent rá, hogy már túl hosszan hallgatott és mindenki őt nézi.

- A gewruk... mióta vannak? Úgy értem, mikor jelentek meg először Miteróniában.

- Négyezer éve. Vagy régebb óta, annál is.
- Mit akarnak?
- A mi világunkat, elbitorolni.
- Miért?

Nestor Romirlen kifejezéstelenül bámult rá.

- Hódítás. Hatalom.

- Más nézések szerint - csaholt közbe Tirel Muradzi buzgón - szöknek kell nekik, min ten magamnak kellett saját hazámból, apámnak betévelygése miatt. Nem akar bajt, csak élést, nyugalmot.

- Igen - biccentett az élőhalott. - Vannak ilyen nézetek is. A gewruk menekülnek, létezni jönnek közénk. De ölniük kell itt, hogy élhessenek.

Morigan még nem bírta összerakni a darabkákat.

- Miért ide? Miért épp Lunnába?

- Nincs erre válaszom.

- Talán a szokatlan forróság miatt? Az elhúzódó nyár miatt?

Az élőhalott nevetni látszott. Pedig nem.

- Fordítva, éppen. Nem azért jöttek ide, mert itt a meleg... hanem azért lett meleg, hogy idejöhessenek.

- Ööö...

- Mágijja - csaholta Muradzi kelletlenül. - A kis baszorgány csinálja...

Hát ezért volt sokkal erősebb a forróság az ezeres házának kapujában, mint bárhol másutt a városban! Morigan behunyta a szemét.

- Mi készül itt?

- Nagyobb baj, mint azt bárki is hinné - felelte habozás nélkül a Nezuvián. - A gewruk sok helyen próbáltak már betörni a mi világunkba, de Nezuvián hívei ott voltak mindenütt, és vérbe fojtották terjeszkedésüket. De itt már nem, túl kevesen vagyunk, kudarcot vallottunk. Túlságosan erősek lettek.

Morigan eltűnődött. -

- Haladéktalanul visszatérhetünk Lunnába. Az ezeres háza kész erődítmény... de megostromolhatjuk, földig rombolhatjuk...

Nestor Romirlen biccentett.

- Kik?

- A lunnai dragonyosok.

- Néhányan közülük már most gewruk. És az árnyak egyre többet uralnak el. Már nem tudod, ki a gewru és ki nem, kiben bízatsz, kiben nem.

- Ó, dehogynem! - Morigan az élőhalott nyakához nyúlt, és gyors mozdulattal leszakította róla a láncát. Erősen szorította a szem formájú medált, a másik kezében pedig a kardját. Arra számított, hogy az élőhalott tiltakozik, megpróbálja visszavenni kincsét vagy rátámad. De a Nezuvián a holtak egykedvűségével állt meg. Morigan odamutatta neki szerzeményét. - Most már tudni fogom... ugyeeee?! - A végére elbizonytalanodott. Honnan fogja tudni? - Mit csinál ez az izé? Felforrósodik, vagy mi?

- Add Muradzinak!

- Miért tenném?

- Mert ő Nezuvián, de te nem.

A kis miterón a szemét forgatta.

- Há' érteled, száznagy úr? Tenneked nem jelel, csak nekemnek.

Morigan gyanított valami effélét, de egyelőre nem vált meg szerzeményétől.

- És a levél? - faggatta az élőholtat. - Ki küldte?

- A tartományi herceg.

- Mi?! Micsodaaaa?! - Morigan annyira meghökkent, hogy fél percnél is többet telt, mire rádöbbsent, hogy a Nezuvián a hercegi menlevélre utalt. Arról a mágikus levélről talán sejtelve sincs. Előhúzta hát az öve béléséből, és ügyelve, hogy a

medált és a láncot ne ejtse el, bal kézzel idétlenül kihajtogatta. - Ezt... ezt a levelet ki írta?!

Az élőhalott kifejezéstelenül meredt az alaposan meggyűrődött papírra.

- Senki - felelte végül. - Üres.

És valóban; nyoma sem volt rajta írásnak.

Némi tétovázás után Morigan odaadta a nyakláncot Muradzinak, a levelet pedig visszagyűrte az övbélésébe. Mivel az egykedvűen álldogáló élőhalott nem mutatott ellenséges szándékot, Morigan a kardtartó kezét leengedte ugyan, de a fegyvert még nem dugta vissza a hüvelyébe.

Lassacskán kezdett már összeállni a történet a fejében, de még mindig sok mindent nem értett. Mit műveltek a gewruk Ulrich udvarában? Ótőle vajon mit akartak? Miért dobták bele őt abba a döngkútba? És ő hogy jött ki abból a veremből, mármint első alkalommal?

Azt már gyanította, hogy ki mérgezte meg - az az álnok Braga -, s azt is, hogy Alvira miatt tette. De miként lehetséges az, hogy nem végzett vele a kővarangy mérge, mint azt a titokzatos levélíró jósolta?

És Goiko? Ki a fene volt az a nyamvadt kölyök? Ő maga is mondta, hogy sosem volt khamedi birkapásztor, annak csak hazudta magát. De akkor ki volt ő, mit akart...

...és egyáltalán hogyan tudott beférkőzni a lakásába?

Egyik napról a másikra tűnt fel, aztán már ott volt, szolgált, lelkesen, hűségesen.

Morigan a homlokát ráncolta.

De mi volt azelőtt, hogy Goiko megérkezett? Nem volt előtte tisztiszolgája? Vagy elbocsátotta a régit, amikor megjelent a sánta és félszemű khamedi kölyök? Nem emlékezett.

Olyan nagyon rohadt sok mindenre nem emlékezett!

Mintha kimosta volna az emlékezetét saját lábvizében, több napos szolgálatot követően.

Mi a fene történhetett?!

És mit hadovált a kölyök, mielőtt kilehelte lelkét? Valamit emlegetett, amit elvettek tőle a rablók.

A kés!

- Hol van... a kés?

Arra számított, hogy az élőhalott majd ismét értetlen lesz: „Miféle kés?”, ezt mondja, és valóban nem tudja. De nem.

- Elvette tőlem ő, a csapdába csaló.

- Meron? - horkant fel Morigan. - A kanccsal szemű?

- Ő, igen.

- De a kardodat pedig meghagyta?

- A kés értékesebb.

- No 'iszen! - Morigan komoran meredt egyik társáról a másikra. Lerítt róluk, hogy fogalmuk sincs, miféle késről esik szó, de szemmel láthatólag érdekelte őket a téma. - Arról a késről beszélünk, amit a szolgálmtól raboltak el a csatlósa-id...

- Arról.

- Miért, miért... miféle kés az?

- Gewrukat öl.

Morigan ezt már végképp nem értette.

- Először azt mondtad, a szolgám gewru volt, aztán meg azt, hogy nem... De minek lett volna nála gewruölő kés?

- Másféléket is öl, az a kés.
- Mágijjásos! - csacsogta közbe Muradzi lelkesen. Kacsintott. - Szeressziik az ilyet, nemde, hm?
- Hol van most ez a... kancsal szemű? - dörmögte Morigan. - Tudod, hová ment?
- Gyilkolni - felelte az élőhalott szenvtelenül -, a késsel.
- Gyilkolni? Kiket?
- Akiktől félnie kell, azokat.
- A másik gardetet? Jineas Sa kapitányt és dragonyosait? Vagy... az északi erődök valamelyikét? A határvédő barbárokat?
- Nekropoliszba ment.
- A Nekropoliszba?! - Morigan súlyosan lélegzett. - De... de... de kiket akar ott...
- Azokat - felelte az élőhalott lassan, vontatottan -, akik halott tagjaimat mozgatják, és akik az én hideg ajkaimon át beszélnek hozzád.

Nagyon-nagyon dermedt csend uralkodott el a kis társaságon. Morigan alig merte megkérdezni:

- De ki... ki az, aki...
- Nem emlékszel rám, Senoy-hyoora?

Morigan behunyta a szemét.

- Oly sok minden az, amire nem emlékszem. Még arra sem, aminek szólítottál.

- Gyere a Nekropoliszba, emlékezni fogsz.

- De...

- Ne késlekedj! Tedd a kötelességedet!

Morigan késlekedni szándékozott, lettek volna még kérdései bőven, de már nem tehette fel azokat.

Odakintről egy ló fájdalmas nyerítése hallatszott, félállati sikoly, emberi rikoltás, dübbenés, tompa puffanás, majd olyasfajta suhogás, csattogás, mintha jég-eső zúdult volna le. Állati üvöltés harsant, egybefüggő, vérszomjas ordítás.

- Orkok! - harsogta Mudi, aki legközelebb állt az ajtóhoz. - Hú, de kurvára rengeteg orkooook!

Az élőhalott ellépett a nyílás elől, és lassú, darabos mozdulatokkal kivonta a kardját.

- Gyere! - recsegte parancsolóan, aztán furcsamód ígét tévesztve tette hozzá: - Menj a Nekropoliszba!

Kurta vesszejű, csonthegyű nyílvevesszők kopogtak, sziszegtek, suhogtak. Oda-kinn, az istálló romjain túl az erdő látszott megelevenedni, ahogy a zuhogó esőben zömök, tömzsi alakok hemzsegték mindenfelé. Nem tízen voltak, nem húszan, de lehet, hogy még nem is csak százan. Mintha minden fatörzs, minden bokor mögül tucatnyian bukkantak volna elő; több százan, ezren is talán. Az élen érkezők lerohanták a hátul tétovázó dragonyosokat, és lenyilagták, levágták azokat, mire kardot ránthattak volna. Ketten megpróbáltak lóra kapni, de hiába szökkentek fel a nyeregbe, az orkok kilőtték alóluk a lovakat.

Villámlott.

Milliónyi ork zúdult elő az erdőből a romos ház irányába.

Az egyikük, egy kurta lábú, kopasz fickó beugrott egy résen, és göcsörtös nyelvű falándzsával akarta felnyársalni Muradzit. A miterón villámgyorsan oldalra szökkent, odacsapott görbe szabályával, és csuklóból vágta le az ork lándzsatartó kezét. Aztán a következő villanással már a vaskos nyakat célozta meg.

Morigan nem volt gyáva sosem, de most egy pillanat alatt felmérte, hogy ekkora túlerő ellen nincs semmi esélyük. Több száz orkot kellene megölnie mindegyiküknek, hogy győzhessenek. Kívül rekedt társaiknak már nem segíthettek, viszont az istálló hátsó részén ott tátongott a menekülés lehetősége.

- Menjetek! - recsegte ismét az élőhalott, és a bejárat elé állva a testével három-négy nyílveszőt is felfogott. - Megállítjuk őket.

- Ti?? Vagy csak te egyedül??

Újabb nyílveszők csapódtak az élőhalott testébe; mindegyik kibillentette egyensúlyából, de egyik sem tudta leteríteni. Nestor Romirlen hangosan hörgött, a fogát csikorgatta...

...valójában ősi szavakat préselt elő.

És erre...

Mocorogni kezdtek a sorban kifestetett dragonyostetek.

Hegdor Rankavahar hullája lustán tápázkodott fel.

- No 'iszen! - nyögte Morigan, és csak egy kicsit érezte úgy, hogy mindjárt nagyon megőrül.

De nem állt le eltöprengeni a történeteken.

Menekülni, ez az egyetlen esély. De nem gyalog, semmi esetre sem!

A lova felé ugrott, hogy megragadja a kantárszárat, és berángassa a nyíláson ágaskodó hátasát. Mimózát azonban már több nyíl is eltalálta, és a szerencsétlen állat úgy rogyott az oldalára, mintha letaglózták volna.

Egy sötét alak szökkent át fölötte rikoltva, széles pengéjű, rozsdás karddal a kezében.

Morigan hasba szúrta.

Halálos döfés volt ez, de a fickó tovagördült, és a lendületével kisodorta a végétét okozó kardot ellenfele kezéből. Morigan egy pillanatra fegyvertelen maradt. Látta, hogy újabb sötét alakok érkeznek a zuhogó esőben. Azt sem tudta, mit miért cselekszik, azon kapta magát, hogy lecsatolja apja harci bárdját haldokló lova oldaláról. Bár szegény állat roppantul szenvedett és vergődött, az ő ujjai mégis könnyen boldogultak a rögzítésekkel.

Egyszerre két ork zúdult rá.

Morigan alulról fölfelé lendítette bárdját, és mindkettőt elsodorta, a falhoz vágta.

Újabbak érkeztek.

Morigan őket is megsuhintotta.

- De Leroux! - Muradzi már a hátsó nyílástól ordított vissza. - Gyerkózz már fel, csszed...

Nyílveszők csattogtak, sziszegtek a füle mellett. Az egyik lövedék egy langaléta orkot talált tarkón. Morigan lecsapta a másikat.

- Tűnjetek! - üvöltötte a társainak. - Ne várjatok rám!

Iszonyatos sebességgel csapkodott. Soha ezelőtt nem verekedett még ilyen súlyos fegyverrel, de most úgy tűnt, nem is ő forgatja a roppant harci bárdot, hanem az vezérli az ő mozdulatait.

- Mire vártok, barmok?! - üvöltötte magából kikelten. - Fussatok! Nem állok meg sokáig...

- Fusson, aki bír! - lihegte mellette egy hórihorgas alak. Alaver Mudi kardja halálos ívet írt le, orkvért fröccsentett. - Én viszont maradok.

Tirel Muradzi és a Hiúz a túlsó nyílásnál viaskodtak, és vagy tucatnyi orkot levágtak, mire átverekedték magukat.

- Erre! Erre... szabad az út!

- Menjetek!

Ló már nem maradt állva, és az istállón kívüli dragonyosok sem küzdöttek az életükért; az ork túlerő rég legyűrte őket. Ezernyi ork zúdult a bejáratot védő két rangosra és a melléjük felzárkózó élőhalottakra.

A néhai Nestor Romirlen egy oldalsó lyuknál egymaga fogadta a rohamot. Hullákat megszégyenítő viharossággal forgatta görbe pengéjét, és ahova csapott, ott

vér fröccsent, dőltek az orkok. De hogy még ez se legyen elég, csikorgó varázsszavaira felkeltek a frissen meghalt orkok is, és saját fajtársaik ellen fordultak.

Ez okozott némi megtorpanást a lehengerlőnek indult rohamban. Kicsike szuszszanáshoz jutottak.

- Fusson már, száznagy úr! - harsogta Mudi. - Itt nincs esélyünk!

Morigan koponyát hasított, bordákat zúzott a bárddal. Szökőkút vizeként szökellt a vér.

- Fuss te! Nekem itt... dolgom van még!

- Nem jutnék messzire.

- Mi?!

- A kurva lábam!!

Morigan csak most észlelte, hogy a gardmester jobb combjából tollas végű nyílveessző áll ki. Csorog le a sötét vér.

- Fusson mááááár, basszameg! - üvöltötte a képébe a rogyadozó fickó. - Mit gondol, meddig bírom feltartani őket?!

- Majd te meg én együtt... meg a hullák...

A gardmester pengéje a torkának feszült.

- Túnés, te kurva barom, különben én magam fröccsentem ki a kurva véredet, hogy a kurva hullák még többen legyenek!

Morigan értett ebből. Felmordult, csupasz tenyérrel eltaszította nyakától a véres pengét, aztán megperdült, és a hátsó lyuk felé iramodott.

Két ork bukkant fel előtte.

Az egyiket a szó szoros értelmében kettéhasította a bárddal, a másik eldobta a fegyverét, térdre roskadt, fejét a kezébe temette, és úgy visított, akár egy vágódisznó.

Morigan nem ölte meg; elrohant mellette.

Mégis, a visítás még rettegőbb lett. Aztán egy tompa, húsos cuppanással abamaradt.

A házvédő hullák rohamosan szaporodtak.

De honnan ez az erő?! Honnan a hatalom?!

Morigan futott.

Hűvös esőcseppek zúdultak a fejére, arcára. Valahol messze, a homály belsejében imbolygó alakokat látott. Muradzit és a Hiúzt, valószínűleg.

Megnyújtotta lépteit, utánuk vágatott.

A villámfényben látta, amint a tisztás szélénél nemrég legyilkolt Nezuviánok egy maroknyi ork csapatot öldököltek. Egymás húsát is marcangolták, egymás torkát is harapdálták.

Morigan nagy ívben elkerülte őket

Még egy ork akadt az útjába.

Arra nem lett volna ideje, hogy meglendítse bárdját, ehelyett inkább felöklelte a meghökkent fickót, és fújtatva átrobogott rajta, mint egy feldühített vadbivaly.

Ordítozás, dübörgés, recsegés-ropogás hallatszott minden irányból, de a sűrű esőfüggöny miatt szinte semmit sem lehetett látni. Morigan még a fákat is csak ösztönösen észlelte, és szinte csak az utolsó pillanatban tudta kikerülni.

Épp jókor villámlott ismét, így időben megpillantotta az előtte tusakodókat. Nyolc-tíz ork támadta oldalba Muradzit és a Hiúzt; azok nem bírtak áttörni közöttük, és egymás hátát védve küzdöttek.

Morigan, mint a néma veszedelem, úgy bontakozott ki az esőből, és bárdjának egyetlen vízszintes csapásával három orkot is leverte a lábáról. Irtóztatóan erős ütés volt ez, maga sem sejtette korábban, hogy ilyesmire képes. Egy negyedik feléje dőfött, de nem érte el, újabb támadásra pedig már nem volt lehetősége. Hiúz oldalba szúrta. Muradzi pedig a többieket tartotta sakkban suhogó szabályával.

Két ork megfutamodott, a maradék kettőt, meg még egyet, ami fel akart tápászkodni, villámgyorsan legyilkolták.

Muradzi visszafelé pislogott.

- Alaver?

- Halott, bazzki. Meg a többiek is. Orkok vannak mindenütt. De a hullák... fel-tartják őket.

Rohadtul képtelenségnek hangzott.

- Tovább! - recsegte Hiúz, mintha közdragonyos léte az ő tiszte lett volna a parancsok osztogatása, dacára, hogy két száznagy volt vele.

- Merre?

- Mindegy. Innen el!

Keletnek futottak tovább, immár óvatosabban, megfontoltabban, nehogy ismét csapdába rohanjanak. Többször is megtorpantak hallgatózni, tájékozódni, de túl sokra nem jutottak a zuhogó esőben.

Kisvártatva, amikor Muradziból kifogyott a szusz, egy hatalmas tölgy alatt megálltak pihenni, és közvetlen közletről bámultak egymás sötét ábrázatába.

- Visszább kell térődnünk Lunnába! - lihegte a miterón. - Megfigyelmezeni a kapitányt!

- Menjetek ti! - vágta rá Morigan. - Figyelmeztessétek Magothot! Nekem másutt van dolgom.

- Csesszed meg te, száznagy úr...

- Kussolj már! - torkolta le Morigan. - Én vagyok a rangfőlöttes! Teszed, amit mondok, vagy menten kiheréllek... térdből gyomorszájig!

A miterón a barbárra pillantott, mintegy támogatást keresve, de úgy tűnt, a Hiúz nem igazán akar állást foglalni ebben az ügyben. Muradzi eleresztett valami cikornyás káromkodást a saját nyelvén, aztán ismét észérvekre alapozott meggyőzéssel próbálkozott:

- Száznagy úr, csesszed meg te a bütgös, ringyós persi anyádat...

- Ez parancs! Ti ketten, vissza Lunnába! Futtok, éjszaka is, ha úgy adódik, megállás nélkül! Előbb kell odaérnetek az orkoknál! Riadóztassatok! A dragonyosok álljanak készen! Verjétek be azt a sok rohadtszónópófát, hogy megemlegesse Mentrát, amikor ránt küldte őket!

Muradzi a fogát csikorgatta, a szemét forgatta, a tiltakozás szavait kereste, de nem találta. Ellenben a Hiúzt valami más foglalkoztatta:

- Ho' gyöhettek ezek ide, illen mélyre, be?!

- A gewruk legyilkolták a gardetet. Nem volt, aki észlelje a behatolást.

- No és a másik gardet?

Morigan sóhajtott.

- Vagy már ők is holtan hevernek egy hasonló rom mélyén... vagy ők maguk is gewruk lettek. Talán már a fiad is, Hiúz, sajnálom.

- Sa kapitány?!

Morigan vállat vont válasz helyett. Nem volt abban a hangulatban, hogy hosszan találgasson; gondoljon csak mindenki azt, amit akar.

- Osztsz a határvidék? - morgolódtott a barbár. - Ők ho' nem vették észre?!... Ennyire sok ork!!

Morigan sejtette a választ.

- Mert a gewruk közéjük is befurakodtak. Szándékosan átengedték a káoszorkokat.

- De miért? - jajdult fel Muradzi. - Mijért??

- Mert... mert... - Morigan mégiscsak találgatott. A megérzéseire hagyatkozott. - Mert talán a gewruk alkut kötöttek Mentrával. Csellel beengedték Themsey-be a Káosz seregeit, és segítenek nekik legyilkolni Lunna helyőrségét... cserébe... cserébe, hogy aztán az övék lehessen a város... - Vállat vont. - Vagy ilyesmi.

- De nem lesz! - recsegte a barbár. - Mer' mi előbb visszaérünk, oszt' beverjük a mocskos disznópofákat!

- Tirel! - Morigan a lehetőségeket taglalta magában. - Nálad lesz a Nezuvián medálja. Tudni fogod, ki gewru és ki nem?

- Há' még naná hogy...

- Válassz ki néhány megbízható bajtársat, és öljetek meg mindenkit, akinek a kilétére a kétség árnyéka vetül! Egy pillanatot se habozzatok, bárki legyen is az! Még ha Braga az... no, akkor pláne! - Morigan szigorúan meredt a délvidéki arcába. - Megértetted, ugye, mennyire létfontosságú ez?!

Muradzi csodálkozva bámult vissza rá.

- Há' tán nem mondtam volna még tenneked eddigien, ho' valahalla Nezuvián lovak voltam? - Bólogatott. - Tudom, mi a dolog.

Morigan irigykedve sóhajtott.

- Jó neked...

Eleinte nehezen tájolta be magát a szakadó esőben, és inkább csak ösztönösen haladt észak-északnyugatnak, mintsem tudatosan. De aztán elérte a Hyoora-folyót, és a szó szoros értelmében lezuhant a meredek parton. De mit számított? Sokkal vizesebb már úgysem lett, megfulladni pedig nem tudott a part menti sekélyesben. Viszont ettől kezdve már volt támpontja, a folyó mentén haladt, felfelé, folyás ellenében.

Út nem vezetett itt, és nem volt könnyű átvergődni egy-egy sűrűbb részen, s az egyenetlen terepen többször is csaknem a bokáját törte, amikor alattomos üregekbe lépett. Viszont nem hemzsegték orkok a közelében, és másféle támadás sem érte.

Az eső hamarosan megcsendesedett, békés szemerkéléssé szelídült, és a késő délutáni nap is átvilágította annyira az eléje tolakodott felhőfüggönyt, hogy normalizálódjanak a látási viszonyok.

Másfél órán át szaladt és gyalogolt folyásiránnyal szemben, és már épp kezdett azon töprengeni, hogy réges-rég túljött a keresett elágazáson, amikor egy széles kanyarulaton túl megpillantotta azt a hosszúkás földnyelvet és a rajta emelkedő sziklát, melyen innen a Hyoora nyugati és keleti ága egybefutott.

A Hyoora, mint az észak-themsey-i folyók többsége, a Kemal-hegységből eredt, kisebb erektől és patakoktól táplálva duzzadt sebes folyóvá, mely a síkságra érve szétterült, meglassúdott, és két külön ágra vált. Az egyik ág, kissé kitért délnyugatra, hogy aztán szinte egyenesen fusson tovább, a másik jókora ívet leírva keletnek kanyargott, és nagyjából kétszer akkora távolságot megtéve, több kisebb folyóval kibővülve ezen a ponton tért vissza, hogy újra egyesülhessenek. Mint két iker, akik egy méhben fogantak, együtt kezdték meg létüket, de aztán eltávolodtak egymástól, külön tapasztalatot gyűjtve, hogy aztán újra egyesüljenek. Az általuk közrezárt terület - voltaképpen egy hatalmas, hosszúkás sziget, mely hosszában a húsz mérföldet is meghaladta, átlagos szélessége pedig négy-öt mérföld lehetett - valaha gazdagon termő föld volt, de az elmúlt századokban teljesen elmocsarasodott, lakhatatlanná vált, és az ott élő, jámbor földműves népek elvándoroltak. Ma már nem lakta senki az elhagyott romokat, csak a holtak szellemei, melyeket hallani és látni véltek mindazok, akik a közelébe merészkedtek. Ezért hívták a régi város romjait Nekropolisznak.

Morigan soha ezelőtt nem járt még itt, de hallomásból tudta, hogy a Nekropoliszt valahol a déli csücsök közelében találja; vagyis, most hogy elérte a folyóvilát, túl nagy távolságot már nem kell megtennie.

Viszont hogy miként jut át a folyón, s az ingoványos részeken, arra vonatkozóan egyelőre nem volt terve.

De mit számít ez?!

Bizton tudta, hogy el kell jutnia a Nekropoliszba, és a lelke mélyén érezte, hogy ennek sikerülnie kell. Hiszen ott már várják őt, és ott, a Nekropoliszban fog választ kapni zsidbasztó kérdéseire!

Immár lelassított, nem futott. Megfontoltan lépkedett, hatalmas bárdját a vállán egyensúlyozva, és fülelve minden neszre, lesve minden villanásra.

A nagy folyó a jobbán hömpölygött, és balján, a csatakosban most éledetek az eső elől lombok alá menekült rovarok és rágcsálók. Az égen ismét madarak keringtek, és pár pillanatra a nap is kisütött. Fénye csalfa csillámokat varázsolt a vízre, és éles, vakító villanásokat a sziget távolabbi csücskére.

Morigan hunyorogva próbálta kivenni, mi okozhatja ezt. Üvegablakok verik vissza a nap fényét? Tükrök? Páncélok? Fegyverek?

A földnyelv partjainál szürkés köd terjengett, nehezen lehetett átlátni, mi okozza a fémes villanásokat.

Morigan lankadatlanul csörtetett tovább a part menti rekettyésben, szinte észre sem véve a lombokból a nyakába hulló vízpermetet, meg azt sem, hogy az eső időközben végképp elállt. Hideg szél fújt, meg-megtépázta ázott gönceit, ám dacára annak, hogy pár órával ezelőtt még a hihetetlen hőség miatt verejtékezett, most még csak meg sem borzongott.

Elcsörtetett egészen addig, amikor már csak a nyugati folyóág állta útját, és a földnyúlvány látható szegélyét fürkészte. Szilárdnak tűnt az a partrész, egészen odáig nyoma volt ingoványnak, ameddig a ködtől látni lehetett. Korábban még látta a sziget bentebbi magaslatait is, de mostanra megsűrűsödött a köd, és immár a folyó szélénél hömpölygött.

De mintha nem is köd lett volna!

Gigászi, szürke, szürkés lila denevérek rémlettek elő a gomolygásból, vitorlányi lebernyegszárnyakkal, füstölgő kontúrokkal, szurokfekete árnyuszállyal. Repkedtek, csapongtak, kavarogtak, még jobban széttúrták a ködöt, mely lassan, ráérősen kikúszott a folyó fölé.

Morigan a szemét meresztette. Fehéres valamik lebegtek a part közelében, ködhatáron. Döglött halak, százával. Kisebbek, nagyobbak. Még valami sokkarú, polipszerű víziszörny is hánykolódott a lassú hullámok hátán. Aztán a köd azt is belepte; immár mindent eltakart.

De vajon a ködön túl mi van?! Milyen messze lehet a Nekropolisz?

És hogy jut át odáig??

Hiszen még ez a folyóág is legalább ötven méter széles, vagy még több; és nyilván nem csak bokáig ér a víz. A sodrás nem volt erős ugyan, de Morigan nem emlékezett arra, hogy valaha is megtanult volna úszni, és nem most akarta kipróbálni.

De persze nem esett kétségbe. Volt rá ötlete, hogy jusson át...

...és az eszköze is megvolt hozzá.

Kinézett magának egy szürke kérgű, combvastag korgorfát, és csapkodni kezdte a törzsét a széles pengéjű bárdal. Tudta, hogy a korgornak a külső rétege sem túl kemény, a belseje pedig puha és szivacsos. Könnyű kivágni, és a vízben sem merül el. Ha négy-öt ekkora törzset egymáshoz erősít, megfelelő tutajt kap. Köötésre alkalmas indákat, rostos szálakat pedig bőven találhat. Félórán belül elkészítheti alkalmatosságát, és egy széles kéreggel könnyen átevezhet.

Az elsőként kiszemelt korgor meglepően szívósnak bizonyult; nyolcat-tízet is oda kellett csapnia, mire a fa megdőlt, és recsegve-ropogva elzuhant. Morigan még idejében elugrott, és épp csak a vékonyabb felső ágak horzsolták meg. De aztán az ő fordulója következett. Erőtéljes csapásokkal elkezdte levagdalni a törzsről a fölösleges ágakat.

Aztán úgy érezte, mintha valaki beleharapott volna az agyába. Hangot érzékelt a „harapás” nyomán.

Senoy-hyoora!

Épp egy kétujjnyi vastag ágra lendített rá. De ahelyett, hogy lenyeste volna azt, megmászította a mozdulatot. Mert valaki azt súgta neki, hogy ezt tegye.

Féloldalasán elhajolt, a bárd dal vízszintesen csapott. A háta mögé.

A penge elakadt. Hús szakadt, bordák recsegték, tompa ordítás harsant. Nem ork volt, hanem ember.

Vagy inkább gewru!

Morigan most felfelé lendített. Aztán lecsapott ismét. Ő iszonyatosan lassúnak érezte.

De nem volt az.

Ellenségei oly bénultan mozogtak, mintha víz alatt lennének. A lezúduló bárd éle elbicsaklott; nem vágott, hanem zúzott. Kásássá passzírozta az áldozat koponyáját. Kétfelé loccsant a velő, csontszilánkok röpködtek.

Morigan már a harmadik áldozatát célozta meg. És az, akár a csiga, úgy araszolt felé.

Mintha lelassult volna az idő! Mintha megfagyott volna körülötte minden.

Csak a lecsapó bárd nem.

És jött a negyedik is, felülről. Ki tudja, honnan rugaszkodott el - talán egy közeli fa tetejéről, vagy a felhők közül -, és megpróbált a nyakába ugrani.

Morigan azonban gyorsabban mozgott a zuhanó testnél. Ellépdelt, eltáncolt.

Támadója elhibázta; a földre bukott. Felemelte volna a fejét, de eddigre már nem volt neki...

A fej pörögve repült tova, és lustán, ráérősen belecsobbant a folyóba. Nagyon-nagyon, nagyon lassan, mintha erős szél akadályozta volna.

Már csak egyetlen ellenfél maradt.

Morigan odafordult. Még szorosabban markolta a bárdja nyelét. Aztán, amikor felismerte, kivel áll szemben, csaknem eltörte, annyira szorosan.

- Meron de Kasparg! - sziszegte. - Vagy bárhogy csúfolnak is... Áááh! Csakhogy végre az utamba kerültél, te szemét gewru!

A fickó baljósán mosolygott, és csöppnyi félelem nélkül, egy szál késsel indult meg felé.

- Nem fogsz túlzottan örülni annak, ami most következik, száznagy úr...

- Azt reméled, te gewru paraszt?! - Morigan a fogát csikorgatta. - Pedig igen!

Mielőtt ütéstávba ért volna, a fickó csupán egyetlen szót mondott, és Morigan ugyanazt érezte, amit két nappal ezelőtt Ulrich udvarán.

Teljesen lebénult. Mozdulni sem bírt.

Ellenfele közel lépett hozzá, kése élét a torkához illesztette, és játékosan cirógatta, karcolgatta a nyakbőrét. Elrettentésnek, ijesztőnek szánta ezt a mozdulatot, de Moriganban egészen másféle érzéseket keltett: ugyanolyan izgató, kellemes borzongást, mint a borotválkozás.

- Óvott eddig az úrnő kegye - dörmögte a gewru. - De ő most nincs itt, sem a vén ork, aki a testedet áhította!

Hangosan, szaggatottan, fel-felvinnyogva és hörögve kacagott; nem ember módra. Aztán abbahagyta. Talán biccentett is. Elismerően. Ahogyan egy tiszt szalutál; becsületes küzdelemben legyőzött ellenfelének.

Baljával megragadta ledermesztett áldozata üstökét, két gyors vágással elmetesztette a torkát, aztán a kést markolatig döfte a szívébe.

Morigan azonnal meghalt.

TÚL, AZ ÖRÖK SZÜRKESEGBEN

Morigan azonnal meghalt; de csak egy pillanatra. Aztán a világ szétfolyt körülötte. Teste porszemekké pergett, nedvei permetként szitáltak szerte, tudata beáramlott a környező szürkeségbe. Egy pillanatra eggyé vált a páradús levegővel, a hűvös, borzongató széllel, egy kicsit még a napsütéssel is. Érzékelése furcsán átalakult. Mintha türkiz lepkeszárnyak rebegtek volna a szeme előtt, olyan lett a látása, hallását pedig e szárnyak rezgése, zizegése irritálta. Átható vérszag tömítette el szaglását, ecet ízétől fanyalgott, puha tollpíhék simogatását érzékelte.

Valahonnan felülről látta a történeteket, a zöldes kék lepkeszárnyak rebegését. Ott állt a gewru, fegyvertelenül, de már nem volt előtte az a test, amibe pár pillanattal korábban a pengéjét mélyesztette.

Már csak egy kupac ruha hevert a lábánál, a dragonyosok zöldje, a lovaglósizma, meg a jókora bárd.

Morigan de Leroux teste eltűnt onnan.

És még maga Morigan de Leroux sem tudta, hogy hova. Aztán úgy érezte, mintha szétharapnák a tudatát, és egész létezését átítatták a parancsoló szavak:

Öld meg a kanccsal szeműt, Senoy-hyoora!

Leereszkedett a gewru mögé, és tarkón ragadta.

Meron megrándult az érintésre, rekedten felordított, akár egy farba rúgott vad-szamar, és próbált megfordulni, hátrafelé csapkodni.

Morigan a legcsekélyebb erőlködés nélkül előre feszítette a fejét, kitörte a nyakát.

A gewru eldőlt, mint egy zsák.

Még rángatózott egy kicsit, rúgott párat. Aztán annak is vége lett.

Morigan pedig ott állt fölötté, és marhára nem értette, mi történik. A türkiz lepkeszárnyak megzavarták a látását, ott rebegtek a szeme előtt, csalfa illúziókat keltettek. Az imént még csak egy kupac ruhát látott, most pedig valaki feküdt azokban a ruhákban. Ő maga, Morigan de Leroux. De aztán a zöldes szárnyak tovább rebegtek, és megint csak ruhák. Aztán megint ő. Aztán zöld homály. Aztán megint a ruhák. Megint a test.

Mi történik?!

Az imágód illúziója az, Senoy-hyoora. Öltsd magadra ismét, ha kényelmetlenül érzed magad nélküle!

Ezek a szavak megrázták minden szárnyrebbenését.

Reszketett, rezgett. Nem bírta tovább.

Rávetette magát a mozdulatlan testre, beletúrta magát, lelkével kitöltötte minden egyes porcikáját. Újra Morigan de Leroux lett. Bár azt nemigen lehetett volna elmondani, hogy nyugodt, biztonságos, megtestesült önmaga volt az, aki fel-tápaszkodott a földről.

Nehezen ocsúdott kába állapotából. A nyakát tapogatta, ott, ahol Meron elmet-szette a torkát. Nem volt lucskos, tapadós; a sebnek nyoma sem volt, de a ruhája oldalát és a bal karját vér lepte. Tehát nem csak képzelte a támadást, valóban a vérét ontották.

Olyannyira valóság volt ez, hogy a kés nyele még mindig a mellkasából állt ki; a penge hegye pedig valahol a szívében lehetett. Megérintette a faragott nyelet; fából vagy valami fához hasonlatos anyagból volt, és enyhén csúszós a rátapadt vértől.

- No 'iszen! - sziszegte dermedten. Megmozgatta, kíváncsian, értetlenül, óvatosan próbálkozva, hogy vajon érez-e fájdalmat Nem érzett. Sőt, olyasféle kellemes, bizsergés járta át, mint borotválkozásakor. Megismételte: - No 'iszen!

Aztán úgy érezte, ismét az agyába haraptak.

Hagyd a szívedben a pengét, Senoy-hyoora!

A fejében hallotta a szavakat, de mintha mögötte hangosabban susogott volna a feltámadó szél.

Azonnal elengedte a késnyelet, lehajolt a bárdért, és csak azután fordult meg, amikor a súlyos fegyvert már a kezében tudta.

A folyó innenső partján, tőle alig tíz lépésnyire egy kísérteties jelenés lebegett a fővényt nyalogató vízfodrok fölött. Csupasz, szőrtelen nő volt, aki hihetetlenül masszív és zömök benyomást keltett, még így is, hogy átvilágított lengedező testen a nap. Kopasz, golyószerű feje szívárványosan csillogott, arca jellegtelen volt, szinte orratlan és ajaktalan, de mélyen ülő, szürkés szeméből valami tompa vörösség sugárzott. Nyaka talán nem is volt, homorú álla közvetlenül a mellkasára ült, lapos emlői fölé, melyek lelógtak egészen enyhén domborodó pocakja közepéig. Nőiesen széles csípője volt, férfiasan erős fara, vaskos combjai és ropant vékony lábszára.

Kétségkívül ugyanaz a teremtmény volt, ami előző éjszaka követte őt a Zhendeani Parkban. Akkor túl sötét volt ahhoz, hogy alaposan megnézhesse, és ösztönösen az ork kölyök titokzatos nővérének gondolta, de most egyértelműen látta, hogy ennek a nőnek akkor sem csörgedezhetett egyetlen csepp ork vér sem az ereiben - amikor még voltak neki erei, és lötyögött azokban bármiféle életnedv is.

Ez nem élő teremtés volt, még csak nem is valami új életre kelt hulla, csupán egy megfoghatatlan, légies jelenés. Szellem, kísértet; vagy valami ahhoz hasonló.

Pár nappal ezelőtt talán halálra rémült volna egy efféle Kísértet láttán. De, tekintve, hogy időközben ő is megélt már egyet s mást - már ha a „megélt” szó megfelelő arra az állapotra, hogy egy kés áll ki a szívéből -, képes volt szembenézni ezzel a szörnyűséggel.

Letámasztotta a bárd fejét a földre, s bal kézzel ismét megtapogatta a mellkasából előmeredő nyelet

- Halott vagyok én is?

Nem vagy az, Senoy-hyoora.

A kísértet meg-meglebbent, csaknem elfújta a szél, s néha jókora részeket szétragyogott testéből a nap.

- Pedig nekem nagyon is úgy tűnik, nem a legjobb helyen van ez a fránya penge... Inkább kihúzom. - Morigan flegmán lebiggyesztette alsóajkát. - Zavar ez a csiklandós érzés.

Hagyd a szívedben!

- Tán szívügyed? - Tréfásnak szánta ezt, de miközben kimondta, maga is beleremegett. Nem akarta hallani a választ. Tett egy lépést a kísértet irányába. - Szóval azt mondod, dacára a szívemet átdöfő késnek, nem vagyok halott?

Nem vagy halott.

- Hm, ez jól hangzik. De mi a helyzet veled? - Állával a sziget felé intett. - Nem a Nekropoliszban lenne a helyed? Valami kriptában, sírgödörben... vagy még mélyebben?

Úgy tűnt, a visszataszító külsejű kísértetnő nem vevő a humorra. Vagy csak nem értette.

Nem felelt, némán lebegett a partszegély fölött. A lábfeje néha a vízbe ért, de nem zavarta. Mint ahogy az sem, hogy szerte körülötte döglött halak, rákok és kígyók sodródtak az árral.

Morigan elszántan még közelebb araszolt. Nem szándékozott támadni, csak alaposabban meg akarta volna nézni, miféle teremtmény ez itt. Ám ahogy ő közeledett, úgy lebegett mind távolabb a kísértet a folyó közepe felé; tartotta a közöttük lévő tíz-tizenkét méter távolságot.

- Jól van - dörmögte Morigan. - És most? Mire várunk, hm? Akarsz nekem mondani valami mást is azon kívül, hogy ne rángassam ki a kést a szívemből?... Elmagyaráznád például, hogy miért nem? Vagy hogy miért hallgassak rád? Egyáltalán ki a fene vagy te, és mit akarsz tőlem?

Nem emlékszel rám, tudom.

- Egyszer már láttalak... éjszaka, a Zhendeani Parkban. Te voltál az! Az ork kölyök halott nővére... Marja... Manya! Vagy miafene?!

Mayra Senoy-hyoora a nevem, de nem vagyok a nővére, bár ő annak szólít. Én küldtem hozzád Graokot, hogy óvja meg az életed. Mhyor vagyok, akárcsak te.

Morigan de Leroux ezen jobban meghökkent, mintha azt a választ kapta volna, hogy maga Zhénia, a szépséges Zöld Úrnő jelent meg előtte ily otromba külsőben.

- Te... te... - motyogta. - A neved... furcsamód... ismerős... de... de... valóban mhyor vagyok??

Ez sok mindent megmagyarázott számára. Például azt a különös érzést a dögcútban. És azon kívül. De mégis, oly hihetetlennek tűnt. A lebegő jelenés vagy a lelkébe látott, vagy kikövetkeztette kétségeit.

Összpontosíts a szívedre! - biztatta.

- Épp most? - Morigan erőltetetten vigyorgott. - Kés van benne, bazzki!

A késre!

Összpontosított. Nagyon. És attól, amit tapasztalt, kirázta a hideg. Nagyon-nagyon.

- No 'isz... sssz...

Tudod már, mit jelent a Senoy-hyoora cím?

- Mhyor népének érdemtelen harcosa - suttogta Morigan. - Ki arra ítéltetett, hogy felelőtlen vétke miatt őrizze népe túlélőinek rejtekét, amíg világ a világ.

Elfogadod immár a származásodat? Felfogod, hogy a Morigan de Leroux név csupán az emberi imágódé? Visszatérnek az emlékeid?

- Morigan Senoy-hyoora vagyok, igen. - A szívébe döfött kés pengéje tévedhetetlenül emlékeztette valódi mivoltára. Csöppnyi kétsége sem maradt az igazság felől. - Mhyor vagyok, e világ ősi lakosainak leszármazottja. Gyűlölt lélek, mindenki szemében.

A jelenés vizsgáztatta:

Miért rejtőzködnék a mhyorok?

- Mert... tízezer évvel ezelőtt őseink fellázadtak leigázóink ellen. El akarták pusztítani vagy elűzni valamennyit, a gonoszság letéteményeseit. De... elbuktak. Az emberek marakodó istenei... a gyűlölt ellenségek, Yennon és Yvorl... összefogtak ellenünk, és ők pusztítottak el bennünket. Gyilkos fegyverükkel elsüllyesztették kontinensünk nagy részét, a maradékot letarolták, és örökre lakhatatlanná tették Dimurant. Aztán... évszázadokon, évezredek át vadásztak a túlélőkre. Ki akartak irtani valamennyiünket, az utolsó szálig.

Tudod, mért?

Morigan nem akarta tudni. Ám immár nem ő nézett a penge belsejébe, hanem az őbelé. Akarta vagy sem, a penge az agyába áramoltatta a tudást.

- Azért... mert félnek... rettegnek tőlünk...

És volt okuk rettegni?

- Igen.

Miért volt okuk rettegni, Senoy-hyoora?

- Mert... mert... ezen a világon... mi, mhyorok vagyunk a legfélelmetesebb harcosok. Győzhetünk akár... százszoros túlerő ellen is.

És ennek ellenére a mhyor nép mégis elbukott?

- Igen, el - suttogta Morigan megadóan. - Mert a harcosok meghaltak... majdnem mind. Tucatnyian sem maradtunk mi, a Senoy-hyoorák, az érdemtelen harcosok... és nyíltan már harcolni sem merünk, mert ha felfedjük magunkat, mi, harcosok... azzal népünk békés túlélőinek létét veszélyeztetjük.

Mi a dolga tehát a Senoy-hyoorának?

A kés immár nemcsak a szívébe hatolt, de valami módon a tudatába is beférkőzött.

- Elrejtteni létezésünk tényét - hadarta Morigan -, és a legnagyobb titokban védelmezni népünk túlélőinek rejtekét

Hol élnek a mhyorok túlélői?

- Odaát, azon a szigeten, a Hyoora két ága között, Zhénia kegyéből, a Nekropoliszban.

No persze tudta, hogy bizonyára élnek még máshol is egy kevesen, szétszórta, rejtőzködve, szerte a világban; de ez a sziget maradt meg nekik, ez volt a végső erőd, az utolsó otthonuk. Talán ha másfél ezer mhyor élhet itt, elzárva a külvilágtól - de nincsenek köztük harcosok. Egyetlen egy sem! Nincsenek fegyvereik, hogy megvédjék magukat. Egyetlen egy sem.

Mi a dolga a Senoy-hyoorának, ha felfedik a mhyorok rejtekét és támadást intéznek ellenük?

A késből érkezett a válasz, de Morigan eddigre már magától is tudta:

- Megölni mindet, az ellenségeket, az utolsó szálig, a fejüket karóra tűzni, elrettentésül, szerte a sziget körül, hogy visszarettentsen mindenkit, aki erre téved.

Felfedeztek bennünket. Az ellenség közel. A mhyorokat végpusztulás fenyegeti. Oltalmazd meg őket, Senoy-hyoora! Menj, ölj! Ne irgalmazz senkinek!

- Öljek?? Miért én?? - Morigan az ajkát harapdálta. Gyanakodva hunyorgott az áttetsző jelenésre. - Te is Senoy-hyoora vagy, azt mondd. Miért nem te pusztítod el te az ellenségeinket?

Az én kezemet megkötötték; fogoly vagyok Hyoorán. Nem harcolhatok, nem hagyhatom el a szigetet. Sem én, sem népünk más tagja, ennél tovább nem mehetünk.. Csupán lelkem lenyomatát küldhettem hozzád, hogy a feladatodra emlékeztesselek.

- De tegnap éjszaka... Lunnában voltál, a Zhendeani Parkban! Láttalak! Mondani akartál valamit!

Tudtodra adtam, hogy ide kell jönnöd, a Hyoorához.

Persze, Morigan emlékezett arra, hogy a kísérteties jelenés próbált neki parancsot adni, de akkor egyetlen szavát sem értette.

De nem is ez a lényeg.

- Ott voltál Lunnában! Ha nem hagyhatnád el a szigetet...

Akkor még nem voltam fogoly. Most már az vagyok. A kanccsal szemű kötözött meg. Azóta. Nemrég. Súlyos mágiával. Tehetetlen vagyok Neked kell harcolnod, neked kell megmentened Mhyor népét.

- Mi a bizonyíték erre? - hördült fel Morigan. - Miért kellene hinnem neked?

Ne nekem higgy! Nézz önmagádba, nézz a szívedbe fúródott lélekbe, és tudni fogod, amit tudnod kell!

Morigan ezt tette. A szívébe nézett. Vagyis inkább a szívében nyugvó kés lelkébe. Sok mindent megértett.

Évezredekken át őrizte a Senoy-hyoora a mhyorok szigetének titkát. Többnyire Lunnában élt, kerülve a feltűnést, remekül álcázva mhyor kilétét az általa megformált imágóban¹². Ám időről időre - huszonöt-harminc évente - változtatnia kellett imágóján, hogy leplezze valódi kilétét. Ezt kellett tennie, hogy senkinek ne szúrjon szemet a tény, hogy ő sohasem öregszik. Ilyenkor, amikor eljött az idő, a „korosabbik” imágó hosszú útra indult, a világot járta, s a feladatát a társaira hagyta. Évtizednyi, évszázadnyi, félszázadnyi vándorlás után tért vissza ismét, egy újonnan megformált imágóban, más személyiséggel - vagy néha ugyanazzal -, de csakis akkor, amikor azok az emberek, akik még emlékezhetek volna rá, már nem éltek.

¹² *Imágó - a mhyor által megformált emberalak. Az imágó nem illúzió; tulajdonságai minden tekintetben megegyeznek egy valódi emberével. Ez a forma nem könnyen változtatható. A mhyor képes időnként átlényegülni eredeti formájába, gáz alapú teremtménnyé, de amikor visszaváltozik, ugyanazt az emberi imágót ölti fel, amit megformált magának. Az átváltozás - egy tudatos és képzett mhyor esetén - a másodperc tört része alatt megtörténhet. Ám ha a mhyor új imágót kíván megformálni magának, az egyedektől függően napokba, hetekbe vagy akár hónapokba is beletelhet.*

Voltaképpen két Senoy-hyoora védelmezte Hyoorát, a mhyorok szigetét, egymástól függetlenül; két különböző lélek két-két imágóban. Ám négyük közül soha nem volt jelen egyszerre két imágónál több Lunnában, s azok is különböző korosztályt képviseltek. Morigan úgy tért vissza legutóbbi „vándorlásáról”, mint Alvares de Leroux kapitány fia, aki ifjúkorát szülővárosában, a persioni Dagóban töltötte. Pár évet voltak együtt csupán, aztán lélektársa, Alvares, kit a világ apjaként ismert, lemondott rangjáról, „visszavonult” a seregből, és „hazaköltözött Persionba, a családi birtokára”. Valójában Alvares de Leroux megkezdte vándorlását.

És igazából azok a holmik - a gyöngyház berakásos, drágakövekkel ékített tubákszelence, a kathír szőnyegek, a lekhtani ogárszobrocskák, a khittarai oroszlánfog-nyaklánc, moleztrán pávatoll-legyezők, mytheron kerámiavázák - valójában nem „apja” örökségéhez tartoztak. Ezeket Morigan hozta magával, legutóbbi vándorlásáról.

Alvares elment, és ezt követően ő, Morigan vette át a sziget biztonságán őrködő Senoy-hyoora szerepét. Ember imágójában élte a fiatal dragonyosok szokványos életét. Harcolt, ha kellett, mulatott, ha nem volt más dolga, Alvirának udvarolt, hogy fenntartsa az emberi látszatot, és mellesleg titokban a Nága Szövetség ügynöke volt, hogy csengő aranyakkal egészítse ki tisztí fizetését.

De történt valami, *valami*, ami minden mhyornál bekövetkezik, négy-ötszáz - vagy néha akár ezer-kétezernél is több évente - amikor eljön az ideje: a *geryo-wayya-yaan*, a Hideglelés. Egyfajta mentális összeomlás ez, az emlékezet teljes törlődése, amelynek révén megfeledkezik mhyor létéről, és azonosul az általa megformált imágóval. Nem ritkán saját imágójára sem emlékezik. Ez az állapot néha tényleges halállal jár együtt, de többnyire csak átmeneti szellemi leépüléssel, megfrissüléssel, újjászületéssel.

Hogy mikor érkezik a *geryo-wayya-yaan*, a mhyor csak ritkán érzi meg előre. És azt sem tudhatja, vajon hirtelen következik be - egyik pillanatról a másikra omlik össze a legcsekélyebb előjel nélkül -, vagy éveken, évtizedeken át tart a

szellemi leépülés, az emlékezetvesztés, úgy, hogy fogalma sincs, mi történik vele. Ez utóbbi vette kezdetét Morigan Senoy-hyooránál, csendesen, lassan, alattomosan.

Nem tudta, mikor kezdődhetett nála a Hideglelés, már nem emlékezett a kezdetekre. Ám így, utólag, Alvares lelkének segítségével már biztosan felismerte annak jeleit; hiszen már a legegyszerűbb neveket is képtelen volt megjegyezni. Csupán azokat tudta, amik évek alatt beleivódtak az emlékezetébe, de azok némelyike is egyre fakult, fokozatosan halványult.

Ki tudja, mennyi idő múlva következik be a végső mentális összeomlás - napok vagy évtizedek múltán -, de félnie már nem kell; most már itt van vele Alvares Senoy-hyoora, a szívébe fúródva a lelke, hogy átsegítse a megújulás hideglelős fázisán.

Alvares és Morigan egyazon lélek két része volt, mely kettévált és eltávolodott egymástól, akár a Hyoora-folyó két ága. Más-más utakat jártak be, de immár újra egyesültek - *akár a Hyoora-folyó két ága.*

Alvares Morigan Senoy-hyoora!

Morigan csak felszínesen érzékelte, miféle utat tett meg lélektestvére. Tisztában volt azzal, hogy idővel majd meg fogja ismerni a legapróbb részleteket is, de egyelőre csupán a lényegét érzékelte. Alvares keletre ment, átkelt az Üvöltések-tengerén Zhíliába, zsoldosként harcolt a khojetán lázadásban, aztán délre vándorolt, és részt vett a hódító dirwani nomádok megfékezésében. Mindezt persze ember imágóban, vakmerő zsoldos kapitányként, egy pillanatra sem fedve fel igaz mhyor valóját. Illetve csak egyetlen egyszer...

Olyasvalaki előtt, ki két isten gyermeke, s aki felismerte Alvares valódi kilétét.

Ywerd Akrennys-hyoora - Zhénia és Mark'yhenon egyszülött fia - hódító sereget szervezett, hajóra szállt, és magával vitte a kalandozó mhyort a legendás gerondari Aranyváros felkutatására. Ám egy váratlan vihar elsodorta egymástól a hajókat, és az istenek gyermeke sorsára hagyta Alvarest; titkos küldetéssel. Alvares eljutott Vimánába, az Aranyvárosba, de ott utolérte a végzete; imágója a halálát lelte, halhatatlan mhyor lelkét pedig bebörtönözték egy mágikus késbe. Egy Shandu Rahn nevezetű dzsamal¹³ találta meg a kést, egy félszemű, santa, pattanásos képű ifjú. Időbe telt, mire a késben lakozó Alvares Senoy-hyoora átvette a hatalmat a kölyök fölött, és rábírta a dzsamalt Vimáná elhagyására. Hogy miképpen jutott el Shandu Rahn az Aranyvárosból Themsey-be, az egy külön történet, vakmerő kalandok sorozata¹⁴, de végül is sikeresen megérkeztek Lunnába.

Amikor ez történt, Morigannál valószínűleg már beállt a Hideglelés kezdete, nem emlékezett arra, hogy ki ő. Alvares többször is elmondta a történetét, újra meg újra, de Morigan szinte azonnal elfeledte, minduntalan. Alvares azt tette hát, amit a legegyszerűbbnek velt; a közelében maradt, hogy felügyelje, amíg a *geryowayya-yaan* végleg lezajlik. Shandu Rahn beállt hozzá tisztiszolgának - khamedi kecskepásztornak adva ki magát, hogy ne keltsen gyanút. Goiko alázattal szolgáltotta őt, de ha Alvares szükségesnek látta, átvette a hatalmat lélektársa fölött is.

Ekkor történt, hogy Muradzi odaadta Mirosurduval Könyvét Bragának, a kölcsönként tíz arany biztosítékeként. Braga megmutatta a könyvet Menddának, az ezeres pedig elkérte tőle, tanulmányozásra. Így kerülhetett Mirosurduval varázskönyve az ezeres révén ahhoz a valakihez, aki kitépte az utolsó lapokat, és az azon lévő varázslatot felhasználva utat nyitott a gewruknak Lunnába. És azon az átjárón át sorra érkeztek az árnylelkek, és gátlástalanul szedték az áldozataikat.

De ki volt az, aki beengedte őket erre a világra? Ezt Alvares sem tudta.

¹³ *dzsamal - alantas szolga Vimánában; a Felsőváros pórnépe.*

¹⁴ *Talán egyszer majd ez a történet is papírra vettetik.*

Lehetett akár Emer Mendda. Vagy a szárnysegédje, Meron. Vagy akár az ifjú asszony, Corinna. Bármelyiküknek volt rá módja és alkalmja megtenni. De lehetett az akár Braga is, aki maga is gyanúba keveredett. Vagy akár Muradzi, aki mindőjük közül a legtöbbet tudhatta a gewrukról. Vagy bárki, aki megkaparintotta azt a könyvet. Akár még Alvira de Lunna is, ha új udvarlója, Meron odaadta neki.

Bárki nyitotta is az átjárót a gewruknak, katasztrófát zúdított a városra.

A késben lakozó Alvares semmit nem érzékelt a történelekből, de aztán mentális üzenetet kapott: „Meg kell ölni a kancsal szeműt”.

Nem tudta, ki üzent így neki, fogalma sem volt arról, miért kell ezt megtennie, azt sem, miféle veszély fenyegeti a várost, viszont azzal mindvégig tisztában volt, hogy mi az eredeti feladata: ő Senoy-hyoora, a mhyorok titkának védelmezője. Feltételezte, hogy rejtőzködő népétől származik a parancs, a „kancsal szemű” a mhyorokat veszélyezteti, így hát Goiko révén továbbította az utasítást Morigan fejébe.

„Öld meg a kancsal szeműt!”

Morigan, mit sem tudva arról, hogy irányítják a tetteit, elment a Lélekvesztőbe, hogy végrehajtsa a fejébe plántált parancsot. Aznap éjszaka törtek be a lakásába a Nezuviánok, hogy megsemmisítsék az ayvari tükröt, melyről kiderítették, hogy gewruk átjárója. Meggyilkolták Goikót - a szerencsétlen Shandu Rahnt -, és elvették tőle a kést, melyről nem tudták pontosan, hogy miféle, de azt érzékelték, hogy erősen mágikus.

A további történelekről Alvares Senoy-hyoora nem sok ismerettel bírt. A varázskésben raboskodva túl sokat nem tehetett. Tudta, hogy egy Nezuvián birtokában van, de rengeteg időbe - hetekbe, hónapokba vagy talán évekbe - tellett volna, hogy a hatalmába kerítse annak tudatát.

Gyilkolásra használták Boyenben. Ulrich mester udvarán számos gewrut megölték vele. Olyanokat is, akik sebezhetetlennek hitték magukat. A mágikus védelmük, amit Ulrich rakott rájuk, dacolhatott Nestor Romirlen pallosával, de nem állt ellen a késben lakozó Alvares Senoy-hyoorának. Ez a látszólag vacak penge mindenben és mindenkin áthatott. A gewruk talán győzhettek volna, meg tudták lepni a Nezuviánokat, de a mágikus kés ereje megfordította az esélyeket. Csupán ketten menekültek meg Ulrich udvarházából - Meron meg a kopasz trialcori; ők időben észlelték a bajt, és sietve leléptek.

A Nezuviánok újabb gewrukra vadásztak Lunnában, és egy másik csoporttal is leszámoltak a kézművesek negyedében. Aztán, érzékelve, hogy fő ellenségük - Meron de Kastran tűnt az összes gewru közül a legerősebbnek - négy társával északnyugatnak lovagol, üldözőbe vették őket. A gewruk azonban csapdát állítottak a Nezuviánoknak. Nem öten várták őket a régi fogadó romjainál, hanem legalább ötvenen. Vagy még többen. Lesből zúdultak rájuk, legyilkolták Nestor Romirlent és csatlósait, s Meron de Kastran magához vette a mágikus kést, mely a lovagi pallosnál is hatékonyabb fegyvernek bizonyult. Aztán Meron és társai a Hyoora-szigethez lovagoltak, átúsztattak a folyón a Nekropoliszhoz, és különös dolgokat műveltek...

...olyasmiket, amikre a késben lakozó Alvares Senoy-hyoorának nem volt szava. Elmagyarázni sem tudta; talán valamiféle démoni rituálét folytattak. Hatalmas tüzeket gyújtottak, lángra lobbantották, megégették saját végtagjaikat, nyűszítettek, énekeltek. Ősi maradványokat, porladó csontokat rángattak ki a kriptákból, és a tűzre vetették valamennyit. Az összes sírkövet ledöntötték, a sírok fölé hajló fákat kivágták, a temetőkert madarait lenyilazták, amit nem tudtak, csörgőkkel, dobokkal elzavarták.

Kígyókat, gyíkokat, patkányokat, rovarokat gyűjtöttek, rengeteget, és a lángok közé vetették valamennyit. Együtt nyüszítettek, hajlongtak, kántáltak. Aztán jó sokan a lángok közé vetették magukat, és elevenen égtek el.

Alvares nem értette. Morigan sem.

De talán ez lehetett az a szertartás, mely révén megkötötték az itt lakozó mhyorokat.

Ezt követően Meron és megmaradt társai visszatértek a szigetről az innenső szárazföldre. A csapat többsége északra indult, az őt főkolompos viszont megapult a rekettyésben.

Moriganra lestek. Őt várták.

Tudták, hogy jönni fog a Senoy-hyoora, hogy teljesítse kötelességét, és megtalmazza népe maradványát.

Végezni akartak vele.

Meron terve beválhatott volna; de a gewru nem tudta, nem tudhatta, miféle varázskés van a birtokában. Ő csupán annyit tudott, hogy ez egy remek kés, mely áthatol minden mágikus védelmen; azt nem sejtette, hogy miért.

Sikeresen ledermesztette Morigant a bénító varázslatával, ám amikor a szívébe döfte a tőrt, azzal nem ölte meg. Vagy ha mégis, csupán egy fél pillanatra. Mert amikor a kés a szívbe hatolt, a Senoy-hyoora lelkének két fele egyesült. Alvares és Morigan eggyé vált. Akár a Hyoora két mellékága, melyek mérföldeken át futottak külön-külön, hogy itt, ezen a ponton ismét egybe olvadjanak.

Morigan ösztönösen megragadta a mellkasából kiálló markolatot, és nagyokat sóhajtott. Sok mindent megtudott már, de még messze nem eleget.

Bár immár nem volt jelentősége annak, hogy megismerje a részleteket, kíváncsisága nem csillapodott.

- Ki a franc volt ez a fickó? - suttogta, Meron hullája felé bökve.

A víz fölött lebegő kísértetet szinte teljesen átragyogta a lefelé vándorló nap vöröses sugara. A csillogó vízfelület csak egy karmazsin foltot tükrözött.

Nem kell tudnod - jött a válasz.

Morigan azonban nem elégedett meg ennyivel.

- Ki... volt... Meron?! - ismételte keményebben. - Gyerünk! Válaszolj!

Nem kell tudnod.

- Na jó, talán nem kell. Meglehet. - Vicsorgott. - Csakhogy én mégis tudni akarom, te pedig megmondod. Te csaltál ide... nyilván akarsz tőlem valamit. Azt akarod, hogy megtegyek valamit...

Senoy-hyoora vagy. Véd meg a népedet!

- A gewruktól?

Mentra orkjaitól, akik ezrével keltek át a Kemal-hegység hágóin, a gewruk segítségével áttörtek a meggyengíteti várrendszeren, és hamarosan Lunnát ostromolják.

- No 'iszen!

Akik hátra maradtak, épp fákat döntenek, hogy vízi alkalmatosságokat készítsenek belőlük. Át akarnak kelni a Hyoora-szigetre, hogy írmagját is kiirtsák a mhyorok túlélőinek.

- No'issssszennn!

Ezért vagy most itt, Morigan Senoy-hyoora. Hideglelésfázisodat éled ugyan, emlékezedet kihagy, de a kötelességedet feltétlen teljesítened kell. Véd meg a tieidet!

Morigan nagyokat sóhajtott; úgy érezte, a vére zubog az ereiben. A szívében nyugvó penge körül vérörvények képződtek, mellkasában tette serkentő áramla-

tok fröcsögtek. Átérezte az elhangzottak igazságát, nem volt kétsége afelől, hogy a mhyorok bajban vannak; máris harcolni akart.

De mégsem hagyta magát.

- Tudnom kell! - sziszegte. - Mégpedig most!

Zharaus Dreó¹⁵ a Kanccsal Szemű jelentős mágus volt a gewruk világán. Árnyként jött át az átjárón Worlukba, és amint testet rabolt, Meron de Kastranét, áthozta tanítványait, szolgálait és híveit. Szövetkezett Boyeni Ulrichkal, a vén ork varázstudóval, megosztotta vele démoni tudását, és együttes erővel felgyorsították a gewruk érkezését. Ulrich látszólag zhendeaniként élt Boyengartban, Zhéniának áldozott nyilvánosan, de titokban mindvégig Yvorl híve maradt. Mentra fizetett kéme volt Lunnában. Az ő közbenjárásával kötöttek alkut a Káosz maldiberani helytartójával. A beszivárgott gewruk nemcsak lunnai polgárok testét bitorolták el, de a végvárakban szolgáló határvédők többségét is. Ezek a gewruk átengedték a Kemal-hegységen Mentra orkjait, akik immár itt hemzsegnek, ezrével, és legyilkolnak mindenkit, aki az útjukba kerül. El akarják pusztítani Hyoorát, mert babonásán rettegnek attól, amit a sziget jelképez számukra. Aztán be akarják venni Lunnát, hogy ott megvessék a lábukat, mielőtt a délebbi városoknak indulnak. Lunna gewru város lesz, az ő fészük a mi világunkban, melyet megkapnak a szövetség fejében Mentrától a segítségükért.

¹⁵ Zharaus Dreó - a név a gewruk nyelvén azt jelenti: „a Kanccsal szemű”.

A hangok még sokáig csengtek a fejében azután is, amikor már nem érkezett újabb információ. Morigan nehezen ocsúdott.

- És a mérég? A kővarangy mérge? - dörmögte baljósán. - Ki mérgezett meg?

Nincs köze a gewrukhoz.

- Braga? Vagy de Merxk?

Lényegtelen.

- Egyáltalán nem. Braga a barátom volt. Ha ő tette...

Bárki tette is, hasznodra vált. Ha ember lennél, az a mérég megölt volna, de így épp arra volt jó, hogy eszedbe juttassa, amit a Hideglelés miatt elfelejtettél: emlékeztetett mhyor mivoltodra. Amikor a halál fuvallata megérintette az imágódat, ösztönösen átváltoztál mhyor éneddé. És mint tudod, minden átváltozás begyógyítja a sebeket, megszüntet minden betegséget, semlegesíti a mérget.

- Igen... tudom... most már emlékszem.

És valóban, eszébe jutott minden, ami a döggútban történt, Ulrich házának hátsó udvarán. Egy kicsit „meghalt” hát, mhyorként tudott kikúszni az üreg pereme és a kötömb közötti keskeny részen, mhyorként bolyongott a csatatéren, és amikor lepillantott az üreg mélyére, saját imágóját látta odalenn.

Vagyis inkább, az imágója illúzióját, amit csak ő láthatott, mert ő képzelte oda...

Akkor gewrunak hitte magát, vagy valami másfajta démonnak. De most már tudta az igazságot. Hézagosán, legalábbis; hiszen még mindig nagyon sok minden nem állt össze benne.

- Alvira mérgeztetett meg? Vagy az apja?

Tedd túl ezen magad! Majd idővel, ha elhárult a veszedelem, ezt is kiderítheted.

- És Goiko? Vagy bárki volt is ő... hogy a fenébe lett belőle... az az izé... a halála után? A Nezuviának csinálták? A gewruk? Vagy ahonnan jött... az Aranyvárosban az a szokás, hogy a holtak új életre kelnek?

Talán egy perc is eltelt csendben, mire választ kapott.

Új idők jönnek. A holtak visszatérnek, egyre erősebben, egyre hatalmasabban.

Morigan nem értette.

- De miért?

Mert a legutóbbi Jégnász idején a Bajnokok Kardját egy élőholt szerezte meg¹⁶. És ez azt jelenti, hogy az elkövetkező Ciklusban a halálontúli lényeké lesz a hatalom Worlukon.

- No 'iszen! - Morigannak fogalma sem volt arról, mi az a „Jégnász”, mint ahogy arról sem, mi a fene az a „Bajnokok Kardja”, s nem igazán tudta felfogni, mit jelenthet ez a jövőre nézve ez az esemény, de baljós előérzet reszkettette meg lelkét. - No 'issszen!

¹⁶ *Hogy ez miként eshetett meg, arra Colin J. Fayard Bajnokok Kardja-trilógiája (Bajnokok Kardja, A Végzet Útja, A Tűz Napjai) ad választ. /Osiris Könyvek 106, 110, 118/*

Mindenki, ki beavatott, tudni vélte, hogy az Emberkirályságok kora ezeréves uralkodás után, a nyolcvanötödik Ciklus végén lejár. Az emberek elpuhultak, hatalmuk meggyengült. Az ork nép felemelkedését jósolta mindenki. Szívósabbak és igénytelenebbek bárkinél, képesek alkalmazkodni a legzordabb körülményhez, eszesek, agyafúrtak, rátermettek, s nem utolsósorban az összes faj közül a legtermékenyebbek. Már nem lehet sokáig kordában tartani Grooms népét, ez köztudott. Ugyanakkor más veszély is fenyegette az emberek hatalmát. A drének istenkirálya, Kargil Yhron visszatért, s hívei új hódításba kezdtek, eltökélten arra, hogy visszaállítsák az egykori Nagydrén Birodalmat.

A kísértet közelebb siklott a folyóparthoz, de nem lehetett jól látni csúfos arc kifejezését, mert kopasz fején átsütött a napfény.

De nem az orkok nyerték el Lindára istennő kegyét, nem ők szereztek meg a Bajnokok Kardját, s nem is a drének. Elbuktak mind az élők. A holtak uralma az, mely küszöbön áll.

- Segít ez nekünk? - mormolta Morigan. - Mhyor gyűlölt népének?

A Káosz és a Rend istenei csak azért kötöttek szövetséget egy rövid időre, hogy kiirtsák a mhyorokat. Ezt követően évezredek át vadásztak a túlélőkre. Irtották őket a quetterek idején, mint ahogy az elfek, a guarnik, a gilfek, a drének és az emberek uralma alatt is. Mi rosszabb jöhetne hát az élőholtak alatt?

- Hát... tudnék elképzelni...

Mi magunk is élőholtak vagyunk, szinte már. A Hyoora-szigeten, a Nekropoliszban bujkáltunk, együtt a holtakkal, természetes szövetségben. Bármilyen is ezután, csakis jobb lehet.

Morigan nem vitatkozott ezzel, bár lettek volna fenntartásai. De miközben a lehetséges jövőn töprengett, újabb és újabb kérdések ostromolták lelkét.

- Miért nem árultad el már jóval ezelőtt, hogy ki vagyok valójában?

Lunnában, oly messze a Hyoorától nem rakhattam rezgéseket a lelkedbe. Az ork kölyök, akit a megmentésedre küldtem, nem érdemelhetett oly kegyet, hogy beavatást nyerjen a mhyorok igazságába. Ő csupán tompa eszköz, nem karcolhatja meg a valóság felszínét.

Morigan a homlokát ráncolta. Hamarabb mondta ki, mint szeretne volna:

- De a levél... Nem te írtad! Nem te figyelmeztettél a méregre, meg minden egyébire.

A kísértet ismét hallgatott, legalább harminc szívdobbanásnyi ideig. Aztán választ adott.

Én magam nem írtam neked levelet, Senoy-hyoora, de tudom, hogy ki tette.

- És ugyan ki?

Alvira de Lunna.

- Alvira?! - horkant fel Morigan. - A legjobb barátommal akart megmérgeztetni... az a dagadt ribanc... és mégis ő maga figyelmeztetett?! Fura lenne!

Ki láthat bele egy szerelmes embernő lelkébe, akit a legpokolibb féltékenység gyötör? Igen, meg akart öletni, mert nem bírta elviselni, hogy te más nőre áhítzol... de ugyanakkor rettegett attól, hogy végképp elveszítsen téged, élete nagy szerelmét.

Morigan eltátotta a száját, egy hosszú pillanatra. Aztán becsukta. Majd szóra nyitotta:

- Alv-v-vira...

Minden oka megvolt azt hinni, hogy te, miután de Lunna gróf eltiltott tőle, más nőt szemeltél ki: az ezeres ifjú aráját! Ezt beszéltek!

- Micsodaaaaa?! - Morigan nem tudta, nevéssen-e ezen a képtelenségen vagy dühöngjön. - Rá se néztem Corinnára... legfeljebb csak kétszer... és az az éretlen kis... izé... egyszer sem kacsintott vissza! Általában sikerem van a nőknél, de nála nem volt. Fel nem foghatom, hogy lehet ez!

Gewru.

- Hát, most már tudom.

A legerősebb mind közül. Varázslónő a gewruk között. Úrnő ő a Kancsal Szemű fölött is.

Úrnő?

Morigan emlékeiben felrémlített valami. Igen! Nem sokkal a halála előtt Meron is hivatkozott valami „úrnő”-re. Mégsem bírta elfogadni. Benne az az alkalom élt, amikor felkereste az ezeres ifjú asszonyát, hogy választ kapjon a levéllel kapcsolatos kérdéseire. Hogy lehetne az a kislánykorú, félszeg, szemrezegetetős, gyámtalan nőszemély démoni úrnő? Képtelenség! Ennyire jól még Alvira de Lunna sem színészkedik!

Morigan nem talált szavakat.

A kísérteties jelenés viszont igen:

Ha majd végeztél a feladatoddal, neked kell megölnöd őt, Senoy-hyoora.

- Végeztem? Feladatommal? De előbb...

Felejtsd el a bosszút! A feladatodra összpontosíts! Ne feledd, ki vagy!

Morigan mélyeket lélegzett.

- Immár tudom, ki vagyok.

Jól van. Menj akkor, Senoy-hyoora, tedd a dolgod! Sok száznyi ellenség igyekszik átkelni a Nekropoliszhoz, Hyoora szigetére, épp ezen pillanatban, elpusztítani a mhyorok túlélőit, az utolsó szálig. Menj, teljesítsd a kötelességed! Öld meg őket mind!

Morigan megborzongott.

- Én, egymagám?

Ketten vagytok, te és Alvares. A két Senoy-hyoora lélek együtt pedig több mint elég.

- És te, Mayra Senoy-hyoora... - Morigan meg akarta kérdezni, hogy ő vajon miért nem harcol együtt vele, de aztán eszébe jutott, hogy ez egyszer már szóba került. Mayra nem tud harcolni, mert a gewruk „megkötötték” a szertartásukkal. Mást kérdezett hát: - Készítsek tutajt? - Persze, mire kimondta, már maga is tudta a választ. Sóhajtott. Eszébe jutott, hogyan bújt ki két napja a dögkútból azon a keskeny résen. - Aha. Nem kell tutaj... átbújhatok testetlen mhyor mivoltomba... ám akkor tök csupasz leszek és fegyvertelen...

Nem leszel fegyvertelen, Senoy-hyoora.

És ismét ez történt: mire kimondta, már tudta a választ. Alvares súgta meg, vagy magától jött rá. Az tény, hogy a ruháit elhagyja, csupasz lesz ugyan, de nem csak a szívében lévő kés fog vele tartani, de a hóhérbárdja is mhyor fegyver; képes alkalmazkodni az átalakuláshoz.

Megadóan biccentett.

- No, bazzki... menjünk akkor!

Morigan Senoy-hyoora - vagy bárki volt is ő - pusztá akarateréjével kibújt az imágó-testből, egy pillanatig a talaj fölött lebegett, akár egy tétova ködfelhő, aztán, bár maga sem tudta, hogyan, a sziget felé lódult.

Embertestének minden felszerelését és a ruháját hátrahagyta, de magával vitte hóhérbárdját, a kezében. És Alvares Senoy-hyoorát, a szívében.

Az első tutajok már csaknem elérték a szigetet, amikor Morigan lecsapott rájuk. Szélvészféleg sűvített melléjük, és bosszúszomjas kísértetként ragyogott fel fölöttük a levegőben. Teljesen csupasz volt, ember külsejű, de kés markolata meredt ki a mellkasából és egy széles pengéjű hóhérbárd lengett a kezében.

A babonás orkok rettegve felüvöltöttek, amikor a kísérteties jelenés lecsapott rájuk és aprítani kezdte őket. Egy-kettő közülük harcolni próbált, sokan a vízbe ugráltak, megint mások csak összegörnyedtek, és Yvorlhoz imádkoztak. Morigan némán harcolt; nem üvöltött, nem nyögött, nem hörgött, csak gyilkolt; lesöpört a tutajról mindenkit irdatlan bárdjával, aztán sorra lecsapkodta a fuldoklókat. Amikor elkapta a harci láz, megragadta egy-egy tutaj szélét, és oly iszonyatos erővel rántotta felfelé, hogy felfordította, felborította...

...néha pedig darabokra tépte, morzsolta.

Fogalma sem volt arról, honnan jön ez a démoni ereje, mely nem is mindig volt vele. Néha hiába rántott nagyot a szélén, megemelinteni sem tudta. Megint máskor, szinte az égbe hajította.

Ütött-vágott-gyilkolt. A Hyoora véres habokat fröcsögött; hullák bukdácsolnak a lanyha hullámok között, túlélők tucatjai fuldokoltak, kapálództak, Yvorl nevét bugyborékolják, miközben beteljesült a végzetük.

Rengeteg tutaj volt. Morigan elsősorban azokat támadta, amelyek legközelebb jutottak a szigethez. Egy sem érhetne el közülük az innenső partokat. Egyetlen egy kapálódzó fuldoklót - vagy úszni tudót - sem vethetett ott partra a víz. Gondoskodott erről.

Alig érzett különbséget testi állapotai között. Néha fizikálisan megfoghatónak érezte magát, máskor viszont csupán áttetsző, szürke ködfoltnak. Látása homályos volt és türkiz foltokkal tarkított, hallása hihetetlenül éles, szaglása tompa bűztől átitatott, s minden porcikájában citromos, ecetes íz képződött. Így is, úgy is halálos csapásokat osztogatott, és hamarosan bőséges ork vér szennyezte a Hyoora-szigetet nyaldosó hullámokat. Tutajtól tutajig suhant, és gyilkolt, feltart-hatatlanul. Rálebegett a vízben küszködőkre; kettécsapta a koponyájukat, eltörte a gerincüket, vállból hasította le a karjukat vagy leszaggatta a fejüket. Nem válogatott az eszközökben.

Nemegyszer megesett, hogy a legvakmerőbb orkok visszavágtak, visszaszúrtak rá...

...ám gyarló fegyvereik nem sebezhettek meg egy *Senoy-hyoorát*!

Még csak meg sem karcolhatták. Ha mégis, ő meg sem érezte. Begyógyultak a sebei minden átalakulásnál. Sebezhetetlennek, sérthetetlennek, isteni hatalomnak érezte magát; a bosszúállás mhyorjának! Meg akart fizetni az eltelt évezredek minden sérelméért!

Tucatszám, szákszám osztogatta a halált. Nem kegyelmezett senkinek. Megölte még az úszni nem tudó fuldoklókat is; nem bírta kivárni, hogy a víz végezzen velük. Ha valamelyik a víz alá bukva próbált menekülni, oda is utána csobbant, és nem irgalmazott.

Mentra orkjai rettegő üvöltéssel fordították vissza tutajjaikat a part felé. Morigan végzett a vízben sodródókkal, aztán utánuk suhant, ütött-vágott, hasított, zúzott, gyilkolta a meg-futamodókat is, kéjes kegyetlenséggel. Nem számolta áldozatait, de kétszáznál is többre saccolta, és még az erdőben menekülőket is

üldözte. Akit utolért, levágta a fejét a bárdal, és elrettentésként ágakra tűzte ezeket a trófeákat.

Ezernyi orkot futamított meg, egymaga.

Vagyis inkább: *kétmaga!*

Harc közben ugyanis rádöbbsent valamire, amit persze már korábban is tudott: az a kés a szívében, Alvares Senoy-hyoora, *valóban* önmaga része volt!

Csak éppen más volt ezt eddig elvileg tudni, és megint más megtapasztalni, mit jelent ez! Nem bírta volna szavakba önteni az érzést. Valami olyasmit, mint akkor, amikor leghűségesebb bajtársaival - Bragával, Muradzival, a Hiúzzal, Mudival, Rankavaharral meg a többiekkel - vállvetve harcolt. A biztos tudat, hogy számíthat rájuk, megsokszorozta az erejét és a magabiztosságát. És most, Alaverrel a szívében, úgy érezte, mintha legalább tíz Muradzi, tíz Hiúz, tíz Mudi, tíz Braga és húsz Rankavahar venné körül!

Ő egymaga gyilkolt, de Alvares volt az, aki hárította a támadásokat, felfogta a csapásokat.

Mhyor lénye kiteljesedett. Mint ahogy a Hyoora folyó két ága egyesült, és feltarthatatlanul hömpölygött tovább.

Órákon át üzte, hajtotta a menekülőket, és a fejükkel aggatta tele a környező fák ágait. Világéletében szeretett harcolni, de most elmondhatatlan módon kiélvezte hihetetlen fölényét. Az agyában csengtek Mayra szavai, és igazat adott nekik. Vagyis inkább annak a válasznak, amit ő maga adott arra a kérdésre, miért rettegtek egykor a mhyoroktól: „Mert... mert... ezen a világon... mi, mhyorok vagyunk a legfélelmetesebb harcosok. Győzhetünk akár... százszoros túlerő ellen is.”

Amikor ezt a választ adta, csupán ösztönösen beszélt. Mostanra viszont teljesen megértette. Sőt! Még fokozta is! Százszoros?? Győzhetünk akár ezerszeres túlerő ellen is! Hiszen ki lenne képes védekezni ilyen harcmodor ellen?

Szélvészgyors ködfelhőként suhan ellenfele háta mögé, egy pillanat alatt bárdot lengető rémálommá változik, a bárd lecsap, gyilkol... de mire bárki visszaszúrhatna vagy üthetne, csak a pusztá levegőt csapkodja, döfödi; a mhyor ködfelhőként szisszen tova, és már valaki egészen más ellenséget gyilkol.

Ki állhatna ellen ilyen hatalomnak?!

E mámoros állapotában nem akart a kiábrándító válaszra gondolni: *a mhyorok népe végül is elbukott*. Rejtőzködve élnek a túlélők, harcosaik pedig tucatnyian se maradtak. Bármily veszett gyilkosok is, még ha legyőznek több százakat, nem győzhetnek le több ezreket, milliókat, sok milliókat...

A mhyorok ügye már elveszett. Örüljenek, ha titokban tudják tartani a létüket!

Morigan Senoy-hyoora viszont nem bírt megelégedni ennyivel. Immár többre vágyott. Meg akarta mutatni igazi hatalmát, fel akarta emelni rejtőzködő népét.

Megölt mindenkit, aki nem volt elég gyors, hogy elszökjön előle. Úgy saccolta, immár ezernél is többet gyilkolt. Rengetegnek tűnt, megszámolhatatlanul soknak mindez a győzelem, de a lelke mélyén tudta, hogy valójában nem ölt ezret, négyszázat is alig. Nem bírta levadászni mindet, az összes menekültöt.

És akadt még valami, ami egyre inkább zavarta: felkeltek mind, az áldozatai, és élőhalottakként újra tömörültek. Morigan lecsapkodta újra meg újra ezek egy részét. Ám felkeltek még azok is, akiket korábban végzetesen megcsönkített.

Élőhalottaktól hemzsegett az erdő és a folyó.

- Mi történik? - üvöltötte értetlenül. - Mi történik itt?!

Hagyd a holtakat! - érkezett a tudatába Mayra utasítása. - *Az élőket pusztítsd!*

- De ezek... az elátkozottak is kimászhatnak a szigetre.

A holtak szövetségeseink! Megvédenék bennünket. A menekülőket irtsd!

Morigan hagyta az élőholtakat. A menekülőket űzte, hajtotta, gyilkolta. Eközben megtapasztalta, hogy ő sem sebezhetetlen. Amikor ember alakban volt, nem egyszer megvágták, megsúrták ellenfelei. Néha súlyos sebeket is kapott. Ám ő valahányszor átalakult szellemalakba és vissza, mindannyiszor gyógyultan, sebek nélkül jelent meg újra meg újra, meg újra meg újra. Valahol a tudata mélyén egyre erősödött az a már korábbról ismert tudat, hogy ez egy ragyogó mhyor tulajdonság. Ha megsebzik az általa megformált imágót, csupán vissza kell alakulnia mhyor alakjába, s eltűnnek a sebek. Legyőzhetetlennek hitte magát, istenszerűnek. Ugyanakkor, ahogy a sebzések sokasodtak, tapasztalnia kellett, hogy egyre nehezebben történik az átalakulás. Eleinte csak rá kellett koncentrálnia, akar-nia, s már át is változott fél pillanat alatt. Imágóból mhyorrá, vagy vissza, emberi formába. Mostanra viszont nyolc-tíz másodperc is beletelt, mire a teste engedelmeskedett az akaratának. E késlekedések miatt még több sebet kapott, és a sebek miatt még nehezkesebb lett az alakváltás.

De még mindig ő volt fölényben. Gyilkolta Mentra orkjait, verte őket, mint a pelyvát.

Aztán, vérgőzös percek múltán Mayra parancsoló hangját hallotta a fejében.

Elég volt, Senoy-hyoora, eleget öltél!

- Messze nem eleget még!

Folytatta a mészárlást.

A végére azonban már annyira lelassult, hogy csaknem rajtavesztett. Miközben a bárdjával egy nagy darab orkot trancsírozott, hárman is rávetették magukat, lefogták, a vér-iszamós földre birkóztak. Ütötték, döfödték, a torkát szorongat-ták. Ebben a kiszolgáltatott helyzetben nem bírt átváltozni, hiába koncentrált. Több sebet is kapott, ömlött a vére, csaknem kitörték a nyakát. Majdnem kitép-ték a szívéből Alvarest, de a kés szinte gyökereket eresztett a mellkasában, és ellenállt, ellenállt, ellenállt.

Az egyik ork az ágyékába térdelt. Golyók csikorogtak. A tudat meghomályoso-dott.

- Bazzki! Bazz...

Morigan a léteért küzdött.

Titáni erőfeszítéssel valahogy kitépte magát ellenfelei kezéből, és ekkor végre megtörtént az átváltozás. Mhyor alakban suhant tova, szürkés lila ködgomoly-ként, és még így is eltalálták. Nyilak suhantak keresztül ködtestén, és tenyérszerű ködpamacsokat sodortak el belőle. Fájdalmat okoztak.

Morigan menekülőre fogta.

Mhyor alakban felfelé emelkedett, ki a vesszők lőtávólából, fel, fel, fel, fel, még feljebb, amilyen magasra csak tudott. Látása elhomályosult; mintha türkiz lepke-szárnyak rebegtek volna a szeme előtt. Pedig most nem is volt szeme; egész tes-tével érzékelt.

Miközben versenyt suhant a széllal, gondolkodnia sem kellett, mégis sok min-dent megtudott magáról, sok mindent megértett. Például azt, hogy ő sem halha-tatlan. Pár perccel ezelőtt még legyőzhetetlen harcosnak hitte magát, istenszerű hatalomnak, rá kellett döbbsennie saját korlátaira. Legyőzhet ugyan száz ellenfe-let, kettőt, vagy akár ötszázat is, de egymaga nem képes megváltani a világot. Vannak gyenge pontjai, és az ereje nem kifogyhatatlan. Hajszálon múlt, hogy túlélte az orkokkal való összecsapást!

Leereszkedett - zuhant - a Hyoora partjára.

Akaratlanul is visszaformálódott Morigan de Leroux emberi alakjába. Kimerül-tén görnyedezett, zihált.

- Megtettem... mindent... amit kellett...

Még koránt sem mindent, Senoy-hyoora.

Morigan behunyta a szemét.

- Igen, tudom. A szigetet megvédtem. Elvégeztem a kötelességem. De még... vár rám egy fontos feladat...

A gewru varázslónő, Corinna Mendda testében.

- Meg kell ölnöm. Mielőbb.

Morigan nehezen nyerte vissza a lélegzetét. Zihált. Tagjai remegtek.

- Hogyan... hogyan nyerhetem vissza az erőm? Változzak át? Ismét? Többször?

Az nem segít. Épp a sokszori átváltozás merített ki.

- Nem a kapott sebek?

A sebek is.

Morigan tanácstalanul rángatta a vállát.

- És akkor? Most mi a fenét tegyek? Hogy nyerhetem vissza leghamarabb az erőmet?

Nem kell több erő. Használd, amid maradt. Bőven elég megtenni, ami még feladatod neked.

Az imágó de Leroux a homlokát ráncolta.

- Vagyis azt mondod... elég az erőm ahhoz, hogy mhyor formámban Lunnába suhanjak... behatoljak az ezeres házába, és megöljem Corinnát...

Bőségesen.

- De... de mi a helyzet a többiekkel?

A dolgod csak ennyi. Nem kell mást megölnöd. Csak őt, a gewru boszorkányt.

Morigan a zöldfátyolos emlékezetében turkált.

- Mentra orkjai... lerohanják Lunnát...

Elkerülhetetlenül.

- De ha én... őket is...

Ne! - sisteregte a kísértet. Már elég orkot öltél. Kíméld az erődet! A gewru boszorkány, ő sokkal fontosabb!

- És a dragonyos bajtársaim? Meghalhatnak. - Morigan a fejét ingatta. - Nem hagyhatom.

Ne kockáztasd népünk sorsát! Ők se mozdulnának miattunk.

- De ők... ők... ők...

Sóhajtott. Belátta, hogy nem tud mit mondani.

Dragonyos száznagyként az életét is készséggel odadobta volna bajtársaiért. Mhyorként, Senoy-hyooraként mindez lényegtelennek ítéltetett.

És ebben az áttetsző jelenés is megerősítette:

Most ez a dolgod. Menj Lunnába, végezz vele, a gewruk boszorkányával!

- És a ruháim? A holmijaim? - Ösztönösen rakosgatta, rendezgette ruhadarabjait; mintha nem lett volna teljesen mindegy, hogy hanyagul szétszórva avagy katonás rendben hagyja itt. - Az imágótestem?

Már nincs szükséged rájuk, Senoy-hyoora.

Miközben a nadrágját hajtotta össze, övének béléséből kihullott a gyűrött levél. Morigan szórakozottan kihajtogatta, és rámeredt. Új üzenetet kapott:

„A kancsal szemű halott. A népünket megmentette a közvetlen veszélytől, száznagy úr. Nincs már dolga a Hyooránál. Jöjjön értem Lunnába, végezze be, amit elkezdett. Bármit tesz is, tudnia kell: a szerelmünk örök.”

Morigan fejet hajtott, nem nézett a víz fölött lebegő jelenés irányába, nehogy elárulja megdöbbenését. Visszagyömöszölte a papírt az övbélésbe, hisz' mhyor formájában ugyanúgy nem vihette volna magával, mint ahogy a csizmáját vagy a zubbonyát sem. Felegyenesedett. Kihúzta magát. Összpontosított.

Átalakult. Azzá, ami.

Engedelmes, szürkés ködfoltként suhant délkeletnek, Lunna irányába.

SZÚZ SZELEK SZÁRNYÁN

Mhyorként utazni!

Mámorító suhanás a széllel, fenn a magasban, madarakkal versenyezve, vagy a felszínt súrolva, zümmögő rovarokat, zöld szöcskehadakat riogatva. Egészen más volt ez, mint amikor harc közben egyik áldozatától a másikhoz zúgott, hogy aztán átalakuljon imágójává, lecsapjon, fejet vagy mellkast zúzzon, s sietve száguldjon tovább. Akkor összpontosítania kellett, néha erőlködni, vagy villámgyorsan változtatnia, hogy kitérhessen a feléje röppenő nyilak elől. Most viszont épp ellenkezőleg, feloldódott a légből, és soha nem tapasztalt nyugalom és békesség töltötte el, ahogy hagyta magát délkeletnek sodortatni a friss, északi széllel.

Soha ezelőtt nem érzett még ilyen erőt, ilyen magabiztosságot, ily mérhetetlen szabadságot. Semmi nem állhatott az útjába, még akkor sem, amikor a talaj közelében suhant. Kavargó gáz formában négy-öt méter átmérőjű lehetett, füstszerű, amorf alak, folyamatosan változó alakkal, néha sűrűbb, máskor ritkább, vékonyabb és vastosabb nyúlványokkal, leszakadó, majd visszacsatlakozó ködfoltokkal. A nagyobb fatörzseket kikerülte, vagy átsuhant a lombtalan ágak között, zörgő bokrok, páfrányok között bujkált, legelésző őzeket riasztott meg, és a frászt hozta egy prédára leső vadmacskára.

Aztán, ahogy egy emelkedőnél a szél felemelkedett, ő követte a kósza légáramlatot a felhők irányába.

Arra hamar rádöbbsent, hogy a szabadsága koránt sem oly végtelen az utazás közben, mint azt először képzelte; akár egy hajó, ő is ki volt szolgáltatva a szél szeszélyének. A szelet fogta be ködvitorláival, azzal sodortatta magát. Képes volt utazni másképp is, akár szél nélkül vagy azzal szembe is, ám az folyamatos erő-kifejtésre készítette - nyilvánvaló esszenciavesztésre -, és hamar kifárasztotta. A szél szárnyán viszont a legcsekélyebb erőlködés nélkül utazhatott, kedve szerint. Ilyenkor nem hogy esszenciát veszített volna, de úgy érezte, mintha kipihenné magát, fokozatosan nyerte vissza az erejét. Az első percekben is csak keveset idétlenkedett, de aztán ösztönösen ráérezett, miként lovagolja meg a légáramlatokat, s miként szökkenjen át egyikről a másikra, mindig a legkedvezőbbnek tűnőre.

Miközben a Lunnát rejtő, távoli dombok felé suhant az alkonyi pírban, a mélyre lógó nappal a háta mögött, a szívében lüktető kés révén azt is megértette, miért nem merült ki túl hamar harc közben a folyamatos röpködés és átváltozások közben. Hiszen akkor nem a szelet lovagolta meg...

A kiontott vér volt a titok nyitja; abból merített erőt. A vér az esszencia tárháza, magába szívta, azzal pótolta az elvesztegetett esszenciáját. Egymaga még így is jóval hamarabb kimerült volna, ám amíg ő a harcra összpontosított, Alvares azzal segítette, hogy folyamatosan szívta és pótolta testében az energiát. Most pedig a szélből - vagy magából a levegőből - merített esszenciát Alvares. Talán jóval több összpontosult itt ebből a láthatatlan energiából, mint máshol?

A lélek két része immár egyre jobban összeolvadt, és Morigan kezdte visszanyerni elfeledett önmagát. Ám épp Alvares révén pontosan tudta, hogy még nem

ért véget a *geryo-wayya-yaan*, és még előtte áll a végső összeomlás, amikor majd mindent elfelejt, hogy tiszta lélekkel újjászülethessen.

De tudta azt is, félnie nem kell: lélektársa átsegíti majd a legsötétebb mélységeken.

Bár már erősen alkonyodott, amikor elérte a hosszanti völgy északnyugati bejáratát, ő ugyanolyan jól - vagy talán ugyanolyan rosszul - látott türkiz szemfátylán át, mint a legragyogóbb napsütésben. Mhyor formájában nem zavarta a mélyedésben megtelepedett, rekkenő hőség, de valami megnevezhetetlen érzékével egyértelműen tapasztalta a rohamos hőmérsékletváltozást. A légáramlatok, melyeken idáig utazott, hűvös, nyugodt paripák gyanánt viselkedtek, melyek váratlanul megbokrosodtak és vadul rugdalózva próbálták levetni magukról a lovasukat. Ahelyett, hogy tovább sodorták volna a város felé, minduntalan felfelé kanyarodtak, mintha szökni próbálnának attól a tömény mágiától, mely megfertőzte természetes létüket.

Egyértelműen mágia okozta a szokatlan hőséget, és ez a tömény eszencia összezavarta Morigan mhyor érzékeit. Szaglását vanília illatú füsttel keveredett, dögletes bűz töltötte el, remek hallása viszont, ha lehetséges, rendkívüli módon kiélesedett, és szinte ködteste minden cafatján átfutottak az érdes hangrezgések.

Már tartott a harc. Orkok hemzsegtek mindenütt, a legszélső házak lángoltak, füst kavargott az égen, menekült, aki tudott, vérmázas alakok fosztogatták az elhagyott épületeket, leölték a kutyákat, a kecskéket és a baromfikat. Nyersen és szőrösen - vagy tollasan - falták a még vonagló húsokat.

A Cölöpvár még állt, de több barakkja már lángolt, és az istállók köré tömörült dragonyosok egyértelműen vesztesre álltak. Százan-százötvenen küzdhettek még ott vállt vállnak vetve, de túl sok esélyük már nem volt a túlélésre, lévén, hogy minimum ezer megvadult káoszork ostromolta őket.

Lunna gyakorlatilag elesett, míg a dragonyosokat szorongató orkok egyre szorosabb kört vontak áldozataik köré, és visszaverték a kétségbeesett kitörési kísérletet, mohóbb társaik egyre mélyebbre hatoltak a város szívébe, legyilkolták az útjukba kerülőket, és kis csapatokba verődve ostromolták meg a gazdagabb, masszívabb házakat. Hiába nyilaztak rájuk a nemesi családok testőrei, hiába szórták meg őket a szolgák az ablakokból mindenféle pengével és kövel, lángoló olajjal, Mentra gyilkosai egymás vállán kapaszkodtak fel az emeleti ablakokig, csatabárddal beverték a fatáblákat, bemásztak a szobába, és a bentieket gyilkolászták.

Senki nem volt, aki megállítsa őket.

Lunna északi város volt ugyan, masszív házakkal, harcias lakosokkal, de nem védték városfalak, nem tudott ellenállni egy komolyabb ostromnak. A Cölöpvár jelentette a legkomolyabb védelmet, meg az ott felsorakozó dragonyosok...

...de ha a támadók rajtuk már átjutottak, senki nem tudta feltartóztatni őket.

De a baj nem itt kezdődött, hanem északabbra, a Kemal lábánál; végvárak sora védelmezte az északi alföldet és a dombok között megbúvó Lunnát. Még ha Mentra vérszomjas kutyáinak sikerült is valahogy átjutniuk a Kemal-hegységen és a tárnákban lakozó törpe seregeken, a végvárak között nem lett volna szabad átjutniuk. Vagy ha átsurrannak közöttük, a határvédő barbároknak rég hátba kellett volna támadniuk a vakmerőket, és vérző orral űzni vissza őket a hegyek közé, hogy ott a harcias törpék martalékául essenek.

Azonban, amikor Themsey királyának stratégiái kidolgozták ezt a remeknek hitt védelmet, nem számolhattak azzal, hogy mind a végvárak barbárai, a Kemal törpe védői, mind pedig a lunnai dragonyosok közé gewru démonok férkőznek, és meggyengítik a védelmüket.

Nem számíthattak arra, hogy a gewruk szövetséget kötnek Mentrával, és az ő segítségükkel a káosz orkjai könnyedén Lunnáig juthatnak. Sőt, még annál is tovább...

Morigan Senoy-hyoora a füstölgő háztetők fölött suhant, beleolvadva az alkony homályába, észrevétlenül, felfedezhetetlenül. Bár korábban már tisztázta magában, hogy neki, a mhyornak semmi köze sincs a dragonyosokhoz, nem kell részvétet éreznie a pusztulásuk miatt, azonban a lelke melyén nehezen viselhető görcs keletkezett.

A bajtársai, az ivócimborái, a barátai küzdenek ott az életükért. El fognak bukni, az orkok legyilkolják őket hamarosan, mind egy szálig...

...már amennyiben élnek még egyáltalán.

Kétségek rezegtek végig gázteste minden atomján: nem hagyhatom! Ugyanakkor egész lényében ott lüktetett az ésszerűség, a valós feladat, amit Mayra ültetett belé: *„A dolgod csak ennyi. Nem kell mást megölnöd. Csak őt, a gewru boszorkányt.”*

Tudta ő is, ez a feladata, ezt kellene tennie. Alvares is ezt erősítette: a Menddaházba kellene mennie, és ott, ha még mindig ott lapul, legyilkolnia Corinna Menddát.

Elpusztítani a gewru boszorkányt!

De lehetséges elfeledni egy csapásra a régi cimborákat, a hűséges társakat? Akikkel együtt vívott meg oly sok csatát, és akik nem egyszer az életüket kockáztatták őmiatta.

És újra a kétségek: ők emberek! Gyűlölik a mhyorokat. Ha tudnák, miféle vagyok, elpusztítanának...

Morigan Senoy-hyoora a lángoló háztetők fölött keringett. Már-már elsuhant a Vásározók útján a városközpont felé, hogy aztán bizonytalan félkört leírva ismét a füstben hömpölyögjön. Dögbúzzal keveredett, rothadt dinnyeszag árasztotta el lelkét. Tudta ő, hogy sem dinnye nincs itt, sem oly régi hulla, ami így bűzölöghetne, mégis ezt érezte. Nyelve sem volt momentán, hogy ízlelhessen, de mégis, epe keserű íze áramlott szét légnemű testében.

Megborzongott.

Megmagyarázhatatlan érzések hullámmoztak keresztül rajta. Bizonytalanság. Harag. Kiszolgáltatottság. Mérhetetlen csalódottság.

Olyan jó lett volna, ha tanácsot kaphat valakitől!

Alvares Senoy-hyoora! - A lelkében lüktető pengére összpontosított. *Te mit tennél?*

Biztosra vette, miféle választ kap: „ne törődj az emberekkel, a feladatod teljesítsd!”

Éppen ezért alaposan mehökkent azon az érzésen, ami csípős, tüzes acélként égette végig egész valóját. Csöppnyi kétséget sem hagyott afelől, hogy Alvares mit akar.

De ez tulajdonképpen nem csoda; Alvares zsoldos kapitányként élt több mint egy évtizeden át, és bár nem nagyon barátkozott senkivel, ezalatt soha de soha nem hagyta cserben a harcosait, a bajtársait.

Hihetetlen örömrész lüktetett végig Moriganban, egyfajta kéjes kielégülés, a titkos vágy beteljesülése. Látása végletesen elfátyolosodott, a lepkeszárnyak sűrűn verdestek, némi pára is lecsapódhatott. Ilyen érzés lehetett volna, ha ember imágójának könnyek jelennek meg a szemében. Nem látta magát külső szemlélőként, de úgy hitte, a szürke gáztest most fényesen ragyog a szürkületi homályban, és a duplájára növekszik, ahogy eltölti a bizonyosság és a hála.

Semmi kétség, egyek vagyunk, egyként érzünk, Senoy-hyoora testvérem.

Morigan hátulról zúdult le a dragonyosokat szorongató ork csürré. Egyik pillanatban bíborvörösen ragyogó, lüktető, szürkés gázhömpöly volt csupán, aztán megtestesült, és két kézre fogta félelmetes harci bárdját.

A leghátsó sorokban tolongó orkok eleinte fel sem fogták, miféle rettenet csapott le rájuk. Egy tetőtől talpig csupasz emberférfit láttak, lógó pöccsel, lúdtalpas lábakkal, a mellkasából kimeredő késmarkolattal, a kezében pedig olyan irdatlan fegyverrel, amit nyilván nem az ő „satnya” izomzatához méreteztek.

Nem sejtették, ki ő, nem tudták, vajh, honnan szalasztottak ezt a csupasz eszelőst...

...de nem is nagyon érdekelte őket.

Morigan azonban úgy indult meg, akár a bosszúállás démona. Oly könnyedén lengette roppant hóhérbárdját, ahogy tán Yvorl a kaszáját. Nyolcat is levágott, lezúzott az orkok körül, mire a túlélők észbe kaptak, és néhányan ellene fordultak.

Morigan nem védekezett, csak támadott. Úgy csapkodott, mintha a búzaföldön aratna. Érett kalászként hullottak jobbra-balra a levágott fejek. Hihetetlen volt! Ellenfelei mintha lebénultak volna, mintha éretlen kölykök álltak volna előtte, akik arra is képtelenek, hogy elugorjanak, elhátráljanak a suhanó bárdél elől, vagy pajzsot, kardot tartsanak elé. Nem, nem. Nem bírtak védekezni. Minden egyes csapás célba talált. Vér fröccsent, nyakcsontok reccsentek, fejek repültek.

Pedig nem könnyű levágni egy fejet, még akkor sem, ha a nyak épp egy tőkén nyugszik, és a lecsapó bárd pont a legjobb szögben, a legnagyobb erővel találja el. Még akkor sem...

De Morigannak minden egyes csapása sikerült.

A hóhérbárd is mágikus volt, de talán ez sem lett volna elég, ha nem segít be Alvares. Morigan nem sokat sejtett arról, mi történik közben, de hitte, hogy ellenfelei azért nem védekeznek, mert a lélektársa valamiképpen ledermeszti őket.

Irtotta, kaszálta az orkokat, rendet vágott közöttük. Tízet, tizenötöt is lefejezett az első perc alatt, aztán legalább harmincat a másodikban.

De mi volt ez a félszáz halál az ezerhez képest?

Vér fröcsögött, beburkolta Morigan imágótestét, lecsorgott az arcáról, a melléről a hasáig, a combjáig.

Alvares élvezettel habzsolta az élet nedveit, feltöltötte tartalékait, folyamatosan pótolta az elhasznált esszenciát.

Morigan zordan hatolt előre. Egy csapás, egy halál, egy lehulló fej. Aztán, ahogy belejött, néha két fej, vagy talán három is repült.

Utat vágott az összetömrülő ork rengetegben a dragonyosok felé.

Közben megszúrták, oldalba, hátba, combon, lábikrán, a lehető legkülönbözőbb helyeken. Alvares azonban pótolta az elhasznált esszenciát; a sebek folyamatosan gyógyultak. A lefejezett orkok viszont nem álltak fel.

Nyílvevesszők cuppogtak az imágótestbe.

Túl sok volt már a vérveszteség. Szédelés, rogyadozás, bizonytalan csapások.

Türkiz lepkeszárnyak rezgése.

Morigan átalakult mhyorrá, mielőtt imágóját cafatokra szaggatták volna. Lüktető, vörös foltoktól tarkított, hatalmas, szürkéslilas pacaként suhant arrébb tizenöt-húsz métert. Aztán újra lecsapott. Nem érzékelte, mikor változott át vissza emberi imágójává, csak azt tudta, hogy már ismét a bárd vértől csúszós nyelét markolja, és ismét fejek hullnak körülötte. Az átalakulás visszagyógyította; csöppnyi gyengeséget sem érzett. Csapkodott, vagdalt, dühödten gyilkolt.

E pillanatban úgy érezte, nemhogy ezer, de tízezernyi ork sem állhatna meg előtte.

Hogy mennyi ideig tartott a vérgőzös csata, hogy hányszor kellett mhyorból emberré, emberből mhyorrá, majd pedig megint visszaalakulnia, számolni sem bírta. Hol halálosan kimerültnek érezte magát, hol pedig legyőzhetetlen démonnak, esszenciától túlcsordult hatalmasságnak, majd szálnalmas roncsnak...

...hogya aztán ismét és megint új erőre kapjon, és lángoló főnixként újjászületve a babonás orkok fölé magasodjon.

Egy gyengébb lelkű csapat megfutamodott volna talán már a démoni támadás elején, ám Mentra fanatikus orkjai szembeszálltak vele, és a végsőkéig kitartottak.

Hatszáznál is több levágott fej hevert már a vérmocsokban, és Morigan az ereje végén járt - átalakulásai kínosan lelassultak és az imágótestbe fúródón, vérszivárogtató nyilak az átalakulások után is megmaradtak -, és a csapások némelyike sem mindig talált.

Már-már azt fontolgatta, hogy végleg visszaformálódik mhyor testébe, és a felhők közé repül, sorsára hagyva egykori bajtársait...

...amikor a dragonyosok maradéka kétségbeesett rohammal áttört az orkok gyűrűjén, és felbomlasztotta soraikat.

Mentra kutyaí megfutottak; menekültek, amerre láttak. A győzedelmes, vérmocsos dragonyosok űzték őket, vagdalták a késlekedőket.

De persze az orkok között szép számmal akadtak vakmerő barmok, amik inkább adták az életüket - bármekkora túlerő ellenében -, minthogy valaha is megfutamodjanak. Megint mások közülük, fanatikusán bíztak Yvorl kegyében, és hittek abban, hogy megfordíthatják a veszített csatát. Megvetették a lábukat, és iszonyatos pusztítást vittek végbe a rájuk zúduló, diadalittas dragonyosok között, mire kifogyott alóluk a lábuk.

Morigan nyílveszők tucatjait kapta imágótestébe. Próbált mhyorrá lényegülni, de a nagy vérveszteségtől immár ez is nehezen ment.

Ám ő még most sem védekezett. Rárohant a közeli íjászokra, és megvagdalta azokat. Már nem volt annyi ereje, hogy fejeket röptessen, de az is elég volt, ha csontot zúzott, agyat loccsantott, térdet rogyasztott.

Aztán kínos helyzetbe került. Egy cingár, vékonybélű ork ugrott oda, és széles pengéjű kardjának egyetlen csapásával levágta a kezét. Morigan döbbenten látta, ahogy csuklóból lerepül a kézfeje, és a bárd a vértől csatakos földre hullik.

Próbálta bal kézzel torkon ragadni a cingárt, de az eltáncolt előle, és újra lecsapott. Nem tudta levágni ugyan a bal kézfejét, de a kard vasa összeroncsolta az ujjait.

Morigan próbált átváltozni.

Ám ehhez momentán nem volt elég ereje.

A cingár ork felvisített, és sasszézva jött előre. Kardja hegyével Morigan szívét célozta.

Ő oldalra vetette magát, de mivel minden idegével az átalakulásra koncentrált, elkésett.

A kardhegy már átszúrta a bőrét, amikor oldalról egy másik penge zúdult le, és félresodorta. A cingár ork próbált volna visszatámadni, de az a zömök, varkocsos ember, aki megakadályozta a gyilkolást, úgy sodorta le a lábáról, mintha csak ábrándozó kisleány lenne.

Egy kardcsapás, aztán még egy...

...és a fetrengő ork már nem visített tovább.

Morigan elhátrált. Próbált mhyorrá alakulni, de nem ment. Olyan érzés volt ez, mintha a torkán akadt volna egy korty méregerős manópárlat, amit sehogy sem bír lenyelni.

Prüszkölt, krárogott, vonaglott.

Jobb keze csuklócsonkjából folyt a vér, balja bénultan csüngött a teste mellett.

Az, aki megmentette a cingár orktól, most a torkát csiklandozta nedves kard-hegyével.

Morigan csak hebegni bírt.

- Ne, ne... Braga, bazzki... én vagyok... de csak ölj meg, ha az a szándékod!

- De Leroux! - süvöltötte a trialcori döbbenten. - Mi a lófasz vagy te, he?! Miféle démo...

Csatt!

A füstös képű, felszaggatott öltözékű Muradzi szökkent oda a semmiből, és görbe szabályjával félrecsapta tisztársa kardját.

- Ne szúrkájjad! Ez Morigan!

- De egy gewru, bazzki! - tiltakozott Braga.

- Oszt és osztán? - sivalkodott a miterón. - Megmentődött minket, tán vagy nem?

- De a gewru...

Muradzi csak most ocsúdott. A fejét rázta. Megmarkolta a nyakában lógó amuletet.

- Nem démon ám! A medálió nem jelmez!

Aren Braga rámeredt a lélegzet után kapkodó Moriganra.

- De ha nem gewru - sziszegte a trialcori -, akkor meg... miféle átkozott kura-fi?!

- Nem mindegy? - zihálta Morigan. - Én... mentettem meg a kurva életedet!

- Mi a fene vagy te... bazzki... késsel a szívedben?!

- Mhyor - mormolta Morigan zordan. - Senoy-hyoora, a népem védelmezője

- Mhyor?! - ordította Braga hisztérikusan, és a kardja ismét csapásra emelkedett. - Egy átkozott mhyor?!

- A bajtársad vagyok - zihálta Morigan. - A barátod, a legjobb cimborád... Azért jöttem ide most, hogy megmentsem az életed. De te csak ölj meg nyugodtan, ha szerinted ez a megfelelő hála.

Braga megindította a végzetes csapást, aztán mégis visszafogta a mozdulatot.

- Hülyeállat de Leroux! - kiabálta mérgesen. - Miért csináltad ezt? Mi a francért lettél mhyor?!

- Semmi sem változott. Az vagyok, aki mindig is voltam. De te csak ölj meg, ha akarsz.

- Akar a franc! Hülyeállat!

- Mindig is a haláloamat akartad. Megmérgeztél!

- Csak meg akartalak tréfálni.

- A kővarangy mérgével.

- Igen, naná, hogy azzal, bazzki! Mer' nekem azt mondta a kecskepofájú, hogyha azzal megitatlak, attól majd nem áll fel a fütykösöd... oszt akkor mind rajtad röhögünk, száznagy bajtárs! - Braga nagyon dühösen prüszkölt. - A franc se kívánta a kurva haláloadat!

- De most mégis?

- Még ha gewru lennél... életben is hagyhatnálak...

- És így, hogy mhyor vagyok?

- Francba, francba, francba!

Morigan kezdte visszanyerni az erejét; Alvares nagy mennyiségű esszenciát szippantott a közeli vértócsákból.

A csata immár egyre távolabb dühöngött; a dragonyosok levágták a legfanatikusabb, legostobább orkokat, üvöltve kergették az eszesebbeket.

- Meg akarsz ölni? - suttogta Morigan egyre inkább erőre kapva. Már mosolyogni is tudott. - Minél tovább késlekedsz, annál reménytelenebb...

- Bazzki!

Braga szeme nagyot villant, ahogy döntésre szánta magát. Előrelendült.

Morigan azonban már rendbejött annyira, hogy megóvja magát; nem várta ki a támadást. Szemvillanás alatt átváltozott mhyorrá, felfelé suhant, eközben is erősödött, visszatért az ereje, aztán lezúdul az előredőfő Braga mögé, és közvetlenül a háta mögött formálta meg emberi imágóját.

A beszélgetés ideje alatt Alvares remekül ügyködött; annyi esszenciát szűrte össze a környezetéből, ami elegendő volt ahhoz, hogy Morigan de Leroux ereje teljében jelenjen meg. Még a korábban levágott jobb kéz is épnek bizonyult, bal ujjai pedig töretlennek és mozgékonyak.

A bárd nem volt ugyan a kezében, de nem is volt szüksége fegyverre. A tetőtől talpig csupasz de Leroux a trialcori száznagy mögött formálódott meg, a hátára vetette magát, rásimult, és jobb könyökhajlatába kapta a nyakát.

- Hát így állunk, Braga? - recsegte. A szeme sarkából látta, hogy Muradzi eliramodik, és hülyeségeket kiabálva, cikkcakkban menekül, mint egy megriasztott nyúl. Pedig általában nem volt gyáva fickó, de nyilván volt annyi esze, hogy ne szarakodjon egy felbosszantott mhyorral. Morigan vele már nem foglalkozott, csakis leendő áldozatával. - És ehhez mit szólnsz, száznagy bajtárs, itt maradtunk ketten, hm?

- Szemét állat, aki vagy!

- Ezek az utolsó szavaid, mielőtt kitöröm a nyakad?

Braga próbált kiszabadulni a gyilkos fogásból, de hamar rájött, hogy semmi esélye. Feladta.

- Nyald ki! - vetette oda flegmán. Ledobta a földre a kardját. - Itten vagyok, fegyvertelenül. Mire vársz, he?! A tied vagyok, bazzki. Mit cirógatsz még? Megcuccolsz hátulról, mielőtt pokolra küldesz?... Csak gyorsan, mert már nagyon viszket az ánuszm!

Öld meg! Most! - Ez a parancs egyértelműen Alvarestől érkezett.

Morigan érezte az indíttatást. Alvares nem azért áhította a trialcori halálát, mert ellenségének érezte, hanem mert meg akarta torolni a durva tiszteletlenséget. Ő zsoldosok kapitánya volt, soha nem tűrhette el, hogy becsméreljék.

Morigan azonban másként gondolta.

- Ostoba ember vagy, Braga! - lehelte a fülébe. - Nem érdemelnél kegyelmet, de egy mhyor nem öli meg a barátját.

Elhajította, nézte, ahogy bukfacezik. Aztán felkapta a bárdját, átolvadt ködtestébe, és felkúszott a felhők közé, mielőtt elérhette volna az a nyílvessző, amit távolabbról egy kövérkés, tömzsi alak lőtt ki utána; a pipafüstből ítélve Tamer Magoth kapitány.

A város lángokban állt. Lunna fenekestül felfordult. Orkok prédálták a kézművesek negyedét, orkok ostromolták a leggazdagabb palotákat. Házak sokasága fölött tekergett fekete füst, ablakok tucatjain csapkodtak ki élveteg lángok. Szerinte az utcákon holtak heverték, a kifolyt vér egybetocsogott a délutáni esőlével.

Morigan Senoy-hyoora a Vásározók útja fölött suhant, és zord elszántsággal az ezeres szürke házát célozta meg.

Immár csakis a feladatára koncentrált.

„A dolgod csak ennyi. Nem kell mást megölnöd. Csak őt, a gewru boszorkányt.”

Be kell hatolnia a gewruk fészkébe, és meggyilkolni az úrnőjüket, Corinna Menddát!

Hogy Lunnával mi lesz, hogy a megsegített dragonyosok tudnak-e élni a lehetőséggel, amit nekik adott...

...azt nem tudhatta.

De immár nem is érdekelte.

Az ezeres szürke háza felé suhant. És a lelke mélyéről érezte, ahogy Alvares megerősíti a feladatát:

„A dolgod csak ennyi. Nem kell mást megölnöd. Csak őt, a gewru boszorkányt.”

Orkok, orkok mindenütt, meg holtak. A vér szaga penészes dinnyéié kipárolgásaként szállongott, dögkutak avított bűze burkolta be. Rendkívül érzékeny hallását halálsikolyok, hörgések, mordulások, csörgések, zördülések kínozták. Fátyolos látását zöldeskék lepkeszárnyak verdestek.

Nemlétező szemébe féhéren izzó pallos mélyedt; valami észvesztőén fényes holmi csillogott, ragyogott, sziporkázott a leszálló esthomályban. A haldoklók hörgésén, a fegyverek csengésén monoton kántálás fúrta át magát. Megszállta Morigan mhyor ködtestét, görcsbe rándította ritkálló foszlányait, lelkének torokzatát fojtogatta.

Mozgolódtak. Az utca tócsáiban. A holtak.

Sorra álltak fel a hullák, a megcsonkított tetemek, még azok a lefejezett orkok is, akikkel nem sokkal ezelőtt Morigan végzett. Gazdátlan fejek görögtek a mocskokban, élettelen szemek pislogtak, hunyorogtak. Levágott karok tekergőztek, akár a kígyók, kettébe vágott orkok forrtak vissza egygyé. És a kántálás egyre fűlértőbbé vált; megrezegtette a mindenséget. A szemvakító, fehér fény bántóan csillogott.

Morigan akaratlanul is arrafelé suhant, ahonnan a monoton zsörmögést hallotta, ahonnan szerteröppent a féhéren szikrázó káprázat.

A de Lunna palota legmagasabb tornyának erkélyén zömök alak állt, vérvörös kámzsája rejtekébe burkolódzva. Ő kántált, hangosan, mind hangosabban, két karját az egek felé kitarva. És onnan jött a fény, a szemvakító, fehér izzás. Bal kezének egyik ujján vésett aranygyűrű volt, annak gyémántja szikrázott, sziporkázott. Fénye szerteterjedt a környező utcákra, rátelepedett a mocorgó holtakra, és megbizsergetett, talpra készítette azokat.

Tízeket, százakat, ezreket.

Élőholtak ezrei járták immár Lunna utcáit, bezúzták a kapukat, és elkapták, megfojtották, széttépték a még rejtőzködőket.

Morigan akaratlanul is közel sodródott a de Lunna palotához. Eredetileg azért tartott ide, hogy lássa Alvirát, hogy magyarázatot kérjen tőle a titokzatos üzenetekre. Főleg erre a legutolsóra: *„Jöjjön értem Lunnába, végezze be, amit elkezdett. Bármit tesz is, tudnia kell: a szerelmünk örök.”*

Mit kezdett el? Mit kell bevégeznie? Mit akar ezzel üzeni Alvira?

Azonban mégsem ment közelebb a palotához. Fátyolos látásán átvakított a gyémántgyűrű fénye, a kántálás megbolondította zavaros gondolatait. Idegenkedéssel, baljós borzongással töltötte el. Még Alvares is hevesen viszolygott a lelke kellős közepében.

Ám az emlékkép mindennél élesebben rajzolódott ki megbolydított tudatában. Látta már ezt a gyűrűt, ezt a karmos kezét, nem is oly régen...

Amikor Aelvin de Lunna hazatért ma délelőtt, rajta és az asszonyán kívül ült még valaki a hintója belsejében. Egy titokzatos alak, akinek csak a könyöke és a kézfeje látszott. Hosszú ujjú csontvázkéz, rajta...

...ezzel a gyémántos gyűrűvel.

Aelvin gróf bárhol járt is - a birtokán avagy sem - hazahozta magával azt a *valakit*, aki most itt állt a toronyban, és gyűrűje fényével, karcos kántálásával életre keltette a holtakat. De vajon ki lehet ez a titokzatos mágus??

Morigan első indíttatásból közelebb akart suhanni, hogy belessen a vérvörös kámzsa alá és szemügyre vegye a holtak feltámasztóját, ám Alvares annyira zsiborgott a lelkében, hogy eltántorította szándékától. Morigan Senoy-hyoora maga is érezte a fenyegetést - a legsötétebb halál ígéretét -, és ahelyett, hogy közel került volna, sietve távolodott.

**Ám meglátta így is. Bár már nem akarta.
És amikor rádöbbsent, ki az ott...
...még inkább menekülve, eszelős sietséggel távolodott.**

A Mendda-ház ugyanolyan szürkén, ugyanolyan masszívan a bevehetetlenség érzetét keltve terpeszkedett a szomszédos épületek karcsúbb, divatosabb formái között. Ezt a vaskos, szürke erődöt még a várost prédáló orkok is elkerülték. Talán azért, mert ők is kemény diónak ítélték, aminek bevétele nem éri meg a sok vért és veszélyt, vagy talán azért, mert azt a parancsot kapták, hogy hagyják békén alkalmi szövetségeseiket, a vasalt kapuk mögött lapuló gewrukat.

Morigan de Leroux maga is megtapasztalta már, hogy ebbe a házba bejutni csakis akkor lehetséges, ha beengedik, különben számszerűl lődöznek rá...

...ám Morigan Senoy-hyoora másképp gondolta ezt. A mhyor ködszerű teste az alkony egyre mélyülő homályába olvadva, a szél által erre sodort füsttel keveredve hömpölygött át a masszív falak fölött a szűk, kövezett előudvar irányába. A kapun belül fegyveres szolgák sokaságát látta; főképp ember fajúak voltak, de akadt köztük három-négy ork, két törpe és egy elf is.

Persze nem azok voltak, amiknek látszottak. Morigan már rég kikövetkeztette ezt. A gewruk, miután elárulták a lunnaiakat és segítettek átjutni a végvárak között Mentra orkjainak, ebbe a nagy udvarházba tömörültek, hogy itt várják ki a pusztítás és a vérengzés végét. Hiszen, szövetség ide vagy oda, botorság lett volna megbízniuk a káoszt szolgáló orkokban. Miért ne gondolhatnák úgy, hogy miután a várost már bevették, nem engedik át más világról érkezett démonoknak?

A gewruk összetömörültek hát, és kivártak.

Nyilván volt tervük arra az esetre is, ha alkalmi szövetségeseik árulásra vete-mednének és ellenük fordulnának, de persze azt nem lehetett tudni, mit hogyan gondolnak.

Minimum százan-százhuszan tartózkodtak az előudvaron; páran közvetlenül a kapu közelében, a kémlelő- és lőréseknél, a többség csendben üldögélt vagy hevert, bágyadtan kókadoztak a ház előtti lépcsőkön és a díszítőköveken. Fegyvert viseltek valamennyien; elsősorban kardokat vagy hosszú késeket, de legalább egy tucatnyi számszerű is akadt.

Morigan az udvar fölött lebegett, és azt próbálta kitalálni, merre találhatja meg Corinna Menndát, a gewruk boszorkány úrnőjét. Nyilván a nagy házban, annak valamely helyiségében. De melyikben? A nagyteremben? Vagy a masszív sarokbástyák őrszobái valamelyikében? Talán az egyik oldalsó szalonban? Esetleg a saját hálósobájában? Vagy valahol mélyen, a legjobban védhető föld alatti rak-tárban?

Miközben ezen töprengett, ismerős alakot fedezett fel közvetlenül a ház bejáratánál, akinek láttán kellemes bizsergés járta át ködteste minden foszlányát.

Bár eredetileg nem akart volna már harcba bonyolódni, és utasítása is azt mondta, hogy csakis a gewruk boszorkány úrnőjével foglalkozzon, nem bírta megállni, hogy elégtételt ne vegyen korábbi sérelmeiért. Emberimágója érzései derengtek át mhyor lényén, és ő nem küzdött ellenük. Lassan, óvatosan leereszkedett a házfal mellett, akár a hajnaltáji köd.

A dragonyosok zöld zubbonyát viselő, jó kötésű, sebhelyes arcú, kopasz fickó - némileg elkülönülve várakozó társaitól - egy jókora kőváza szélén üldögélt, és egy festett agyagtálból fűszeres levesben vergődő, agonizáló, zöldszárnyú döglegyeket eszegetett.

Morigan közvetlenül vele szemközt formálta meg emberi imágóját. Azt akarta, hogy jól láthassa őt a fickó; és ő is megfigyelhesse az ábrázatát.

- Szervusz, Juvier, te arcátlan prosztó! - duruzsolta kedvesen, biztatóan. - Csizma nélkül vagyok, igaz... de talán így is menni fog a seggszétrúgás. Hm, te mit gondolsz?

A sebhelyes képű felhördült, félrenyelte a mogyorónyi döglegyet, amit épp a szájába vett, és ahogy krákogott, fuldoklott, a leveses, olajos légy az orrlíán türemkedett ki, némi fika kíséretében.

- Pfffu! - közölte Morigan, és alulról rúgta meg a tálat, iszonyatos erővel. Leves-záporban fürdőző legyek cuppantak szerte, törött agyagcserepek vágódtak a sebhelyes pofába, az egyik ujjnyi darab a jobb szemgolyóba fúródott. - Nem nagyon van időm veled csevegni, de azért megkérdem... szerinted most alkalmas az idő, hm, fogad az úrnőd?

Juvier bágyadtan mozgott, valahogy feltápáskodott, és a kardja után kaparászott. A közelben kókadozó gewruk csak most ocsúdtak; nehézkesen egyenesedtek fel, vicsorogva, köpködve, morogva rántottak fegyvert...

...de csak egymásra pislogtak, nem rontottak rá.

Mintha rettegnének tőle. Vagy mintha megtiltották volna nekik, hogy a vérét ontsák.

Ímmel-ámmal indultak feléje, próbálták bekeríteni.

- Hol az a gewru luvnya, hm? Addig mondd meg, amíg még képes vagy beszélni...

- Basssz...

Morigan szerette volna jó hosszan elhúzni a jó modorral kapcsolatos szemléltető okításait, jó lett volna kiélvezni az elégtétel pillanatait - óráit? -, de nem szándékozott fölöslegesen elidőzni felbosszantott gewruk között.

Lecsapta a kopasz fejet a bárdjával, és nézte, ahogy az a falnak csapódik, majd a kőre hullik. Nagyot rúgott belé, akár egy tömött bőrlabdába, amit az újonc dragonyosok képzésére használnak. Aztán kaszáló mozdulattal lesodorta a lábáról azt a két gewrut, ami legközelebb állt hozzá.

Juvier lefejezett teste oldalra dőlt, nyakcsonkjából karmazzsin buzgár szivárgott, erőtlen vértajték fröcsögött.

A gewruk nem rontottak rá fejetenül; meg persze fejfel sem. Oldalazva, morogva próbálták körbevenni. Morigannak azonban esze ágában sem volt kivárni, amíg rendeződnek, és bekerítik. Már épp vissza akart változni, amikor ismerős sipítás ütötte meg a fülét:

- Száznagy úr, hé! Héhé-héééé! - Az ork kölyök integetett kézzel-lábbal. - Erre, hé! A hátsó kertben leli meg, amiért idejött...

Morigan félkörívesen megsuhintotta hóhérbárdját, és visszarettentette a körötte mocorgó gewrukat. Aztán, meg ugyanennek a szívdobbanásnak a folyománya-ként mhyorrá ködösült, és belesuhant az éjszakába.

Alant a gewruk dühösen kiabáltak, összevissza mászkáltak, lefejezett társukat vizsgálgatták.

Morigan Senoy-hyoora pár pillanattal később átröppent a nagy, kétszintes ház fölött, és a hátsó kertben ereszkedett le, egy orchidea ágyásra. Jól időzítve, épp a lélekszakadva rohanó ork kölyök mellé. Karon ragadta, megperdítette.

- Hopp-hopp, Grubicsek, álljál csak meg hirtelen!

A kölyök csaknem felbukott, elvesztette a lába alól a talajt, a levegőben kapálódzott, lábujjai a cirnos orchideafejeket rugdalták.

- Ajjajajjj! - sivalkodott. - Graok vagyok, hé! Nem ismer meg a száznagy úr?

- Kuss-ssssshhhh! - csendesítette le Morigan. Biztatóan hunyorgott. - Naná, hogy megismerlek! Arra is emlékszem, hogy a tisztiszolgámmá fogadtalak, és bár te gyáva nyúlként elszöktél a házamból, amikor megijesztett egy jámbor élőha-

lott, én nem haragszom rád. Ne legyenek kétségeid a jó szándékom felől, Gromuki!

- De az én nevem Graok!

- Nekem meg hideglelésem van. - Morigan vállat vont. - Van ilyen, nem? Ez egy fura betegség, egyfajta hidegláz, ami... kirázza a tiedhez hasonló, hülye neveket a fejemből. - Megnyerően mosolygott. - Nyugodj már meg, Grocska, tudom, ki vagy, és nem akarlak bántani.

- Ááhh-ááááááhh, aóoh-óúúú-hhh-húúú...

- Ja, bocs, ha túl erősen szorítom a nyiszlett karod, Grincszakó, ez afféle emlékhataás... de mit is mondtál nemrég? Tudod, miért jöttem ide?

- Ó... óh... uh-uhhh... a nő... ott, ott... a leanderben...

- Corinna Mennda?

- Áúúúh, oh, áááh... száznagy úr, eltöri a karomat!

- Pedig ez nem szándékom. Dacára annak, hogy fogalmam sincs, ki vagy te valójában és mit keresel itt...

- Graok vagyok, száznagy úr, Graok! - nyüszítette a fiúcska. - És nem akarok semmi rosszat... én csak, én csak...

- Mayra utasítását teljesíted - találgatta Morigan jó érzékkel. - Tudom én. Azért vagy itt, hogy engem várj. Hogy amikor ideérek, te megmutasd nekem, hol rejtőzik a gewru boszorkány. Ugye, Grábik?

- A leanderben, száznagy úr... óóóáhh... ott, hátul, a leanderben!

Morigan mosolygott.

- És a kis barátnőd, Mocsi... vagy Tocsi? Láttam bejönni ide délelőtt...

- Szutyi. Ó... ő is ott van vele... hátul, a leanderben...

- Mit csinál ott a kis szennyedék? - Morigan kacsintott. - Tán főz neki? Háromfélét?

- Főzött már mindenkinek! - vágta rá a fiúcska. - Most ott van hátul, és fogva tartja, hé! Arra vár, amire mink... hogy megölhesse végre a száznagy úr.

Morigan érdeklődve konstataálta, hogy ennyi furcsaság után még mindig képes meglepődni.

- No 'iszen - mormolta elképedve. - A kis Csunyi tartja fogva a gewru boszorkányt?? Hogy a francba?!

- Ulrich unokája, hé! - vetette oda Graok, mintha ez magától értetődő lenne. - Beleszületett a mágiába. Van neki ilyen... megtartó képessége.

Morigan nagy levegőt vett. Beszívta, benntartotta, kifújta.

- Jól van, Grendicsek... osonjunk oda!

Az alkony utolsó sugaraí bíborba bontották a kert leanderlugasát, a rózsaszínű és hófehér virágok egyaránt piszkos szürkén merengtek a szürkületi homályban, ahol Corinna Nerium Mendda üldögélt, ugyanazon a padon, amelyen korábban Morigant is fogadta. Pirenel ugyanott álldogált a háttérben, ahol a múltkor is; a különbség csak annyi volt, hogy immár...

...nem mint élő teremtmény.

A kopasz szolga fejét csúnyán bezúzták, a jobb szeme kifolyt, helyén fekete üreg tátongott. A fickó nem lélegzett, nem adott semmi életjelet, azon kívül persze, hogy őt bámulta ép szeme kifejezéstelen tekintetével. Vele együtt összesen négy élőhalott várakozott ott, a pad négy oldalán, komoran, néma csendességgel, rezdületlenül. Az ork kislány Corinnával szemközt guggolt, és apró, zöld levelibékákkal játszadozott. Maroknyi volt belőlük; és a szurtos kölyök hol elengedte, hol pedig összefogdosta az elugrálni próbálkozókat, hogy aztán ismét elkap-

kodja őket egyenként. Néha a szájába vett egyet, és ilyenkor hangosan kuncozott, mintha csiklandoznák.

Épp csak hátrafordult, amikor meghallotta a lépéseket, rugdalózó békalábakkal az ajkai között Moriganra mosolygott, de butuska játékát egy pillanatra se hagyta abba.

Az élőholtak viszont egyszerre mozdultak.

- No 'iszen! - sziszegte Morigan. Félrelökte a kölyköt, és két kézre fogta hóhérbárdját. - Bízd rám ezeket, Grumuk!

- Ne, ne, ne, hé-hé! - tiltakozott a fiúcska, és belecsimpaszkodott Morigan alkarjába. - Ne őket, hé... a boszorkányt ölje meg! Vagy tán nem ezért jött ide a száznagy úr?!

És valóban, Pirenel és csendestársai nem azért mozdultak, hogy őt megtámadják, hanem hogy utat engedjenek neki a padon üldögélő lányhoz.

Corinna Nerium Mennda külsőleg semmit sem változott, amióta utoljára látta. Ugyanolyan vézna, madárcsontú gyereklány volt, hosszú, egyenes szálú, éjfelete hajjal, fiús alkattal, keskeny vállakkal, még keskenyebb derékkel, apró mellekkel. Csinoska arcát és szurokszemét most nem lehetett látni, mivel a fejét előre hajtotta, és sötét hajzuhataga eltakarta ábrázatát. Viszont Morigan lelkében élénken élt még az a bizonytalan, riadt gyereklány, aki nem bírta mit kezdeni azzal a ténnyel, hogy a nagyapa korú ezres asszonya lett, és bármit tudott is meg róla azóta - gewru boszorkány úrnő -, képtelen volt másféle tekintetet elképzelni. Bár a lelke mélyén úgy érezte, hogy amikor majd a lány felemeli a fejét...

...nem egy ártatlan, dadogós tekintetet fog látni.

Hanem valami nagyon sötétet, nagyon gonoszát!

Az ork kölyök még mindig markolta az alkarját, de már nem azért, hogy visszatartsa, hanem hogy noszogassa. A pad irányába próbálta rángatni.

- Gyerünk már, száznagy úr... ölje már meg, hé!

Corinna Mendda lassan, nehézkesen felemelte a fejét, mintha nagy súlyokat viselne a nyakán, és még ez az egyszerű mozgás is kimerítené. A haja még mindig takarta arca nagy részét, de még a bizonytalan fényben is kicsillant alóla mindkét szeme. A tekintete kifejezéstelen volt, sem rosszindulat, sem riadt ártatlanság nem sugárzott belőle; kedvesség vagy gonoszság pedig végképp nem. Úgy nézett az előtte álló férfira, mintha csak kertje valamely kőszobrára bámulna.

Aztán értelem és felismerés csillant abban a szempárban, és a feszes ajkak közül egy alig hallható, alig értelmezhető lehelet préselődött elő:

- Alvaressssssssshhhhhhhhhhhhhhh!

Morigan bénultan állt. Beleborzongott ebbe az egyetlen szóba. De nem a lány miatt. Lélektársa, Alvares Senoy-hyoora valósággal fellángolt a lelkében. De nem a tűz forróságával lobogott, hanem jeges döbbenettel.

Carliss!

Morigannak fogalma sem volt arról, mi játszódik le a szívében lakozó lélektársban, de annyit azért érzékelt, hogy Alvarest megrázta, felkavarta ennek a sötét hajú lánynak a közelsége, suttogása.

Próbálta megérteni, ki az a Carliss és mi köze volt hozzá Alvaresnek, de csak zavaros benyomásokat érzékelt. Volt egy embernő, Carliss nevezetű, akibe Alvares beleszeretett gerondari kalandja során. Az a nő azonban szőke volt, Corinna viszont fekete hajú. Mégis, mégis, mégis, ők ketten - mintha ugyanaz a személy lennének. De hogyan? Corinna már akkor itt volt Lunnában, amikor Alvares megismerte Carlisst Gerondaron... Nem lehet ugyanaz a személy! Csak nagyon hasonlít rá!

Vagy...

És ezt nem bírta Morigan eldönteni. Talán épp fordított az igazság? Nem Corinna hasonlít Carlissra, hanem az a gerondari szőkeség hasonlított erre az ifjú leányra, és Alvares éppen emiatt szeretett bele?

Vagy...

Bárhogy legyen is, Alvares jegesen mocorgott Morigan testében, és visszatar- totta attól, amit népe érdekében meg kellett volna tennie: mármint közelebb lép- ni, és hóhérbárdjával lecsapni azt a fejet a vékonyka vállakról.

Pedig ezt kellene tennie! Mayra Senoy-hyoora utasítása egyértelmű volt:

„A dolgod csak ennyi. Nem kell mást megölnöd. Csak őt, a gewru boszorkányt.”

Mégis, elbizonytalanodott.

- Corinna! - mormolta. - Mi a fene... ez az egész?!

- Ölje már meg, hé! - nógatta az ork kölyök vehemensen. - Csapja le a fejét, száznagy úr! Nehogy már erőre kaphasson ez az átokverte gewru boszorkány!

- Kussolj, Gubics, te kis hülye! Majd én hadd döntsem el, kit mikor ölök meg!

Morigan a lányt nézte, azt várta, mond neki még valamit, de Corinna Nerium Mendda ismét lehajtotta a fejét, sötét haja az arcába hullott, eltakarta a szemét, elrejtette ajkait.

Az ork kislány hangosan felkacagott, méghozzá úgy, hogy közben jól láthatóan fuldoklott a torkára szaladt levelibékától. Visszакrágogta, szétrágta, csócsálta.

Corinna teljes mozdulatlanságba dermedt.

Szutyi cuppogott, fuldoklott, a béka szétrágott cafatait köpködté szerte, tekin- télyes nyálmennyiséggel.

Corinna megreszketett, egy pillanatig még mozdulatlanabb lett. Aztán újra megremegett. Majd ismét. És megint. Mintha kötelékek között vergődne és sza- badulni próbálna.

- Na most akkor tisztázzuk már, hé, száznagy úr! - sipította Graok ingerülten. - Megöli vagy nem öli, basszameg? Mert tudja, nem mindegy. Nekem meg dolgom van, amit teljesítenem kellene...

A fekete hajú lány reszketve oldalra dőlt a padon. Ruhájából kihullott valami. Egy alig tenyérnyi méretű könyvecske, vörös bőrkötéssel. Az az „úrileánynapló”, amit egyszer már megmutatott neki, az eltérő kézírás bizonyságaként.

Az ork kölyök máris odaugrott, felkapta a könyvecskét, és bosszúsan hadoná- szott.

- Gyerünk már, száznagy úr! Tegye a dolgát, hé! Gyilkoljon! Vagy tán Mayra nem mondta meg egyértelműen, mit kell csinálnia?

A lelkében megszólalt Alvares.

A napló! Választ ad. Szerezd meg!

- No 'iszen! - Morigan a szemét forgatta. Utálta, ha parancsolgatnak neki; füg- getlenül attól, hogy Alvares, az ork kölyök vagy Mayra próbálta volna ugráltatni. Azonban őt is izgatta annak a naplónak a szövege, és a lelke mélyén sejtette, hogy nem véletlenül eshetett ki a lány ruhájából. Corinna Mendda nagy erőfeszí- tést tett, hogy a „lebénítása” ellenére megmutassa neki a titkos naplóját. Morigan az ork fiúcskát vette célba a bárdjával. Nem akarta bántani, de úgy tar- totta fegyverét, hogy megfelelő fenyegetést keltsen. - Hé, Grutymó... add csak ide azt az izét!

- De, száznagy úr...

- Keresztbe hasítsalak, vagy hosszába, hm?

- Ez... ez... nem lesz így jó, száznagy úr, hé!

- Tán fenyegetsz, Gringyó?

A kölyök csúnya ork szavakat motyogott az orra alatt, de nem vitatkozott; át- adta a vörös kötésű könyvecskét. Morigan megtámasztotta bárdja nyelét a köve- zett ösvényen, bal kézzel markolta, jobbjaival pedig a könyvecskét tartotta, a hü- velykujjával lapozgatta. Olvashatatlan bejegyzéseket látott, amiket nem balról

jobbra írtak, hanem épp visszafelé, valami olyan nyelven, amit nem bírt értelmezni.

A végére! - sugallta Alvares. ***Lapozz a végére!***

Morigan megtette.

Az utolsó oldalak hiányoztak a könyvből. Kitépték vagy kivágták azokat, ugyanúgy, ahogy Mirosurduval Könyvének utolsó lapjait is. Nehéz lett volna megsaccolni, hány lap hiányzik, de tucatnyinál több, az bizonyos. És az utolsó megmaradt lapon, épp Morigan szeme előtt betűről betűre formálódtak meg az ismerős kézírás sorai:

„Ölje meg Ulrichot, száznagy úr! Most! Mielőtt...”

- Mi? - motyogta meglepetten Morigan. - Ulrich már halott... Ott az udvaron, láttam... *aaaahhh...*

Ugyanazt a dermesztő érzést tapasztalta, mint nemrég Ulrich udvarházában, vagy Hyoora szigetének közelében, amikor Meron rátámadt.

Lebénították.

Varázslattal!

És megakasztott szemgolyói előtt további szavak rajzolódtak ki az úrileánynapló utolsó oldalán, szakaszosan, nehézkesen:

„A halál elől... Ulrich... a saját unokája... testébe menekült... És most... itt van... a hátad mögött!”

No 'iszen", szerette volna mondani Morigan, „immár tegeződünk?" - de nem hagyták el szavak fagyott ajkait.

- Meglepődtél, Alvares? - sipította a kislány gúnyosan, került, a szemébe nézett, kacagott, és egy újabb levelibékát csusszantott a szájába. Cinkosan kacsinzott. – Tudtam ám, hogy nem bízhatunk benned, ostoba mhyor! Már rég meg kellett volna ölnöm, igen, de nem tettem, mert magamnak akartam a tested és a lelked! De most már meg kell öljelek... vagy szerinted... *van más választásom?*

- Már miért ne lenne? - fröcsögte Morigan. - Például ez... te szemét, ork köcsög!

Felülről csapott a hóhérbárdal, és a roppant penge úgy hasította szét hosszában az alig egyméteres kislánytestet, mintha friss kenyeret kettőzött volna. Kissé elcsúszott a csapás, a szeletek nem sikerültek tökéletesen szimmetrikusra. Ráadásul a fejet a felismerhetetlenségig szétroncsolta.

Hogy miként tudta végrehajtani ezt Morigan, dacára a tagjait lebénító varázslatnak?

Úgy, hogy Alvares feloldotta a mágiát.

- Óóóáááhhh! - kiáltotta Graok rémulten, és észvesztve menekült. - Ezt nem lett volna szabadott! Mayra kinyír ezért, héééééé...

Morigan lódult volna, hogy a kölyök után vesse magát, de a szeme sarkából érzékelte, hogy az eddig rezdületlen élőhalottak is mozdultak.

Őt támadták.

Nem is akárhogyan: iszonyú sebességgel!

A kopasz, szétroncsolt fejű Pirenel oly villámgyorsan rontott rá, hogy szemmel követni is alig lehetett. Lendületével leteperte, földre vitte Morigant, és miközben baljával a kövezett ösvénynek feszítette a fejét, agyaraival a torkát kereste.

Morigan keményen küzdött, de a másik három élőhalott is rávetette magát, lefogták rugdalózó lábát, kezéből kicsavarták bárdját, súlyukkal lefelé préselték, teste minden pontját harapdálták. Ezek nem közönséges élőhalottak voltak. Sokkal gyorsabban mozogtak, mint azok, akikkel Morigan ez idáig találkozott, és iszonyatos erő feszítette őket.

Próbált átváltozni mhyor mivoltába, de e szorongatott helyzetben nem sikerült, nem sikerülhetett. Képtelen volt összpontosítani a rátörő fájdalomtól. Csapdába csalták, tudta; ezek a *különleges* élőhalottak nem Corinnát őrizték - hanem épp azért voltak itt, hogy elbánjanak övele.

Morigan az életéért küzdött, és ebben a kiszolgáltatott helyzetben immár Alvares sem segíthetett. Tépték, marták, harapdálták, marcangolták, porokat dörzsöltek a sebeibe. Leander kérgéből készített mérgek sokaságát. Imágója tucatnyi sebből vérzett, mhyor lénye elgyengült, öntudata halványan lüktetett, pislálolt.

Halálán volt.

Aztán egyszer csak véget értek megpróbáltatásai. Jeges lehelet fagyta körbe testét, és az öt gyötrő élőhalottak hirtelen fellángoltak, éjsötét tűzzel. Fél pillanat alatt elhamvadtak mind a négyen. Megjegesedett pernye szállongott a lugas mélyén. A távolból a menekülő ork kölyök sivalkodása hallatszott.

Az ork kislánytest maradványai nem hamvadtak el az élőhalottakkal együtt; a két húsmocskok kívül eshetett a lángok hatáskörén. Még vonaglott.

- Mi? - nyögte Morigan. Szédelgett, kóválygott. Valahogy talpra kecmergett ugyan, de alig bírt megállni a lábán. - Miiii?!

Corinna Mendda a pad előtt állt. Karcsú, kislányos testét ugyanolyan éjfékete lángok burkolták be, mint azok, amik az élőhalottakkal végeztek. Apró, alig ujjnyi lángocskák, szerte a kecses testen. Hol fellobbantak, hol kialudtak, s más helyen éledtek ismét.

Még a haja is feketén lángolt. De a szeme leginkább.

Ott állt, gyermeki bizonytalansággal, enyhén reszketve, mégis diadalmasan. Pusztítóként.

És a naplójában, mely kinyitva a földre hullott, amikor az élőhalottak Moriganra támadtak, újra ismerős írás rajzolódott ki:

„Vigyen el innen, száznagy úr, kérve kérem... mielőbb... sietve!”

FEKETE LÁNG, FEHÉR LÉLEK

Morigan először is felkanalazta elejtett bárdját, aztán azonnal megpróbált mhyorrá változni, de nem sikerült neki. Egész testében remegett, a vére csörgött, fájdalom kínozza, és a sebeibe dörzsölt leánderportól görcsösen rángatóztak az izmai. Újra meg újra az átalakulásra koncentrált, de az imágója meggyötört testének bőrtönében maradt. Addig támolgott, míg belebotlott az egyik véres maradványba, és csaknem átesett rajta. Apró ujjak fonódtak a bokájára, el akarták

rántani. Nehezen talált levegőt arra, hogy szavakba öntse megdöbbenését. Csak hebegett:

- Szétvá... gom... ezt a kis... Sutyoreket...

A fekete hajú lány azonban megelőzte. Kinyújtotta vékony karját a megvonagló maradványok felé. Sötét lángok, fekete szikrák pattogtak a véres cafatokra, felragyogtak, méteresre csaptak, aztán kihunytak. Morigan még csak meg se pörkölték, csupán a bokáit szorongató ujjak hamvai csiklandozták. Fogcsikorgatva rázta le a pernyét a lábáról. Az állkapcsa egy pillanatra görcsösen összeszorult. Aztán, amilyen hirtelen jött, elmúlt a görcs.

- Ő... ez... ő...

- Ulrich... most már... nem tér vissza... többé. Corinna is nehezen beszélt, Morigannak mégis úgy tűnt, lelassult az idő és szinte pattognak köztük a szavak.

- De Grumbó... ránk hozza a gewrukat!

- Mi már nem leszünk itt akkor.

- Mert hova...

- Vigyél el! Mielőbb! Minél messzebb!

Morigan a fejét rázta. Hogy vihetne el úgy, hogy nem bír átalakulni mhyorrá, nem bír elsuhanni? Cipelje a karjában ezt a veszedelmes nőszemélyt, keresztül a gewruktól hemzsegő udvaron, ki az orkoktól és élőholtaktól telt utcára? És egyébként is...

...még azt sem tudja, kicsoda!

- De te? Ki...

- Tudnod kell!

Alvares súgott a mélyből, és Morigan akaratlanul kimondta, amit lélektársától megtudott:

- Corinna Nerium... Éjsötét Leander. - Megdöbbsent. Még jobban hebegett, mint eddig. - Te egy... Fekete láng vagy! A kárhozott *Dimuranból*!

- Te hoztál ide.

- É-één? Hogyan?

- Az ayvari tükrön át.

- Mikor?

- Sok éve már.

- És a tükör?

- Te szerezted. Legutóbbi vándorlásodon.

- De hogyan...

- Hosszú elmondani. - Corinna Mendda türelmetlenül intett. - Majd máskor. Ha lesz rá idő.

Morigan még mindig alig tért magához meghökkenéséből, de azt egyértelműen érezte, hogy Alvares mocorog a szívében, mintegy megerősítve, hogy higgyen el mindent.

- De...

- Vigyél el! Mielőbb!

Morigan arrafelé pillantott, amerre az ork kölyök elrohant. Azt hitte, gewruk tucatjai rontanak elő onnan mindjárt, de senki sem bukkant fel. Érezte, ahogy Alvares szorgosan munkálkodik a testében. Gyűjti a mágiát, próbálja megerősíteni, hogy leküzdhesse a méreg bénító hatását.

- Nem tudlak elvinni - sziszegte. - Nem megy... Még nem. De úgyse vinnélek, amíg...

- Te hoztál át. Veled éltem. Neveltél. Tanítottál. Aztán elküldtél.

Morigan tiltakozni akart, de miközben a lányt hallgatta, sok minden felrémllett a tudatában. Valóban, élt vele éveken át egy pici gyereklány...

- Nerium! - suttogta. - Én adtam a neved... Éjsötét Leander... mert az arcod fehér szírom volt... a szemed pedig... akár a legsötétebb...

- Eltaszítottál! Nem emlékeztél rám.

- Geryo-wayya-yaan. Hideglelés. Még most is tart... Még most sem igazán tudom, ki vagy valójában. És ezt, hogy... most mi történik? Mi ez az egész? Miért tartottak itt fogva... a leanderben?

- A gewruk kihasználták az erőmet. Ulrich érezte, hogy nagy hatalomra tehetne szert általam. De nem találta meg a módját, hogy megtörjön, uralkodjon fölöttem. Kihasznált, ahogy tudott. De a végén már nem illetem a terveibe. Kényelmetlenné vált számára a létem. Elpusztítani nem tudott. Fogva tartani igen. Veled akart megöletni. A Senoy-hyoorával. De nem tudta, hogy te meg én összetartozunk. Üzentem neked. Óvtalak. Elárultam a terveiket. Segítettem megmenteni a népedet. A mi népünket.

- Persze - motyogta Morigan -, te üzentél... de az írásod... és legutóbb, amikor kérdeztelek...

- A gewruk figyeltek. Nem árulhattam el a köztünk lévő kapcsolatot. A levelet én küldtem. Én adtam Meron kezébe.

- És ő elég ostoba volt ahhoz, hogy olvasatlanul átadja nekem?

- Elolvasta. Ám akkor még más üzenet volt rajta. Közömbös köszönőszavak a dragonyosok tisztjeihez a jókívánságaikért. Nem fogott gyanút. Miért ne adta volna át?

- De miért nem írtál meg mindent? Miért titkolóztál előttem? Miért nem árultad el, ki vagy?

- Mert te megváltoztál. Nem tudtam, mire számíthatok. Figyelmeztettelek. Rávettelek, hogy higgy az ismeretlen segítődben. Tedd a kötelességed, amivel a népednek tartozol. Megmentetted őket. Egyelőre. Most már Ulrich nincs többé.

- De az a másik Senoy-hyoora, az a Mayra... ő... miért küldött ide, miért akarja, hogy elpusztítsalak?

- Átvert téged - rebegte a lány, miközben apró, fekete lángok nyalogatták ajkait. - Ő nem Senoy-hyoora.

- Hanem? - Morigan nagyon pislogott. - Ha nem mhyor, akkor kicsoda?

- Mayra'rakh Mirosurduval. Lunna Örökös Úrnője.

Morigan úgy tátogott akár egy partra vetett hal.

- Noisz... - krákgotta. - No 'iszen! - Hitetlenkedve rázta a fejét. - Ez nem igaz! Mirosurduval... hírhedt varázsló volt! A varázslók pedig férfiak!

- Nem mind. A gilfek között pedig egyáltalán nem. A gilf hímek élősködők. Egy dologra szolgáltak: továbbörökíteni az életet. Abban is kudarcot vallottak. A gilfek elbuktak. Mirosurduval viszont feltámadt. Ő egy őslícs, méghozzá a legerősebbek egyike. A drének elűzték egykor, talán maga Kargil Yhron tette, a legendás istenkirályuk. Ezt nem tudni igazán. Ám az köztudott, hogy Alouita, a neves vérmágus belepusztult a Mirosurduval ellen vívott küzdelembe. Nem tudom, miként térhetett vissza a gilfek Ősasszonya.

- Ááhh! Nekem bezzeg vannak sejtéseim. Az a tevecsikorgató kurafi Muradzi épp idehozta a Könyvet Lunnába! De ez nem elég, még oda is adta Bragának... Braga meg az ezeresnek... és valahogy olyasvalakinek is a kezébe került... aki odaadta a vén Ulrichnak... aki tudta, mit kezdjen vele. Naná, hogy megidézte az a vén, hibbant vajákos ezt a rég halott Mirosurduvalt... ő nyitott átjárót a gewrukknak, ez nyilvánvaló... de az nem, hogy mi a fenéért...

- Mirosurduval nyitotta az átjárót. Ő akarta a gewrukat.

- Miért?

- Megvalósítani a tervét. Meggyengíteni Themsey északi védelmét. A gewruk által. Szövetség Mentrával. Idecsalni a káosz katonáit.

Morigan hunyorgott. Már kezdte kapiskálni a lényegét, de még mindig nem bírta szavakba önteni.

Próbálkozott:

- No 'iszen?

- Így alkotja meg saját seregét - sugallta Corinna. - Holtak ezrei, tízezrei. Szer-
te a városban. Mirosurduval feltámasztja őket. Valamennyit. Az ő katonáivá vál-
nak. Az élőholtak legyilkolják a még élőket. Még többen lesznek. Még erősebb a
serege. Lunna elveszett. Nincs már benne hely az élőknek.

Morigan a fogát csikorgatta. Eszébe jutott az a kísérteties alak, amit a de
Lunna-palota toronyerkélyén látott, a csont-ujjakon a hatalmas gyémánttal.
Mirosurduval a gyűrűje segítségével, varázsszavak kántálásával élesztette fel a
holtakat.

De miért épp a de Lunna család otthonából? Miért hozta a városba Aelvin gróf a
hintójában ezt a túlvilági szörnyeteget? És vajon ők élnek még? Alvira? A gróf? A
grófné? A rokonaik? A szolgálk?

Alig valószínű.

A távolból ordítózás, csattogás, döngés, vad csatazaj hallatszott. Ez
Morigannak eszébe juttatott valamit.

- Azért fura, hogy Grabu még mindig nem hozta ránk a gewrukat - jegyezte
meg.

- Fontosabb dolga van.

- Ugyan mi?

- Kaput nyitni. A holtaknak.

Morigan beleborzongott.

- De... a kapunál örök állnak! Az előudvar fegyveres gewrukkal van tele. Alig
hiszem, hogy odaengednék az ork kölyköt a zárral babrálni...

- Féltreérted. Nem beengedi a holtakat. Hanem ki. Az utcára.

- Mi a jó...

- Akiket az udvaron láttál, már haldokoltak. Mostanra halottak. Megmérgezték
őket. - Corinna kedvesen, kislányosan elmosolyodott. - Fel sem tűnt neked, hogy
hiányzik a leander kérge? Ulrich egy ölnyt belereszeltetett abba a levesbe, amit
a gewrukkal etetett.

- De miért?

- Mirosurduval akarta így.

Morigan értetlenül rázta a fejét.

- A gewrukat is legyilkoltatta... az a penészszagú gilf dög?! A saját segítőit?

- A gewruk gyengék. A tremghorok erősek.

- Mik azok a... thermgh... trem...

- Élőhalott gewruk. - Corinna biccentett. - Semmi nem állhat az útjukba. Átha-
tolnak a falon. Bejutnak az összes épületbe, ami még tartja magát.

Morigan ezt végképp nem értette.

- Képesek átmenni a falon... de mégis Grubicsekre van szükség, hogy kinyissa
előttük a kaput?

- Most még csak járkáló holtak. Mirosurduval mágiája teszi majd őket
tremghorokká. Már elindultak hozzá. Ne várjuk meg, hogy tremghorokként visz-
szajöjjenek!

- De... mi a francot akar itt Mirosurduval azzal a sok járkáló hullával?

- Hatalmat. Máris visszaszerezte azt, ami az övé volt: Lunna városát. De ez
csak a kezdet. Hamarosan övé lesz egész Themsey. A szomszédos országok.
Maldiberan. Worluk. Meg a többi világ.

- Előkotorja a szutyokból a népét, a gilfeket, hogy visszaadja nekik a világot?

- A gilfeknek ehhez már nincs közük. Ez a világ az élőholtaké.

- És az én népem?

- Holtak lesznek a mhyorok is. Mirosurduval szolgálgják majd. - A lány komo-
lyan nézett rá fekete szemével. - Hacsak te meg nem akadályozod.

Morigan felhördült.

- Ééén? No' iszen!
- A Senoy-hyoora dolga megvédeni a népét.
- Hogyan? Rontsak rá a bárdommal Mirosurduvalra, és aprítsam miszlikbe?
- Túl erős neked. Elfújna. Könnyedén.
- Ez remek. Én is pont így gondolom. Elfújna, naná. De meg kéne próbálni, hát-ha még szórakoztatóbb is lenne, mint szél szárnyán utazni...

A lány nem mosolygott.

- Neki is van gyenge pontja. Mint mindenkinek.
- És te... tudod, mi az?
- Nem. De azt igen, hogy hol keressük a kérdésre a választ.
- Ööö... nem Dimuranban, ugye?
- Természetesen azoknál, akik egyszer már elbántak vele. - Elmagyarázta, mire gondol. - Bizonyára találunk valami feljegyzést erről. Dréniában.

Morigannak akaratlanul is borsódnai kezdett a háta. Érthetetlen, kínos emlékek derengtek fel benne. Vagy talán nem is benne, hanem a lélektársában.

- Dréniában! - visszhangozta. - Hallani mindenfélét. Elég nagy ott a felfordulás manapság. Na, oda most egyáltalán nem szívesen mennék...

- Milyen kár! - Corinna Nerium Mendda kedvesen rámosolygott, a szemébe nézett, egészen közel lépett hozzá, mintha meg akarná ölelni. - Csakhogy ez már nem a te döntésed, Senoy-hyoora.

Hozzábújt, gyengéden beburkolta fekete lángjaival, és elhamvasztottá emberi imágóját. Mindkettejüket. Együtt alakultak át mhyorrá.

- Mit teszel?! - kiáltotta dühösen Morigan. Persze így, testetlenül immár hangok nélkül ordibált, csak a tudata „harsogott”. - Mit művelsz velem?!

- Segítek. - Corinna válasza enyhén reszketett, rezgett és visszhangzott a mhyor tudatban. - Irányítom a tetteidet.

- No 'iszen!

- Rossz érzés talán?

Morigan átértékelte a dolgot. Egyáltalán nem volt kellemetlen. A fekete lángok a lelkét nyalogatták, csiklandozták. Imágó testének fájdalmai, görcsei elvesztek, nyugodt, elégedett érzés töltötte be a mhyortest minden foszlányát.

Amikor Alvares egyesült vele, az is megnyugtató, szilárd érzés volt, támaszt nyújtott ingatag lelkének. A fekete láng jelenléte viszont hihetetlen plusz erőt és esszenciát adott; mintha megtízszerezte volna eddigi önmagát.

Corinna megismételte:

- Rossz érzés?

- És az imágóm? - kérdezte kitérően Morigan. - Végleg elveszett?? És a tied... a fekete hajú lány?

- Visszaalakulhatunk. Bármikor. Ha szükség lesz rá.

- De te most...

- Nem próbálok uralkodni fölötted, Senoy-hyoora. Ez nem szándékom. Csak segítek. Leveszem a lelkedről a döntés koloncát. Mutatom a helyes irányt. Ne ellenkezz! Engedd, hogy vezesselek!

Morigan elfogadta ezt. Mert érezte, hogy Alvares is ezt akarja. Még ha behódolás is ez, egyfajta kellemes szükségszerűség; hadd vezessen a fekete láng!

- De csak addig - mormolta belenyugvóan -, amíg véget nem ér nálam a *geryo-wayya-yaan*.

- Csakis addig - felelte Corinna Nerium Mendda -, amíg a helyzet megkívánja.

Morigan sóhajtott; a mhyor test másfélszeresére tágult.

- Tehát... Dréniába?

- Készen állsz, Senoy-hyoora?

- És a népem? A Hyoorán? Velük mi lesz? Mielőtt Dréniába mennénk, nem kel-lene....

- Róluk már gondoskodtak.

Morigan alaposan meglepődött ezen.

- No 'iszen! Kicsoda?

- A másik Senoy-hyoora. Vagy talán elfelejtetted, hogy nem te vagy az egyetlen?

No igen. Két Senoy-hyoora létezik; két-két lélekfélben. Kettő vándorol, kettő mindig a Hyoora közelében marad. Alvares visszatért a vándorlásából, de ő az ő lélektársa. Ki a másik Senoy-hyoora? Eddig Morigan azt hitte, az a kopasz, női kísértet az, de róla kiderült, hogy csak átverte - ő valójában Mayra'rakh Mirosurduval. A sűrű események közepette Morigannak eszébe se jutott, ki lehet a másik védelmező.

Próbálta átlátni az eseményeket. De nem tudta.

- Ki ő?

- A kapitányod.

- Magoth?? - Morigan hangtalanul röhögött; rázkódott a mhyortest. - Ez vicces!

- Jineas Sa.

Tiltakozni akart, de belefulladt az ellenkezés, hisz' azonnal megéreztette ennek igazát. Ki más lehetne a másik Senoy-hyoora, ha nem Jineas Sa? Igaz, ő és a kígyószemű elf sosem kedvelték egymást, de hát hol van az előírva, hogy a mhyorok szégyentelen védelmezőinek szeretetben kell élniük. Naná, hogy nem, hiszen egyfajta riválisok! És mily jó az elf imágó! Nem kell húsz-huszonöt évenként változtatnia. Imágót cserélnie; eljátszva, hogy az apa visszavonul, és helyét a fia veszi át. Senkinek sem tűnik fel, ha egy elf semmit sem korosodik száz év alatt. Akinek pedig feltűnhetne, addigra úgyis elmegy az enyészetbe. Az elfek persze tudhatják. De vajon zavarja őket?

És tényleg: Jineas Sa!

Most, hogy belegondolt, rengeteg jel mutatott arra, hogy a kígyószemű elf a másik Senoy-hyoora. Például a legutóbbi beszélgetésük. Amikor a Vásárolók útján találkoztak, az ezeres háza előtt. Így, utólag már értelmet nyertek számára az akkor elhangzott szavak: „Kell erről beszélni? Vagy megéri? Magától?” Naná, Jineas Sa úgy vélte, egy Senoy-hyoorának tudnia kell, mi történik körülötte. „Ha kell segítség, kérje *most!*” És még rendes is volt, felkínálta segítségét a szégyentelen riválisának. Persze nem puszta szívjóságból, hanem hogy lekötelezettjévé tegye és föléje kerekedhessen.

Aztán ott van az őrjárat ügye. Két gardet ment; az egyiket legyilkolták, a másiknak nyoma veszett. Nyilván nem véletlenül; Jineas Sa Senoy-hyoora tudhatta vagy sejthette, mi történik, és megtette saját intézkedéseit.

De vajon merre járhat most?

- Hogyan? - Morigan lelkében sok minden kavargott. Például az, miért ölette meg vele Mirosurduval kísértete a szigetre törő orkokat. Azért, hogy belőlük is a szolgálai, élőhalottak legyenek. De az élőhalottakat nem hagyta feldarabolni. Nyilván! És ezek most százával kóborolnak Hyoora körül. De vajon miért? Morigan nehezen öntötte szavakba gondolatait. - Miként... gondoskodott Jineas Sa a népünkről... annyi élőhalott ellenében?

- Feltörte a megkötő mágiát. Elvitte őket. Biztonságos helyre.

- Hová?

- Nem kell tudnod.

- No 'iszen!

- Ebben a helyzetben azzal szolgálod legjobban a mhyorokat, ha nem tudod, hol vannak.

- Na, várj csak...

- Ha nem tudod, nem árulhatod el - vágott közbe Corinna. - Amit nem tudsz, nem szedhetik ki belőled. Soha. Kínzással sem.

- És belőled? Hm?

- Én sem tudom.

Morigan ismét sóhajtott; a mhyor-köd kitágult, visszaereszkedett.

- Mesélsz majd Dimuranról? Elmondod, ki voltál? Ki vagy... és hogy miféle lények élnek ott?

- Egyszer majd igen. De még nem most.

- Azt szeretnéd, hogy induljunk, Dréniába?

- Azt *akarom*.

Szürke, hömpölygő gáztömeg emelkedett lassan, méltóságteljesen felfelé, ki a lugasból. Aztán, ahogy a háztetők magasságába ért, apró, csillogó, fekete lángok lobbantak a belsejében, és végigfutottak ködszerű végtagjain.

Északnak suhantak az éj leple alatt, mely talán akkor is elrejtette volna őket a kémlelő tekintetek elől, ha akad még olyan élő teremtmény Lunnában, aki épp az eget bámulja e végveszély idején.

Csupán egyvalaki nézte végig sietős távozásukat; ő a de Lunna-ház legmagasabb tornyának erkélyén állt. Hosszú karmú csontvázujjait áldón terjesztette a korlát fölé, és aranygyűrűje hatalmas gyémántján keresztül szemlélte a menekülőket. Hosszan, nagyon hosszan követte útjukat az égen. A szomszédos háztetőkből felcsapó lángok vöröse különösen szemgyönyörködtetővé varázsolta számára ezt a látványt.

Épp ilyennek képzelte; mindig is - ezt a sorsfordító, káprázatos pillanatot.

Mhyorként utazni. Egészen más volt korábban, mint így, mint most, egy fekete láng társaságában. Nem kellett a szél szárnyaiba kapaszkodni, a levegő áramlatait keresgélni, azokat meglovagolni, apró kitérőket tenni. A fekete láng hihetetlen ereje célirányosan repítette párosukat északnak, oly sebességgel, amiről Morigan Senoy-hyoora ezelőtt álmodni sem bírt. A holdsütötte szántóföldek, a lombjukvesztett fák egyaránt szürkéségbe olvadtak, hömpölyögni, örvényleni látszottak alant, míg odafönn a ritkás felhők versenyt futottak velük.

Szélvészént suhantak. A fekete láng irányított, ő diktálta a tempót. Csak nagy ritkán lassított, néha, pár lüktetésnyi pillanatra, hogy a magasban lebegve szemügyre vegyen valamit vagy betájékoztassa az útirányt.

- Nézd! Nézd! - kiáltotta egy ilyen alkalommal, persze csak lélekben, hangok nélkül. - Ott! Ott, a vízmosásban!

- Lovasok. Másfél tucat.

- Dragonyosok! - Nem látta őket túl jól az éjszakai homályban, mégis beazonosította őket, tévedhetetlenül. - Magoth! Braga! Muradzi! Hiúz! Senar! Meg még mások! - Lelke örömtelien megduzzadt. - Átverekedték magukat az orkokon. Az élőholtakon. Mindenben. Megúszták, bazzki! Ezek a baromarcú kurafik! Hahhh-haaaaa! Felfogták, hogy semmi esélyük, és időben megléptek Lunnából! Tudtam én, hogy nem ostobák!

- Keletnek vágatnak.

- Jól teszik! Persionba mennek. Az ő tapasztalatukkal, a képességeikkel... találhatnak majd munkát, válogathatnak is, lefogadom!

- Tudják, hogy mhyor vagy. Rettegnek tőled. Megölnének. Nem akarhatsz megmutatkozni előttük.

- Hát, esetleg talán...

- *Ne akarj!*

Suhantak tovább. Megszégyenítve a szelet, hagyva a felhőket. Suhantak. Suhantak. Északnak. Drénia felé.

Néha-néha megpihentek. A fekete láng hol fellobbant, hol kihagyott. Bármily erőteljes volt is Corinna, ez a fajta ciklikusság uralta lényét.

Már elérték a Kemal előhegységét, amikor Morigan egy újabb lelassításnál valami furcsát érzékelt.

- Mintha egy érdes nyelv megnyalta volna a tudatomat!
- Agyfűrkésző. Odalenn.

Morigan is látta a csapatot. Harminc-egynéhányan lehettek, és északnak tartottak, Drahmor Frems irányába¹⁷. Vegyes banda volt; orkok és barbárok is akadtak köztük, szép számmal. Meg egy ismerős.

- Theor Den! Hiúz fia!

¹⁷ *Hogy kik ők, és mi a sorsuk, arra Eve Rigel: Az Aranypárduc c. kisregényéből kapunk választ. Várható megjelenés: az Orktánc c. fantasy antológiában, 2007. augusztus végén.*

- Nem ő az agyfűrkész.
- Jah, ezt azért nagyjából sejtettem. - Mosolygott. - Bár nem ostoba a fiú. Hiúznak igaza volt... a kölyke tényleg tud vigyázni magára!

Corinna türelmetlennek tűnt.

- Álljunk tovább! Mielőtt az agyfűrkész kiészleli szándékainkat. Ámbár...

- Ámbár??

- Nem jelentős. Úgysem mondhatják el senkinek.

- Neeem?

- Már most szinte halottak. Semmi esélyük. A tremghorok végeznek velük.

A fekete láng ismét fellobogott, és a mhyor tovasuhant Északnak. Drénia felé. Bevégezni sorsát.

Utórezgés

Zord árnyak mennek, hús esők jönnek

Mindenkinek van gyenge pontja. Még Mayra'rakh Mirosurduvalnak, a gilfek Ősanyjának is. Aloutia, a drén vérmágus, amikor legyőzte őt, maga is belepusztult a küzdelembe. Nem is akárhogyan. Gyötrelmes vereséget szenvedett. Lelke a legsötétebb, legkegyetlenebb pokolban senyved. Amíg világ a világ. De mielőtt elbukott, megtette kötelességét. Elrejtette Mirosurduval kilenc bordacsontját és koponyája darabkáját - szerte a világban. Amíg e csontok nincsenek Mirosurduval birtokában, hatalma törékeny. Ingatag, támadható. Ha e csontok értő kezekbe kerülnek, elűzhetik őt, a gilfek Ősanyját, messze, messze, mesze... a Végső Visszatérhetetlenségbe.

Csaliként használtak. Engem. Megtéveszteni sokakat.

De most már minden megváltozott.

Corinna Nerium Mendda néven ismernek a valós világban. Fekete láng vagyok. Dimuranból. Élőhalott, a legkülönlegesebb. Őseim mhyorok voltak egykor. A Káosz istene és a Rend istene, feladva gyűlölködését, összefogott ellenünk. Elpusztította népünket. Letarolta kontinensünket. Dimuran lakatlan, lakhatatlan. Senki sem élhet meg ott, ezt mondják Ezt hiszik. Az ostobák.

De ez nem igaz. Mi túlélünk. Szokatlan formában. Megerősödött lélekkel. Boszszúra éhező, fekete lángok gyanánt.

***Hogy ki vagyok és mit keresek a létezők között, senki sem sejti. Tudni fogják
Hamarosan. Mindenki. Az egész világ.
Ám akkor már késő lesz.***

- 51. Zelazny: Ellenfelek**
- 52. Pratchett: Mórt**
- 53. Stone: A bosszú démona**
- 54. Sheenard: Parázs-varázs**
- 55. Howard: Ne ássatok nekem sírt**
- 56. Muldoom: Sötét Angyalok**
- 57. Pratchett: Bűbájos bajok**
- 58. Knight: Vémász**
- 59. Sheenard: Egy ghoul vacsorája**
- 60. Anderson: A Tengemép gyermekei**
- 61. Fayard: A Magnólia Nővérei**
- 62. Pratchett: Egyenjogú rítusok**
- 63. Newman: Interregnum**
- 64. Parker: Zlone örökösei**
- 65. Brathseth: 666 nap Édenben**
- 66. Pratchett: Vészbanyák**
- 67. Bán: Az Ezeréves Háború**
- 68. Fayard: Yvorl halott**
- 69. Campbell: Bölcsődal**
- 70. Bán: A Vérszemű Csillag**
- 71. Bán: A Hadak Ura**
- 72. Pratchett: Piramisok**
- 73. Bán: Gadur kapui**
- 74. Pratchett: Őrség! Őrség!**
- 75. Simmons: Szomorú ábrándok**

76. Parker: Aranyliliom
77. Muldoom: Codric
78. Pratchett: Erik
79. Parker: Észak császára
80. Rowland & Newman: A Sötét Isten
81. Payent: Yamael
82. Parker: Ezüstkورونا
83. Pratchett: Mozgó képek
84. Campbell: Siratóének
85. Salina: Fénymarék
86. Parker: Noumar parancsára
87. Rascal: Született Hős (klubkönyv)
88. Newman: Terra Mithica
89. Caldwell: Fekete lángok
90. Parker: A könyörület éjszakája
91. Rowland: Az Idő Vasfoga
92. Salina: S'Almeyna
93. Mills: Korg Poláris
94. Pratchett: A Kaszás
95. Baxter-Johnson: A Sors Gyermekei
96. Parker: A próféta
97. Fayard: Az Ayvari Mágus
98. Howard: Almúria
99. Warden: A Fehér Tör (klubkönyv)
100. Száz mini fantasy történet
101. Bán Mór: Jég és Vér
102. Newman & Muldoom: Dúvadak
103. Hans: Sörben az igazság
104. Pratchett: Vége a mesének
105. Mills: A hagyomány
106. Fayard: Bajnokok Kardja
107. Sandstone: A remény sírhantja
108. Bán Mór: Yedikule
109. Warden: Kiméra
110. Fayard: A Végzet Útja
111. C. A. Smith: A sír szava
112. Pratchett: Kisistenek
113. Ammerúnia: Hittel és vassal
114. Parker: A hatalom árnyéka
115. Lucas & Caldwell: Lidércfény
116. Annié Warden: Aranyfüst
117. Ammerúnia 2 - Elf vérrel
118. Fayard: A Tűz Napjai
119. Andrew Field: Démonvirág
120. Salina: Lelkek Kútja
121. Warden: Moloch
122. Ammerúnia 3 - Feketepart
123. Fayard: Fakó hullámok
124. Caldwell: Hideglelés

Előkészületben:

Santorina Grey: Thira

Róbert Knight: Kucsum, a mocskok

Eve Rigel: A Ragyogás Városa

